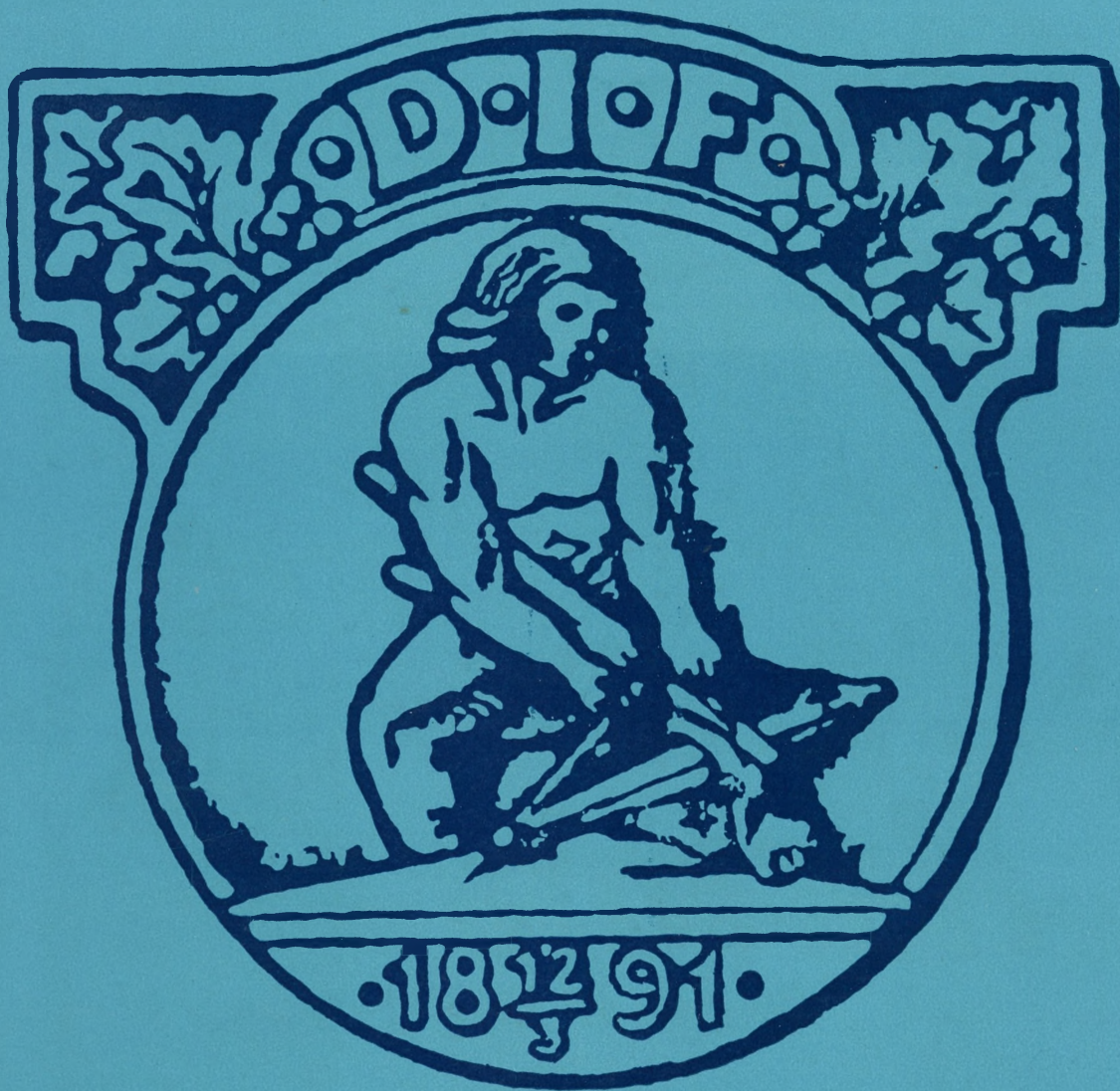

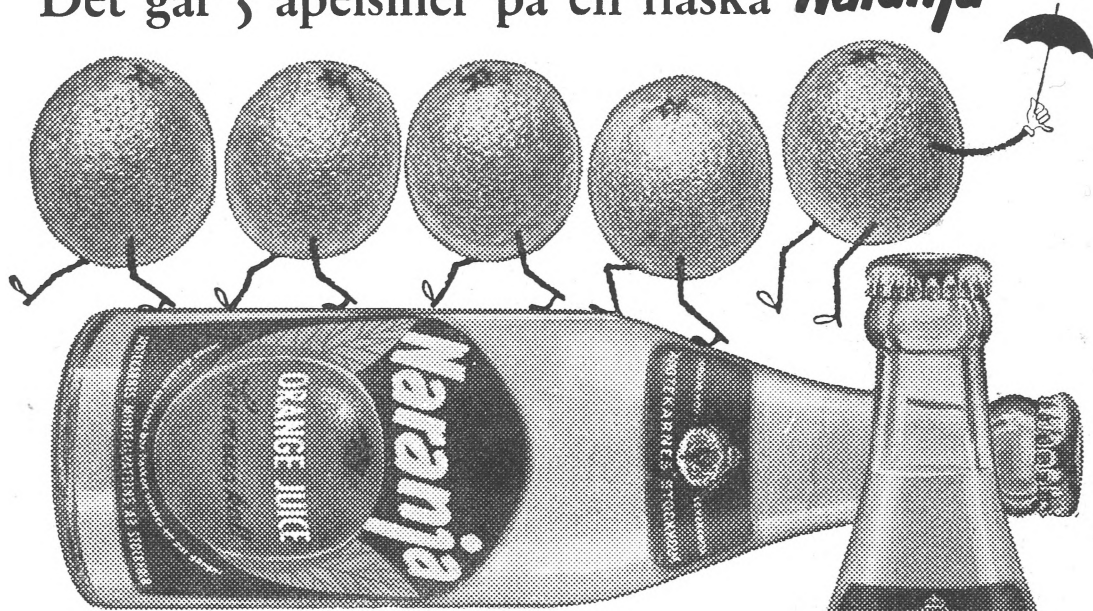
1957

DJURGÅRDAREN

Det går 5 apelsiner på en flaska **Naranja**

Nu kommer drycken
som Ni längtat efter

Naranja

Orange Juice

Naranja är 100 % apelsinjuice i flaska, en härlig, hälsosam dryck, som smakar lika gott vid alla tillfällen. Uppiggande som morgondryck, stimulerande som aperitif och trivsamt som sällskapsdryck.

När Ni har druckit Ert första glas Naranja – känt den härliga aromen och njutit av den friska, angenäma smaken – då har Naranja också blivit Er nya favoritdryck.

Drick Er första Naranja redan i dag!

Naranja finns på restauranger och serveringar och säljs på den vanliga 1/3-l. flaskan.

APOTEKARNES MINERALVATTENS AB

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

☆ ÅRGÅNG 1957 ☆

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Samlar vi mest publik?

DET GÅR FRAMÅT. När Djurgårdens Idrottsförening tog sin första stapplande kliv på idrottsbanorna, räknades publiken på ena handens fingrar. Mest rörde det sig om väner och bekanta. I dag samlar våra tävlingsarrangemang jättepublik. Fortfarande är det våra vänner och bekanta som kommer. Skillnaden är bara att de är så många flera. Och dessutom har deras skara utökats med mängder av "utomstående" människor, nyfikna, sensationslystna, idrottsintresserade av alla slag. Det skulle vara roligt att veta hur många åskådare, som Djurgården haft på sina tävlingar under de 66 år föreningen existerat. Det går väl inte ens att tillnärmelsevis uppskatta antalet. Däremot skulle man kunna våga en gissning på att Djurgården är Sveriges mest publiksamlade klubb just nu.

Det skorrar kanske i vissa öron, men räkna själv! I den allsvenska fotbollen ligger vi högt uppe i publiktabellen, i den allsvenska ishockeyn likaså. Därtill har vi mycket folk på storarrangemang i Hammarbybacken, på boxningar i Eriksdalshallen och även brottarna samlar vissa år en hel del åskådare på sina internationella arrangemang. En del publik ramlar in även genom de vändkors, som ställs i deras väg när de vill se våra pingisbrudar, bowlare, bandylirare, handbollare och slalomkanoner. Slå samman all denna publik och säg om det finns någon annan svensk klubb, som pr är samlar motsvarande åskådarmängder.

Vill man sedan plocka med våra publiksiffror utomlands, där Djurgårdens fotboll haft en enastående dragkraft, framför allt österut, blir resultatet ännu bättre. En av våra matcher i Moskva samlade 90.000 åskådare. Detta bara nämnt som ett exempel. Vi har publikrekord i allsvensk fotboll och ishockey samt i backhoppning. Detta nämnt samt ett par exempel från hemmafronten. Ett sådant publikintresse ger oss naturligtvis ett stort ansvar. Kraven på idrottslig slagkraft och personlig skötsamhet vid sidan om tävlingsbanan går hand i hand, och man törs nog påstå, att de våra många gånger gjort sig förtjänta av det erkännande som givits dem utomlands såsom "goda ambasadörer". Här hemma blir det inte så många erkännanden av det slaget. Men man kan nöja sig även med att kallas "järnspisar". En viss hårdhet har alltid fordrats i det idrottsliga umgänget. Och att inge respekt är också en resurs.

Det publika intresset för våra förehavande på idrottsbanorna är grunden för vår existens. Det är glädjande, att så många människor är efter är är roade att komma till våra matcher och andra arrangemang. Fördelen med en klubb med många strängar på sin båge, att det alltid finns något att bjuda på. Är det neråt på ena avdelningen, är det kanske uppåt på något annat håll. Det kan vara orsaken till att vi lyckats hålla kvar det publika intresset kring Djurgårdens öden och äventyr. Det innebär som sagt ett stort ansvar. Det kräver alltid nya insatser.

Det 66:e årsmötet i Djurgårdens Idrottsförenings historia blev en fridens tillställning på Gillet. Vi samlades som vanligt den 12 mars — Djurgårdens födelsedag år 1891 — och hälsades välkomna av Åke Dunér, som sedan överlämnade ordförandeklubban till Hans Garpe. Därpå satte vi oss till rätta i stolarna och lyssnade på Kalle Liliequists årskavalkad och tog sedan del av Gunnar Rinmans ekonomiska berättelse med de för vanligt folk obegripliga siffrorna. Sedan åtlydde vi revisorerna och godkände tacksamt vad våra hövdingar redovisat för.

Ovanpå det gav det sig självt, att styrelsevalen skulle klaras i en handvändning. Det blev omval över hela linjen för Åke Dunér, Karl-Erik Nordlund, Karl Liliequist och Hilding Lövdahl, vilka alla syntes ta de förnyade uppdragen som modiga män.

Härnäst blev det fråga om att ge revisorerna förnyat jobb. Alla tre, Herbert Edberg, Bosse Hedvall och Kalle Lundberg, tvekade inte att ställa upp och blev därmed också omvalda.

Nästa steg var att godkänna överstyrelsens förslag till höjda medlemsavgifter. Det sa vi ja och amen till. 15 kronor per år är billigt ändå för att få vara medlem i Djurgården.

Sedan var vi beredda att godkänna ett förslag om att slalom och konståkning skulle få bilda egna sektioner. Där-

Sedan vi senast råkades i dessa spalter har det hänt åtskilligt i Djurgårdens historia. Man kan visserligen inte tala om något klang- och jubelår, men mängder av framgångar har i alla fall "drabbat" oss i vanlig ordning. Det är fördelen med en storklubb. Bli det ett bakslag på en front, kan man alltid hoppas på något trevligare på en annan front. Vi har både vunnit och förlorat. Vi har vunnit SM-titlar i brottning, bordtennis och backhoppning, vi har vunnit rader av DM och vi har vunnit en del seriesegrar i ishockey, handboll och fotboll. På de internationella fronterna har tre av våra ishockeykämpar, Lasse Björn, Tumba Johansson och Roland Stoltz erövrat VM-titlar i Moskva och Edvin Vesterby tog de svenska brottarnas enda och högsta medalj, olympiskt silver, i Melbourne.

På andra internationella banor har våra bordtennisflickor hävdat sin mästartklass, och i fotboll har Djurgården gästspelat litet varstans ute i stora världen och bitit ifrån sig så att det både hörts och märkts. I olika landslag, framför allt i ishockey och fotboll, har djurgårdare ofta anlitats.

Bland de mindre glada händelserna var bandylagets kräftgång en dyster händelse. Förhoppningen om att våra bowlare skulle återvända till division I grusades i sista matchen, då motstånd-

med har Djurgården förmodligen svenskt rekord med 14 sektioner.

På slutet blev det tal om "övriga frågor", men när ingen hade några synpunkter eller önskemål överlämnade Hans Garpe klubban till Åke Dunér, som tackade Hasse för att han lett årsmötet så bra. Varpå det blev utdelning av diplom, medaljer, plaketter och hedersmärken i långa banor. Sedan hurrade vi förstas för gamla Djurgården och våra flickor tog fram speglarna och lade mera rött på läpparna. För nu var det dags för mat och dryck.

Nocke Nordenskjöld delade sedan ut Gamla Djurgårdares guldplakett till Signhild Tegner och blev så fascinerad av "den unga damen" (Nockes 7 gånger upprepade tilltalsord, säg "du" nästa gång!), att denna prisutdelning varade tre kvart. Sedan hurrade vi igen, fick kaffe i kopparna och punsch i glasen, åtminstone i några, varpå vi började dansa och hade oss . . .

Så småningom var årsmötet slut och Djurgården inne på sitt 67:e år.

darna med det betecknande namnet Atom plockade de poäng, som Djurgården behövt för att gå upp.

Det har som sagt varit upp och ned i en blandning, som väl hör till i en storklubs normalliv. Något av vad som hänt och skett har det varit redaktörens mening att försöka få på pränt i denna tidning. Många medarbetare har som vanligt betts lämna bidrag till historieskrivandet, men det har likaledes som vanligt stannat vid löftena . . . Om det alltså saknas ett och annat, som borde varit med, så skyll inte på redaktionen. Kom i stället i tid till nästa nummer med något bidrag. Till dem, som hörsammat vår ständiga önskan om redaktionshjälp, riktas ett tack.

Någon brandfackla har vi vare sig tänt eller kastat ut i detta nummer. Men nog skulle man annars vilja rikta en undran till landets myndigheter, varför de inte välvilligare ser på alla idrottsföreningars arbete att ta hand om ungdomen. Det har visst räknats ut, att det arbete som alla oavlönade idrottsledare lägger ner i sina klubbar skulle omräknat i pengar bli en slant på så där en 150 miljoner kronor. Ungefär 10 av dessa miljoner betalar staten tillbaka med tipspengar. För att ännu snabbare raka till sig mångdubbelt mera genom att lägga beslag på nöjesskattepengar. Staten drar sig således inte för att tjäna på idrotten. I stället för att tjäna idrotten. Den dag alla ledare lägger av, får staten erfara att "snål spar och Hin tar". Redan nu står Hin i gathörnen och tar hand om mängder av ofördärvad ungdom. Idrotten kan nämligen inte bjuda alla ungdomar plats i sin krets genom bristen på ledare. Men vi skulle ju inte tända någon brandfackla. .

En stilla fundering blev det därför bara. **L.**

Vid DIF-rodret

Djurgårdens överstyrelse består efter årsmötet 1957 av:

Ordförande:

Åke Dunér

Vice ordförande:

Karl-Erik Nordlund

Sekreterare:

Karl Liliequist

Skattmästare:

Gunnar Rinman

Intendent:

Ingvar Norén

Ledamöter:

Stig Eckerbrant
Hilding Lövdahl

Revisorer: Herbert Edberg, Bo Hedvall, Karl Lundberg.

Nya medlemsavgifter

Från och med 1958 gäller följande årsavgifter i Djurgården:

medlem mellan 0—18 år betalar 5 kronor,

medlem över 18 år betalar 15 kronor,

ständig medlem betalar, om han tidigare tillhört föreningen under minst 10 år, 100 kronor,

ständig medlem, nytillträdande, betalar 300 kronor.

Medlem nr 1906.

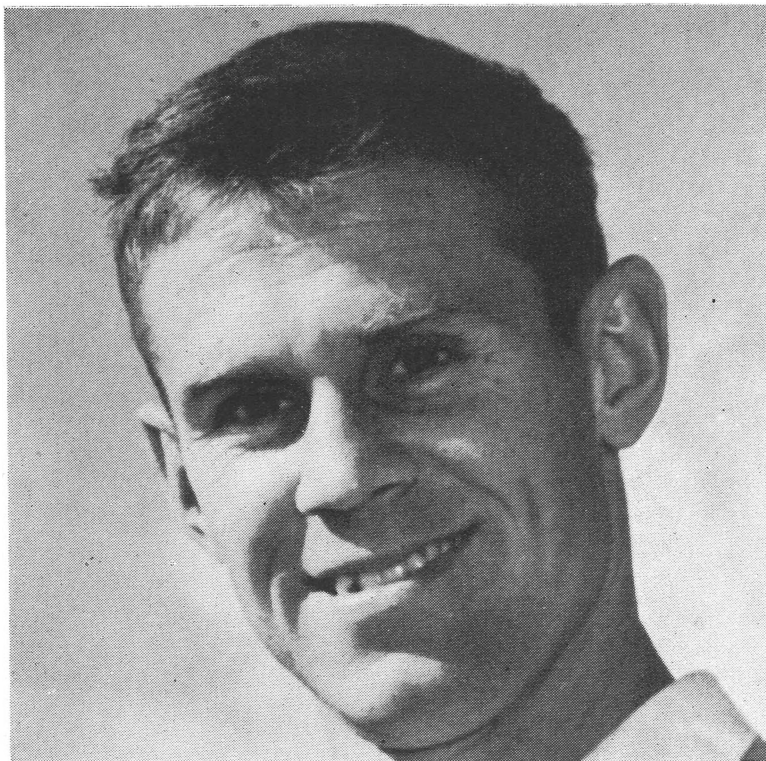
Vår mästarskörd: 226 SM-TECKEN

*Edvin Vesterby Djurgårdens 200:e manlige svenska mästare!
Åke Dunér forskar och redovisar imponerande statistik*

När vår mästarbrottare, olympiske silvermedaljören Edvin Vesterby försvarade sitt svenska mästerskap i fria stils bantamvikt vid tävlingarna i Växjö söndagen den 7 april 1957, var han — troligen sig själv ovetande — med om ett jubileum. Han erövrade nämligen Djurgårdens 200:e manliga SM-titel inom Djurgården. Då och då, och framför allt i samband med Djurgårdens jubileumsår, har det förekommit en rad skiftande uppgifter om hur många svenska mästerskap, som vår förening under årens lopp hemfört. Att uppgifterna varierat har nog i största allmänhet berott på hur värderingen av SM-tecknen gjorts. En del bedömare har plockat med rubb och stubb, även svenska juniormästerskap och dessutom SM-titlar utan att det kanske varit ett officiellt mästerskap. För att få fram den korrekta siffran har Djurgårdens ordförande Åke Dunér varit i gång med ett historiskt utredningsarbete och plöjt igenom uppslagsverk av alla de slag och även kontrollerat sina resultat med de olika förbundens uppgifter. Han kan nu framlägga resultatet av sina forskarmödor och avslöjar att vi fram till maj 1957 erövat 226 officiella SM, varav 180 i individuella idrotter och 46 i lagtävlingar. Utom dessa officiella SM har Djurgården plockat hem diverse inte officiella, men dessa har givetvis inte räknats med i detta sammanhang och inte heller svenska juniormästerskap eller motsvarande. I följande statistik är alltså medtagna SM-erövrare endast av officiell karaktär, alltså från det år som vederbörande idrottsförbund upphöjt sina mästerskap till officiella.

Det är onekligen en intressant och spännande läsning att låta våra svenska mästare passera revy på detta sätt. Det handlar om idel kända namn, och så får man tillfälle förvåna sig över att Djurgården haft svenska mästare i cykel, skridsko och terränglöpning.

Djurgårdens första SM erövrades så långt tillbaka i tiden som 1897, då Gustaf Söderström blev mästare i kulstötning sammanlagt, en seger som han upprepade året därpå, då han även tog hem SM i diskuskastning bästa hand (34,52 meter). Och år 1900 vann K. G. Staaf diskus sammanlagt med 50,14 meter. Det måste man numera kasta

Det är jag som heter Tumba. Kanske någon sett mej förr . . .

med en hand för att komma i närheten av en prislista . . .

Och så förelägger vi härmed resultatet av Åke Dunérs forskarnit i form av följande mästarlistor:

BANDY:

- 1908: B. Modén — G. Friberg, K. Öhman — A. Nilsson, G. Frykman, B. Walla — A. Spångberg, I. Friberg, E. Lavass, E. Andéhn, G. Johansson.
1912: K. Gustafsson — R. Wicksell, K. Öhman — E. Lavass, G. Frykman, F. Wahlgren — J. Söderberg, S. Söderberg, K. G. Karlsson, G. Johansson, I. Friberg.

BORDTENNIS:

Singel, herrar:

- 1948: T. Flisberg
1951: B. Grive
1957: B. Mellström

Dubbel, herrar:

- 1948: T. Flisberg
1948: A. Neidenmark
1949: B. Grive
1949: A. Neidenmark
1956: L. Johansson
1956: B. Malmqvist

Lag, herrar:

- 1948: T. Flisberg, A. Neidenmark, B. Grive
1951: B. Grive, S. Elmblad, L. Johansson
1954: L. Johansson, B. Malmqvist, A. Rakell
1955: L. Johansson, B. Malmqvist, A. Rakell

Mixed:

- 1948: T. Flisberg
1955: E. Thorson

Singel, damer:

- 1954: E. Thorson
1955: S. Tegner
1956: S. Tegner

Dubbel, damer:

- 1956: S. Tegner
1956: E. Thorson

Lag, damer:

- 1955: I.-B. Molin, S. Tegner, E. Thorson
1956: I.-B. Molin, S. Tegner, E. Thorson
1957: I.-B. Molin, S. Tegner, E. Thorson

BOWLING:

Individuellt:

- 1933: Ö. Eriksson

2-mannalag:

- 1937: Ö. Eriksson, G. Ekberg
1950: K. Anjou, F. Sund

5-mannalag:

1936: S. Daun, G. Ekberg, Ö. Eriksson,
E. Håkansson, H. Lundgren

BOXNING:**Flugvikt:**

1922: E. Karlsson
1927: J. Pihl
1928: J. Pihl

Bantamvikt:

1924: H. Wolff
1928: P. Almström
1939: H. Ljushammar
1952: R. Svedberg
1953: R. Svedberg

Fjädersvikt:

1923: O. Andréhn
1925: O. Andréhn
1927: H. Wolff
1931: K. Liljedahl
1950: B. Ahlin
1951: B. Ahlin

Lättvikt:

1921: O. Kjällander
1922: G. Bergman
1923: G. Bergman
1953: B. Ahlin

Weltervikt:

1926: O. Kjällander
1929: A. Litzén
1936: E. Hammar
1941: E. Hammar

Mellanvikt:

1929: J. Andersson
1939: E. Hammar
1940: E. Hammar

Lätt tungvikt:

1920: D. Lindén
1922: D. Lindén
1926: N. Ramm
1927: N. Ramm
1930: G. Eriksson
1931: J. Andersson
1942: B. Below

Tungvikt:

1926: G. Magnusson
1927: G. Andersson
1928: G. Andersson
1936: O. Tandberg
1937: O. Tandberg
1938: O. Tandberg
1939: O. Tandberg
1940: O. Tandberg
1949: B. Modigh

BROTTHNING:**Grekisk-romersk stil:****Bantamvikt:**

1922: F. Svensson
1926: A. Östman
1955: E. Vesterby
1956: E. Vesterby

Fjädersvikt:

1917: G. Svensson
1918: G. Svensson
1920: F. Svensson
1912: F. Svensson
1922: G. Svensson
1923: F. Svensson
1932: E. Karlsson
1937: E. Karlsson

Lättvikt:

1911: G. Svensson
1912: G. Svensson
1913: G. Svensson
1916: W. Pettersson
1919: G. Svensson
1931: E. Karlsson
1933: E. Karlsson
1934: E. Karlsson

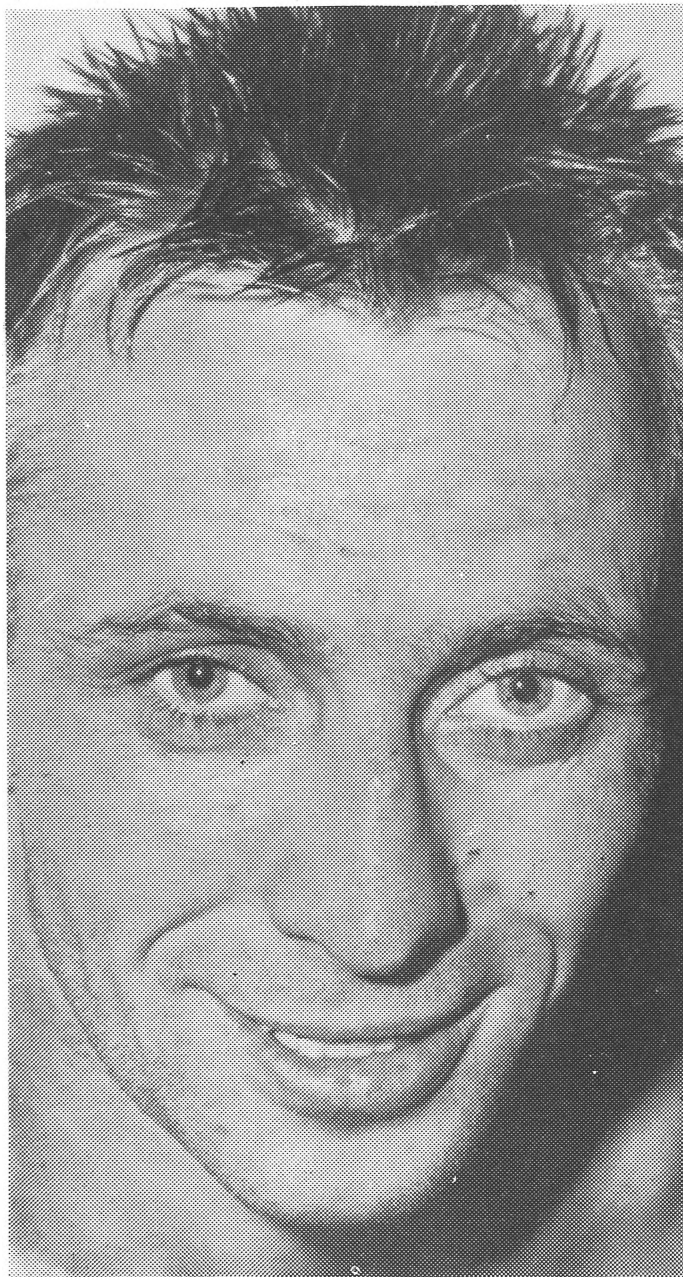
Lätt tungvikt:

1930: N. Landberg

Tungvikt:

1916: K. Wasström
1917: K. Wasström
1931: G. Nilsson

Olympisk silvermedaljör

Edvin Vesterby, svettig och lycklig efter att ha blivit Djurgårdens 200:e svenska mästare.

Fri stil:**Bantamvikt:**

1940: B. Winqvist
1941: B. Winqvist
1952: E. Vesterby
1954: E. Vesterby
1955: E. Vesterby
1956: E. Vesterby
1957: E. Vesterby

Lätt tungvikt:

1930: N. Landberg

Tungvikt:

1933: G. Nilsson
1935: G. Nilsson
1936: G. Nilsson
1937: G. Nilsson

CYKEL:**1.000 meter, bana:**

1910: T. Carlsson

5.000 meter, bana:

1909: T. Carlsson
1911: T. Carlsson
1912: T. Carlsson

FOTBOLL:

1912: G. Dahlberg — G. Frykman, G. Backlund — G. Carlsson, R. Wicksell, K. Öhman — W. Jansson, E. Olsson, B. Nordenskjöld, W. Johansson, J. Söderberg
1915: C. Runn — M. Johansson, R. Wicksell — B. Nordenskjöld, G. Frykman, W. Jansson — G. Johansson, E. Olsson, C. Schlaaf, S. Söderberg, C. Karlstrand
1917: F. Rudén — M. Johansson, E. Hemming — B. Nordenskjöld, R. Wicksell, K. Gustafsson — G. Johansson, E. Olsson, D. Englund, S. Söderberg, H. Fredberg
1920: F. Rudén — B. Nordenskjöld, E. Hemming — A. Öijermark, R. Wicksell, H. Sundberg — G. Johansson, S. Söderberg, K. Gustafsson, C. Fagerberg, C. Karlstrand
1954—55: A. Arvidsson — A. Olsson, I. Petersson — R. Othberg, K. E. Andersson, S. Parling — B. Andersson, H. Tvilling, J. Eriksson, B. Eklund, G. Sandberg

FRI IDROTT:**Terränglöpning 8.000 meter:**

1913: K. Sundholm

Dito, lag:

1911: K. Alm, A. Berglund, E. Hellgren, C. Nilsson

Löpning 40.000 meter (maraton):

1914: R. Wählin

Längdhopp med ansats:

1908: C. Silfverstrand

Trestegshopp:

1913: E. Almlöf
1914: E. Almlöf

Stavhopp:

1908: K. G. Staaf

Grenhopp:

1900: O. Nordström
 1902: O. Nordström
 1927: L. Dahlgren
 1928: L. Dahlgren
 1934: K. Lundberg

Mellanhopp:

1927: K. Granström
 1928: K. Granström

Kulstötning, sammanlagt:

1897: G. Söderström
 1898: G. Söderström
 1910: E. Nilsson
 1911: E. Nilsson
 1912: E. Nilsson
 1913: E. Nilsson
 1914: E. Nilsson

Diskus, bästa hand:

1898: G. Söderström

Diskus, sammanlagt:

1900: K. G. Staaf
 1902: G. Söderström
 1904: C. Jahnzon
 1905: C. Jahnzon
 1911: E. Nilsson
 1912: E. Nilsson

Viktkastning (25 kg.):

1914: C. Jahnzon

Femkamp:

1900: K. G. Staaf

DAMER:**Löpning 100 meter:**

1928: E. Myrberg

Löpning 200 meter:

1929: I. Gentzel

Löpning 800 meter:

1928: I. Gentzel
 1929: I. Gentzel
 1930: I. Gentzel
 1931: I. Gentzel

Stafett 4×100 meter:

1928: M. Hagelberg, E. Myrberg, E. Pettersson, A. Sundberg

Längdhopp med ansats:

1928: E. Myrberg

GÅNG:**3.000 meter, bana:**

1935: E. Asplund

5.000 meter, bana:

1900: E. Ekberg
 1902: E. Ekberg
 1904: E. Ekberg

10.000 meter, bana:

1912: A. Berglund

30.000 meter, landsväg:

1934: E. Asplund

ISHOCKEY:

1926: N. Johansson — F. Andersson, R. Allinger, E. Lindgren — S. Andersson, W. Söderman, E. Carlberg — T. Ehn

Världsmästare i ishockey

Så här ser han ut, friskusen Lasse Björn, kapten i vår ishockeyfirma.

1950: Y. Johansson — K. E. Andersson, H. Stelius — L. Björn, B. Zetterberg — S. Tvilling, H. Tvilling, G. Johansson — B. Larsson, Y. Carlsson, L. Nierenburg.

1954: Y. Johansson — K. E. Andersson, S. Andersson — L. Björn, B. Zetterberg — S. Tvilling, H. Tvilling, G. Johansson — B. Larsson, S. Johansson, Y. Carlsson — L. Berglund

1955: Y. Johansson — K. E. Andersson, L. Björn, B. Zetterberg — S. Tvilling, H. Tvilling, G. Johansson — B. Larsson, S. Johansson, Y. Carlsson — S. Sjöstam, L. Berglund

SKIDOR:**30 kilometer:**

1910: N. A. Hedjerson

Prydlig Djurgårdsflicka är Elisabeth Thorson, som vid de stora bordtennisträffarna brukar utnämnas till skönhetsdrottning. Men hon är inte bara fager att se uppå — hon spelar också en alldeles charmant pingis. Vilken motståndare skulle hinna intressera sig för bollen i det här sammanhanget, i varje fall ingen manlig motståndare.

Backhoppning:

- 1910: Einar Olsson
- 1911: E. Olsson
- 1913: N. Lind
- 1914: E. Olsson
- 1915: E. Olsson
- 1916: E. Olsson
- 1917: M. Jakobsson
- 1918: N. Lind
- 1919: N. Lind
- 1921: M. Jakobsson
- 1922: A. H. Nilsson
- 1923: A. H. Nilsson
- 1924: A. H. Nilsson
- 1930: H. Schön
- 1932: P. Hennix
- 1934: H. Schön
- 1957: F. Mikaelsson

Dito, lag:

- 1925: K. Andersson, A. Isacsson, N. Sund
- 1926: B. Carlsson, A. H. Nilsson, A. Lindström
- 1927: B. Carlsson, A. H. Nilsson, H. Paus
- 1930: H. Schön, B. Carlsson, H. Danielsson
- 1932: P. Hennix, H. Hedjersson, G. Andersson
- 1934: H. Schön, S. Schön, P. Hennix
- 1935: P. Hennix, A. Karlsson, S. Schön
- 1936: H. Hedjersson, H. Schön, A. Karlsson
- 1947: W. Hellman, B. Jäderholm, E. Olsson

Nordisk kombination:

- 1910: E. Olsson
- 1911: E. Olsson
- 1913: O. Tandberg
- 1914: E. Olsson
- 1915: E. Olsson
- 1917: M. Jakobsson

Våra SM erövrade i 12 grenar

I vilka grenar de i detta nummer redovisade SM-tecknen erövrats framgår av denna sammanställning, avslöjande att skidor plockat hem de flesta titlarna:

	Individuellt	Lag	Summa
Bandy	—	2	2
Bordtennis	16	7	23
Bowling	1	3	4
Boxning	41	—	41
Brottning	36	—	36
Cykel	4	—	4
Fotboll	—	5	5
Fri idrott	36	2	38
Gång	6	—	6
Ishockey	—	4	4
Skidor	39	23	62
Skridskor	1	—	1
Summa:	180	46	226

Hur herrar och damer delat på SM-titlarna berättar den här tabellen:

	Individuellt	Lag	Summa
Herrar	164	36	200
Damer	16	10	26
Summa:	180	46	226

- 1918: E. Olsson
- 1920: E. Olsson
- 1921: E. Olsson
- 1922: O. Tandberg
- 1924: J. Jonsson
- 1925: J. Jonsson
- 1932: H. Hedjersson

Lill-Einar

SM-vinnare nr 1

Precis dussinet SM-titlar har Einar Olsson, Lill-Einar, erövat och leder därmed Djurgårdens SM-statistik. Det gäller i detta sammanhang blott individuella grenar, och Lill-Einar vann sina i dels backhoppning (5) dels kombinerad löpning (7) under olika år mellan 1910—1921. Vill

75-årig rekordman

man ytterligare betona Lill-Einars ställning som Djurgårdens genom tiderna största SM-vinnare kan nämnas, att han var med och hemförde tre SM i fotboll som högerinner. I fjol fyllde han 75 år och som i alla festliga sammanhang höll han sig borta från all uppvaktning. Utom när det är fråga om funktionärsskap vid backtävlingar i Hammarby, dyker han numera bara upp vid våra årsmöten, där han nöjer sig med att lyssna till förhandlingarna för att försvinna då det blir dags att avsluta kvällen med en smula fest. Lill-Einar gillar bara det rent idrottsliga.

Vid sidan av detta fenomen är det två brottare, som toppar vår SM-lista. Gotte Svensson och Edvin Vesterby kan redovisa var sina 7 mästerskap. Gotte lämnade det jordiska i fjol, medan Edvin alltjämt lever och verkar och därmed har möjligheter att klättra ytterligare uppåt i statistiken. Till stora SM-vinnare får man även räkna Olle Tandberg, som boxade till sig 5 SM-titlar i följd i tungvikt, innan han gick över till proffsmarknaden.

- 1934: H. Hedjersson
- 1935: H. Hedjersson
- 1937: H. Hedjersson
- 1939: H. Hedjersson

Dito, lag:

- 1925: J. Jonsson, N. Sund, A. Isacsson
- 1926: A. Lindström, A. Isacsson, B. Carlsson
- 1940: H. Hedjerson, A. Karlsson, B. Carlqvist
- 1954: K. Martin, T. Berg, U. Öqvist
- 1955: K. Martin, T. Berg, U. Öqvist

Budkavlelöpning:

- 1911: N. A. Hedjerson, Alb. Sandström, Alfr. Sandström
- 1915: O. Söderberg, N. A. Hedjerson, O. B. Hansson, Alb. Sandström, E. Olsson

DE SJU SOM REGERAR ÖVER OSS

På en och samma taburett sitter Djurgårdens 7-mannaregering och ser av de glada ansikten inte ut att ha några större bekymmer. Från vänster är överstyrelsens ledamöter: Karl-Erik Nordlund, Åke Dunér, Gunnar Rinman, Stig Eckerbrant, Ingvar Norén, Hilding Lövdahl och Karl Liliequist.

BLAD UR EN ÅRSBERÄTTELSE

1930: F. Stolpe, Arv. Kjellström, K. Lindh

Slalom:

1937: H. Hedjerson

DAMER:

10 kilometer

1943: M. Cederholm

Dito, lag:

1924: K. Bollner, S. Sandström, E. Hedjerson

1941: B. Olsson, M. Cederholm, D. Cederholm

1942: B. Olsson, D. Cederholm, M. Cederholm

1943: M. Cederholm, D. Cederholm, B. Olsson

Slalom:

1937: I. Söderbaum

Dito, lag:

1938: I. Söderbaum, M. Hernqvist, M. Strömberg

1942: M. Florman, M. Hårleman, M. Strömberg

Storslalom:

1951: K. Ahlqvist

SKRIDSKOR:

Sammanlagt, 4 distanser:

1904: B. Carlsson

I största allmänhet kan konstateras, att det gångna året varit tämligen gott. Som alltid efter ett jubileumsår har det förstas tagit emot en smula på några fronter, och vi har måst svälja en del beska piller mellan mera framgångsrika händelser. Sânt hör till pjäsen. Klimatet börjar emellertid bistra till sig och i olika avseenden kommer det att fordras större kraftinsatser än hittills.

Under året har segrar och nederlag delats ungefär lika. Vi har även gjort förluster som inte kunnat kompenseras av någon aldrig så stor seger. För alltid har således en rad stora Djurgårdskämpar lämnat vår krets. Låt oss med en stilla minut ägna minnet av hädangångna Gottfrid Svensson, Nisse Lind och Einar Tandberg.

BANDY

Jämmer och elände — A-laget på jumboplats i division II med sammanlagt 1 poäng Efter att under en följd av år ha satsat hårt på att nå en plats i den allsvenska solen blev detta alltså det slutliga ödet för vår en gång så stolta bandyskuta. Nu blir det nedflyttning till den skuggornas dal som heter division III.

Det går inte att komma ifrån att uppladdningen inför årets säsong skedde under stora besvärligheter och när därtill i sista stund vissa tilltänkta nyförvärv nappade på andra krokar, gick det som det gick. Ett ringa försvar för olyckssäsongen kan väl anses ligga i det faktum att flera av Djurgårdens bästa bandytagare föredrar att spela i andra klubbar. Med en ändring i detta tänkesätt borde det annars finnas möjligheter att åstadkomma ett slagkraftigt lag. Återväxten inom bandysektionen är ingen. Vi hade således i vinter vare sig reserv- eller juniorlag i gång i serierna. Utan tvekan: bandyns mörkaste säsong sedan början av 1900-talet.

BORDTENNIS

Upptakten till den allsvenska säsongen tydde på orostider. Av våra tre lagmästare av årgång 1956 hade en fallit för ett guldkantat anbud från Solna, en annan strejkade i väntan på något motsvarande i anbuds väg och den tredje var "diskad". Hela laget skingrat alltså. Ledningen hade ingen avundsvärd position. Ett nytillskott anlände via Flora-kullen i form av svenske mästaren Björne Mellström, men inte ens hans debut

medförde någon tro på framtiden. Djurgården sladdade snart i tabellen och ansågs dödsdömt. Undan för undan stärktes emellertid vårt lag och slutet på visan blev högst sensationellt — en andra plats tätt i kölvattnet på segrande Karlstads-Göta.

Vid individuella SM vann Björne Mellström mästartiteln i herrklassen, medan flickorna blev lottlösa trots medverkan i olika finalsammanhang. De tog emellertid skadan igen i serien, som för tredje året i följd hemfördes av de våra, Elisabeth Thorson, Signhild Tegner och Ann-Britt Molin. Vid sidan härom anses en av flickorna ha kvalificerat sig för innehav av titeln svensk pingis skönhetsdrottning. Namn och adress kan erhållas mot dubbelt porto till sektionens kroniskt fattiga kassa.

Diverse DM-titlar har av bara farten plockats hem av Djurgården, som därmed ytterligare hävdar sin ställning som Stockholms ledande klubb.

BOWLING

I fjol ramlade våra klotrullare ur division I trots att deras sammanlagda poängsumma borde räckt för att hålla placeringen. Det blev alltså ett nytt besök i div. II — det brukar bli så vart annat år för våra bowlare — och som alltid vantrivdes de i detta obskyra sällskap till den milda grad att de vid ett tidigt skede lade sig i täten på tabellen. (I sista matchen blev det sedan stopp och därmed ett år till i den lägre serien.)

BOXNING

För våra boxare har det varit ett mellanår. Det har dock inte hindrat att Djurgårdens namn förekommit i tre mästarsammanhang. Största glädjeämnet utgjorde Roger Höglund som blev svensk juniormästare i lättvikt, och av expertisen bedömdes som ett mycket stort löfte. De två andra mästartitlarna erövrades vid Stockholms DM av Sven Jan Andersson i tungvikt och Karl Gustav Boström i bantamvikt.

Flera av sektionens säkraste karamellutdelare har legat i militärtjänst och därför haft få tillfällen visa sig i ringarna. Bengt Modigh, sektionens basen, lovar emellertid att det skall bli ännu bättre fart på rörelsen till i höst, då han får hem alla sina krigare igen.

BROTNING

Ett ovanligt hårdarbetat år närmar sig sitt slut för våra starka karlar. Ett år fyllt av framför allt ekonomiska prövningar, men ingenting har kunnat knäcka arbetsviljan hos våra strävsamma brottarledare. De idrottsliga fram-

Djurgårdens klubbslips

Efter olika prov har Djurgårdens Idrottsförenings speciella slipskommitterade äntligen åstadkommit en fullträff och fastställt en klubbslips, som vunnit allmänt erkännande. Men så har det också blivit en slips med stil och smakfull färgkombination. Slipsen får givetvis bäras av endast Djurgårdsmedlemmar och den finns således inte att köpa ute i allmänna handeln. Den kan emellertid rekvireras direkt från föreningen, och detta sker enklast genom att beloppet, kr. 12: —, insättes på postgironummer 56 916 under adress: Djurgårdens IF, Stadion, Stockholm. Försäljningen sker så länge den beställda upplagan räcker. Det gäller alltså att vara ute i god tid.

gångarna har framför allt kännetecknats av ett stort lysande namn Edvin Vesterby, som utom sina numera obligatoriska SM-titlar i bantamvikt hedrade både Djurgården och Sverige genom att tillkämpa sig vårt lands enda olympiska silvermedalj i brottning i Melbourne. Det var en kärkommen sak i julklappstider. Senast något sådant hände våra brottare var när Gotte Svensson 1920 i Antwerpen vann silver i fria stils lättvikt. På hemmafronten har klimatet varit kärvt. Av olika anledningar har det ej gått att samla starkaste laget vid seriematcherna med resultat att en mycket låg placering blivit vårt öde. Individuellt har en del DM- och JM-titlar kunnat bokföras. Ungdomarna är på väg och Lennart Öberg anser sig därmed alltfjämt kunna låta sin personliga comeback på mattan anstå en tid.

CURLING

Varken guld eller silver men då och då en seger av sådant format att det räckt till en rubrik i tidningarna. Senaste händelserna innebar en stor seger över Kronprinsens CK — ej att förväxla med Lillprinsens beundrare u. p. a. — men ovanpå detta blev det stryk mot AIK varmed curlarna var återförda till verkligheten. (I sista stund gick det illa — degradering följde.)

FOTBOLL

När vi vid förra årsmötet avslutade ett av de alltid lika spännande kapitlen om fotbollsäventyren låg A-laget efter de sydafrikanska upplevelsorna och kippade efter luft på 8:e plats i allsvenskan. Framtiden var inte tryggad. Det dröjde dock inte länge, förrän Knivstas och

Tumbas gäng kunde börja redovisningen inför Sigge Bergh och de andra hövdingarna av poäng efter poäng. Den stora högtidsdagen inträffade fredagen den 24 maj 1956 på Råsunda då vi alla fick uppleva den varje gång lika stora lyckokänslan som infinner sig då man får se AIK kvaddat. Mest upplevde Tumba den stora dagen, som innebar uppfyllelsen av något som "Johan" i årtal gått och drömt om, nämligen att i allra sista sekunden i en match mot AIK få bryta igenom det svarta försvarret och göra segermålet. Senare på kvällen syntes också Tumba segla omkring på ett lyckosalighetens moln över Solna.

Slutet på vårens sammanlagda fotbollsövningar infann sig med en 3:e placering i allsvenskan.

Den allsvenska hösten 1956 blev på gott och ont. För att ytterligare visa att allt det här i samband med AIK inte rörde sig om några tillfälligheter, passade Djurgården på att slå AIK i en DM-final med 4—3. Det gällde 1954 års final. Från 1956 återstår DM-finalen att spela mellan Djurgården och AIK. Möjlighet alltså till ytterligare konstaterande av att alla de komplex Djurgården tidigare haft att dras med när det gällt våra kära vänner i Solna nu gått i arv till AIK. Väl bekomme!

Den obligatoriska drömresan gick denna gång till Central-Amerika med omnejd. Man hade i stort sett en angenäm utflykt och tittade bl. a. lösningen på hur halvbackskedjan skall se ut i vår. Vart på jordklotet nästa resa skall gå för att fotbollshövdingarna skall hitta lösningen på backproblemen eller något annat problem är en väl bevarad hemlighet. Det finns dock alltfjämt några vita fläckar på Djurgårdens karta, så nog skall det lösa sig med laguppställningen.

FRI IDROTT

10 kronor har inbetalts i medlemsavgift till Svenska Friidrottsförbundet. I övrigt ingen aktiv verksamhet.

HANDBOLL

Efter att under många och hårda år ha kommit varken upp eller ned, satsade handbollsledningen i fjol friskt på ungdomen. I junior- och pojklagen hade våra "frön" tidigare röjt en viss förmåga och i A-laget har de nu med Gillis Florsjö som pådrivare fått tillfälle att blomma upp. Resultatet kunde ej blivit bättre: serieseger i elitserien utan en enda förlorad poäng och därmed avancemang till division III. Som påbröd kom segern i Stockholms lilla DM. En

Forts. sid. 42

Fotbollsäventyr bland indianer och andra

Vi startade till Central-Amerika en novemberkväll vid omkring 22-tiden, då våra fruar och fästmor var nere på Centralen för att ta ett ömt farväl. Nu skulle det dröja två månader, innan vi åter stod på svensk mark. Resans första "tavla" inträffade redan på tåget, sedan stinsen vinkat av oss. När Henry Nord skulle kontrollera att samtliga kisar verkligen kommit med på tåget, upptäcktes att "Hugge" (Bernt Andersson) med "biff" varit så upptagna av varann att dom inte märkte att tåget stack i väg. Eftersom Barbro — det var "biffen" det — inte var vaccinerad för resa till Amerika, kunde hon inte få hänga med oss. Som tur var stannade tåget i Södertälje, där det blev ett nytt ömt farväl mellan turturduvorna. Längre söderut kom hon inte.

Snart sov vi allihop utom Henry Nord, som är en verkligt aktiv typ och som for ut och in som en jo-jo och klagade på att det var för varmt. Han öppnade några ventiler, varpå hördes nödrop från kompisarna, som undrade om de måste spika fast filten för att få sova. Sedan joggade Henry fram och tillbaka i korridoren tills det blev morron. Oslo tog emot med blåst och kyla,

Fotbollsresan till Central-Amerika skildrad av Lasse Broström, ur vilkens egenhändigt skrivna och illustrerade bokverk vi haft tillfälle göra vissa axplock. Reseskildringen torde i sin helhet komma på bokhandelsdiskarna i god tid till julen.

men vad gjorde det — vi skulle ju direkt i väg till varmare länder. Men planet var försenat 5 timmar. Jompa och jag gjorde sight-seeing och efter ett par timmar var man djupfryst. Röd pipa och rinnande jack. Sedan i väg till flygplatsen. Mera försening. Det blev att fördriva tiden med ännu mera mat och dricka, men till slut upptäckte flygbolaget att Jompas ideliga rop på mera nagg kunde ruinera företaget. Äntligen rullades kärnan fram. Skapligt plan. Hade motorer och grejer.

Längtan efter spark . . .

I väg mot Reykjavik. Flygvärdinnan bar omkring käk. Allt gick lugnt. Ingen kyckling i örat eller på golvet som Povel Ramel brukar ha besvär med. Efter ett par tre 20-meters-skutt stod planet stilla och 'Lill-Lappen', som tydligen in-

te är någon Charles Lindberg, vågade nu äntligen öppna sin violblå ögon och sucka: "Nä, tacka vet jag sparkstötting!"

Men så bar det i väg till Kanada. Tjalle Mild och Bengt Nygren fick ett drömmande uttryck i sina jack och började bubbla på ett för oss vanliga dödliga obegripligt språk. Efter att ha lyssnat på dom ett par timmar kom vi underfund med att det handlade om proffsishockey. Jag tror inte dom glömde snacka om någon av lirarna.

Så småningom kom vi till New York. Vi var alltså i världens största stad, om man bortser från Kiruna förstås. Vi hamnade på ett mysigt hotell med TV på rummen. Snart var vi redo att gå ut på stan men gjorde först ett besök på barren på vårt hotell. Anledning: tjusningen med att sitta på en barstol i bästa Hollywood-stil och säga: "One whisky and make it dubbel!" Sedan var vi klara för att åka upp till Empire State Building för att se om utsikten var bättre där än från gasklockan i Hjorthagen. Men utsiktstornet var stängt på grund av dimma, varför vi fick vänta med besked om utsikten och gick ut på Broodway och studerade skyltarna. Pri-

Många varianter på Djurgårdskläder finns det. Här är en av fotbollens utlandskostymer, vit tröja med klubbmärke, som förekom under senaste utflykten till Central-Amerika; spelarna är från vänster i bakre ledet: Sigge Parling, Hasse Karlsson, Jompa Eriksson, Hasse Mild, Knivsta Sandberg, Birre Eklund, Per-Erik Olsson; främre raden inledes med en amerikansk kontaktman och därefter följer: Olle Hellström, Åke Olsson, Arne Arvidsson, Stig Gustafsson, Stig Holmström, Ola Edlund.

set tog en Pepsi-Cola-skylt med ett 25 meter brett vattenfall mellan två stora flaskor. Det var liv och rörelse. Själv blev vi snart trötta och hasade oss hem och där blev det bara att släppa fram gubben Blund att göra sin plikt.

2—2 i premiären

Nästa dag i väg till flygfältet och till New Orleans och så vidare till Guatemala. Första intrycket av stan var "fy f—n", men det blev strax bättre sedan infödingarna slagat färdigt. Dom hade nämligen siesta just när vi gjorde vårt intåg. Nästa dag äntligen fotbollspremiär. 10.000 vilt tjutande infödingar på läktarna. Efter 5 minuter ledde vi med 1—0. Målkalas att vänta? Nej då, deras lirare var rätt hyfsade och matchen slutade 2—2. Efter matchen bad i en trevlig insjö. Bland det tjugigaste man kan skåda. Höga berg runt sjön, vars stränder var kantade av miljonärernas sommarvillor, höga palmer och annan grönska.

Dagarna stack i väg en efter en, och man började så smått känna sig hemtam bland niggerer och indianer. Nagget, som ju är halva födan, kunde faktiskt varit värre. Men våra öron trodde sig väl knappast själva, när det omtalades att vi var inbjudna på köttbullsmiddag till svenska konsuln. Hela den dagen åts det inget nagg på vårt hotell. Köttbullarnas kväll var inne. Som ylande vargar drog vi genom Guatemalas gator fram till konsulns hus. Konsuln tog emot och frågade om vi ville börja med en whisky-grogg. "Tackar som bjuder, men det är inte så noga med sodan", sa Jompa. Och så högg vi snart in på köttisarna, och det blev en middag, som sent skall glömmas i Guatemala. Pressen var där och fotograferade våra orgier. Det fanns köttbullar för ungefär tre gånger sådana som vårt, så nog fick vi äta oss mätta. Med köttbullar ända upp i öronen drog vi oss hemåt.

Men det var inte bara nöjen. Vi spelade några matcher också. Stryk i en och två oavgjorda. Som bortförklaring kan jag meddela, att planen knappast godkänts för div. III-spel i Svedala. Så fort en indian blev överspelad, kastade han sig som hette han Arne Arvidsson och nöp bollen med händerna. Vilka målvaktsfynd kunde inte gjorts där!

Stopp av Sancte Per

Färden gick sedan vidare till Costa Rica. Efter en flukt på planen var vi överens om att det skulle gå att lira hyggelig fotboll. Maken till jämn och fin plan hade vi aldrig lirat på ens i Svedala. Hotellet var funkis. Kisen, som var något slags bas för matsalen, yrade vitt

Reseskildraren Lasse Broström viskar något i örat på en indianska, som dock lyckas bibehålla balansen på korgen uppe på huvudet.

och brett om att det syntes i våra jack, att vi var fina och väluppfostrade gossar. Redan första kvällen ändrade han sig nog, när några av kisarna försökte få med sej ett par bifvar på sina rum i och för thé-drickning. Men se det var tji. Där stod S:te Pers ställföreträdare på jorden och morrade.

Ryktet om vårt sagolika lir i Guatemala hade spritt sig till Costa Rica. 8.000 åskådare infann sig till första matchen, som slutade 1—1, och nästa gång kom det 10.000 för att heja på de sina. Men det hjälpte inte mot stålmännen från gamla Sweden. 2—1 vann vi med. Nu var vi riktigt poppis och man begärde en extramatch. Nu skulle vi absolut ha på skallen. Det fanns nu 15.000 gaphalsar på läktarna, och det var faktiskt lite för mycket folk för att vi skulle vilja ta stryk. Vi vann med 4—2. Publiken höll på att ta ner vår buss i för-tjusning över liret, men Costa Ricas fotbollspampar slet sig i håret och ville ha en match till. För stryk skulle vi ha.

Nu ställdes vi mot landslaget. Det började med fyrverkeri och raketer, som flög som ilska getingar runt skallen på oss. Vi blev lite yra, men kom i gång så småningom, och då Jompa 5 minuter före full tid gjorde 3—2, trodde vi saken var klar. Vi i försvaret slumrade in ett tag och då en minut var kvar, smög en av indianerna förbi oss och rullade in trasan i vår kasse. Jäkligt ofint. Sedan vaknade man till ordentligt, ty nu blev det ett liv, som i fråga om styrka kunde jämföras med det före matchen. Snutarna, som skulle hålla ordning på massan, fick en knäpp, och rusade in på planen, slog frivolter

och kastade sina kaskar och bar sej åt som en filial till knäpp-hemmet, som inte låg långt därifrån. Men förlorade ha vi i alla fall inte gjort.

"Gusten" i köket

I väg till nästa matchort, Honduras huvudstad, som heter något så knasigt som Tegucigalpa, där vi skulle lira tre matcher och ytterligare en i en grannstad som hette San Pedro Sula och som nog var bottenplatsen på resan. Skulle man ut på kvällen måste man ha pannlyse för gatubelysningen bestod av en 40-wattslampa i varje gathörn. Inget Broodway precis. Ingen hygien. Döda hundar och katter låg på gatorna. Gusten stod länge och försökte få liv i en jycke, som han trodde sov. Det lyckades nu inte för jycken var kall. Inte stort bättre lyckades Gusten, när han erbjöd sig att fungera som kock på en night-club. Omgiven av stekpannor, grytor, äggskal och korvskivor stod han i köket i rök och damm och beskådad av den riktiga kökspersonalen, som han försökte lära hur det går till att laga svensk pytt-i-panna. Efter en hastig flukt i stekpannan, begärde vi stålarna tillbaka och dröp i väg hemåt, medan Gusten stannade kvar för att på bruten spanska förklara den svenska husmans-kosten.

Så till fotbollen. Första matchen förlorade vi med 2—1. Jag hade en neger emot mej, 2.10 meter lång, och det fanns även andra motigheter. Vi förlorade som sagt men nästa match gick det bättre: vinst med 4—1. Tredje matchen höll på att inte bli av i San Pedro. Vi väntade i 20 minuter. Då kom en snubbe och frågade om vi klara att börja. Skulle tro det, men vid avspark kom förklaringen: "Vi har glömt ta hit någon boll . . ." Toppen, va? Vi fick vänta en kvart till, medan en snubbe kilade hem till sej och hämtade ett skinn. Matchen slutade 2—2. Dagen efter tillbaka till Tegucigalpa för sista matchen. Även nu blev det oavgjort med 4—4. Niggerblarren var med denna gång också.

Besök hos Jack Dempsey

Datum är nu den 12 december. Hemresan börjar. Ingen saknar landet vi lämnar. Mexiko är nästa mål. Dit skulle vi egentligen inte, men ledningen var bussig att tänka på grabbarnas souvenirbekymmer. Det skulle vara billigt i Mexiko. Jompa hade klippare, och jag hängde med honom runt byn, hjälpte honom ta mått på expediter med samma storlek som syrrorna, morsan, frugan, farsan och jag vet inte alla. Mexiko var en tjugig stad men vi måste lämna den ändå efter en enda dag. I väg till New York, dit vi kom efter en gropig tripp

med "fasten seat belt" mest hela tiden på grund av alla luftpropar. På kvällen hade vi röta, ty i Madison Garden bjöds det på proffsishockey mellan New York Rangers och Montreal Canadian. Plåtarna kostade 2.25 dollar. Spännande och rivig fight.

På hemvägen tittade vi in på Jack Dempseys bar på Broodway. Strejkkvakter utanför bar plakat, på vilka det stod: "Jack är en snåljåk, som inte vill pröjsa oss mer i lön". En snut i dörren hjälpte in gästerna. Nästa dag hälsade vi på i Stillmans boxningsgymnasium, där så många storboxare fostrats. En gåta att kisarna ville träna där. Mörkt och ruggigt. Desto mer reklam utstrålade Empire State Building, som vi nu äntligen fick besöka. Utsikten uppifrån var faktiskt bättre än från "Gasis" i Hjo:thagen.

Jazz med skrika

Vi gjorde även en visit på "Birdland", alla jazzfantasters Mecka, och en annan kväll var vi ute för att dansa på ett ställe som hette Roseland, men där var de uppträdande sådana underdjur att ingen av oss vågade gå upp och trava omkring. Vi åkte därför till ett ställe, som hade lite mer mänskliga förmågor att jazza med. Här skyltade man med tjacken som fanns att dansa med i trappuppgången. Det var ju inte alltför fagra skrikor. Vi pröjsade 2 dollar, klev in och letade ut var sin biff, som inte såg ut att vara morsa till oss och bjöd upp. Då blev det fart på en av dom allra äldsta, som kom rusande med ett papper i handen. Populära som alltid trodde vi att det var fråga om att skriva autografer och tog upp våra pennor. Mors, gumman ville ha en dollar för att vi skulle få jazza 5 minuter med en av ställets brudar. Jag behöver väl inte tala om att vi nöjde oss med att jazza för bara en dollar. Djupt besvikna dröp vi i väg.

Dagarna rann snart i väg. Uppbrott för flygresan hem. Kurs mot Kanada. Snö och 20 grader kallt på flygplatsen. Nu visste vi vart vi var på väg. Nästa mellanlandning: Köpenhamn, där ett plan stod och väntade. Och så skuttet hem till Bromma, dit vi kom kl. 4 på natten. Men våra trogna hemmafuar fanns på plats. Det blev ett pusskalas utan like.

Och så taxi hem till matbordet med julens alla läckerheter. Och slut på en i alla avseenden lyckad resa. Nu börjar livets allvar, men många glada minnen har man kvar att berätta för sina barn, barnbarn och barnbarnsbarn, nä förresten så länge pallar man väl inte . . .

Lasse Broström.

10 frågor till Nord

När Djurgården häromåret lät anbudet att bli lagledare i fotboll gå till ex-AIK-aren Henry Nord, gnuggade sig folket i ögonen och undrade vad som stod på. Man frågade om det var allvar, om inte de ansvariga borde tas om hand och om Djurgården redan ställt in sig på allsvenskt respass. Ännu är det naturligtvis för tidigt att bedöma Henry Nords jobb för Djurgårdens fotboll. Han är bara i början av sin uppgift, men han kan redan peka på vissa framgångar under en svår brytningstid. Henry Nord lever med oron i kroppen. Han unnar sig inte många stilla stunder. Hans arbetsgivare unnar honom inte heller några lugna stunder. Han är mest för jämnheten på språng. Redaktören för den här tidningen lyckades emellertid fånga in honom för en intervju av den populära modellen "10 frågor".

Så här frågades det och så här svarades det:

Fråga nr 1

Vilken är den starkaste match som Djurgården gjort

- a) i den nu pågående allsvenskan
- b) sedan du blev lagledare
- c) som du någonsin, alltså även före din tid, sett Djurgården göra?

Svar: a) 4—1 mot Göteborgskamraterna på Stadion. Den gången var vi ute efter revansch för det förmädliga nederlaget på våren mot samma lag och på samma plan. Sällan har grabbarna gått in för en match som då. Vännen "Anders" skulle ha på "söta knölen" som göteborgaren säger.

b) 1—1 mot MFF våren 1956, då "di blåe" efter utmärkta träningsmatcher och fin start i den allsvenska våromgången var på full marsch mot seriesegern.

c) i modern tid: 6—1 mot MFF en höstdag — vilket år minns jag inte så noga, då "Hinken" hade en lyckad dag med flera mål på sitt samvete. Det var året då nytt publikrekord sattes på Råsunda.

Fråga nr 2

Vad tror du om Djurgårdens allsvenska möjligheter i vår?

Svar: Får laget vara intakt, tror jag på medaljplats. Valören på medaljerna vill jag inte uttala mig om. Men vinner vi första matchen mot Halmstad borta den 14 april och turen står oss i fortsättningen bi, kanske storleken på medaljerna kan bli större än föregående år.

Fråga nr 3

Hur anser du att du lyckats hittills, bättre eller sämre än du räknade med?

Svar: Det var med en viss bävan jag åtog mig jobbet som lagledare. I viss utsträckning var det obekanta arbetsuppgifter jag skulle ge mig i kast med. Men det har gått ganska skapligt, om jag som nu får säga det själv. Dock: utan grabbarnas hjälp och förstärkelse, tränarens Kjells okuvliga envishet samt den ansvariga ledningens stöd skulle det aldrig ha gått.

Fråga nr 4

Är dagens fotbollsspelare för bra eller för dåligt "avlönade"?

Svar: Med risk att på annan spalt i "Djurgårdaren" bli fullständigt nedgjord av vännen "Farsan", som hyser en mycket bestämd och diametralt motsatt uppfattning i denna fråga, hävdar jag lika bestämt att spelarsättningen bör avsevärt höjas, främst i allsvenska sammanhang. Utvecklingen går inte att hejda. Slutste- nen i detta "bygget" måste bli spelarkon- trakte.

Fråga nr 5

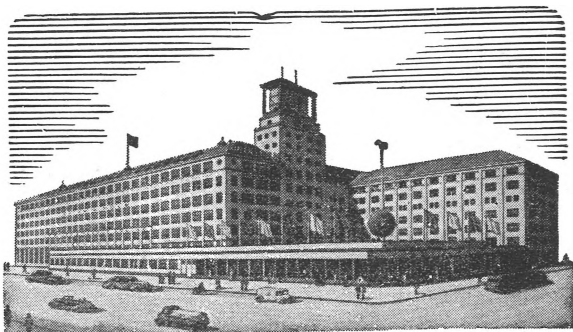
Har du någon idé att höja en spelares slagkraft?

Svar: De moderna träningsmetoderna har väl snart slagit igenom överallt — åtminstone i de allsvenska sammanhangen. Konditionen är ungefär lika bland spelarna. Teknikträningen bedrivs efter anvisningar från fotbollförbundets mäktiga TK lika över hela landet. Men i ett avseende har jag tyckt det "slarvas" en smula. Tiden och tillgången på träningsplaner medger inte erforderlig individuell träning. Den dag, tränaren ägnar den enskilde spelaren lika mycken tid som han nu av olika skäl tvingas ge hela kollektivet spelare, tror jag den enskilde spelarens slagkraft kommer att höjas åtskilligt.

Fråga nr 6

Anser du det bra eller inte för Djurgårdens slagkraft i fotboll att få spelare med i landslagen?

Svar: För laget och för föreningen är det enligt min mening otvivelaktigt av värde att ha spelare med i landslaget. Det är inte bara så att laget och föreningen blir mer publikdragande, utan motståndslaget känner en viss respekt för laget med landslagsmän. För den individuella spelaren betyder det säkerligen också en inre resning och styrka, en tro på sig själv som kan ge avgörande utslag under matchen. Det medför också en helt naturlig strävan för de övriga spelarna i laget att försöka kvalificera sig för landslaget med ty åtföljande ökad slagkraft för laget. Men det får inte gå dithän att spelaren i första hand tänker på landslaget — exempel finns — utan klubb laget måste förbli det primära vad än landslagsledningen

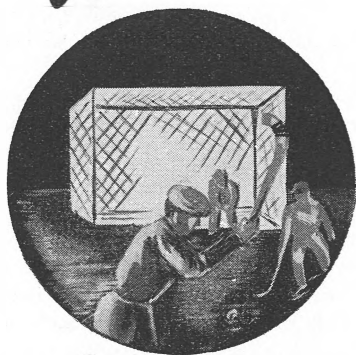
*Goda varor
till låga priser*

ÅHLÉN & HOLM AB

STOCKHOLM 20

Äldst och bäst!

*Sirius borgar för
kvalitén*

Tillverkare J. W. Nilsson
Vagn- och Karosfabrik
Innehavare: Sven Nilsson
Timmermansgatan 4
Tel. 323 30 Uppsala

**Servera
Jubileumsölet**

med en temperatur
av högst

6-8°C

alltså något kallare
än vanligt öl

STOCKHOLMS BRYGGERIER

JOHAN G. STRANDHS

Gymnastik- och brottarmattor

är alltjämt bäst. — Begärt offert!

Kvarngatan 44, Kävlinge Tel. Lund 304 66

tycker och tänker. (Om jag inte minns fel, hävdade den blivande VM-ledaren för landslaget Nalle Halldén detta med skärpa under sin lagledartid i Norrköping. Få se om han numera ändrat åsikt.)

Fråga nr 7

Ditt trevligaste Djurgårdsminne hittills?

Svar: Utan tvekan segern över AIK i maj 1956. Mycket stod på spel — kanske mest för en lagledare som kom från "Gnaget" och vid den tidpunkten kände gnagarna måhända bättre än de egna spelarna... Men med föredömlig kampanda: "en för alla, alla för en" tog grabbarna hem segern med 2-1. "Johan" svarade för regin genom att i sista minuten ordna segermålet. I den minuten satt jag ensam stilla på lagbänken bland vilt skrikande och hurrande blårande och försökte ödmjukt ta emot den över alla bräddar svämmande segerglädjen.

Fråga nr 8

Sorgligaste händelse hittills?

Svar: Förlusten mot Norrköping hösten 1956. Efter att ha lett övertygande — i mål och i spel — med 3-0 platt fall med (Detta skrevs före 0-5 mot Gais i april 1957...)

Fråga nr 9

Om du vore enväldig, hur skulle du då ha kombinerat Djurgårdens lag i dag?

Svar: Samvetsfråga. Här är mitt lag från mål till vänsterytter: Arne Arvidsson — Ola Forsberg, Stig Gustafsson — Olle Hellström, Hans Mild, Stig Holmström — Sigvard Parling, Birger Eklund, Per-Erik Ohlsson, Gösta Sandberg, Sven "Tumba" Johansson. Och bäst är att ge motivering härför: ytterhalvor och inrar bör behärska mittfältet på planen — vara hörnen i en "tänjbar rektangel" — samt kedjespelarna ständigt kunna och vilja skifta platser under spelets gång. Det tror jag de namngivna ytterhalvorna och kedjespelarna om. Ytterbackar och centerback bildar muren framför "Arvid". Den konsten bör Ola, "Tjalle" och "Gusten" kunna.

Fråga nr 10

Något som du skulle vilja ändra på i fotbollssammanhang eller annorstädes i Djurgården?

Svar: Jag har en het önskan att den oss spelare och lagledning överordnade sektionsstyrelsen i fotboll kunde vid sina sammanträden "sitta still" som alla andra beslutande församlingar i detta land och inte ideligen låta sig störa av förfrågningar, telefonsamtal, utbetalande av ersättningar osv. Eljest blir styrelsen inte fulltaligt samlad vid träffandet av viktigare avgöranden. Styrelsen skall givetvis "visa sig" på träningskvällarna, men förlägg de verkliga sammanträdena till annan kväll i veckan än träningskvällarna. I övrigt ty-

ker jag det är bra inom Djurgårns fotboll, jämfört med förhållandena på andra håll.

Ett annat önskemål är intensifierad ungdomsverksamhet, främst inom lagsporterna fotboll och ishockey. Satsa mer arbete, tid och pengar på ungdomsverksamheten! Inte bara det att ung-

domsarbetet är tjustigt och livgivande; det ger också avkastning i form av egna spelare, fostrade inom klubben i spel och stil som vi vill ha dem. Tag mera hand om idésprutan och eldsjelen Nisse Öst och hans kompisar inom ungdomsavdelningen! Det kommer att löna sig.

Henry Nord.

GULDBOLL till KAPTEN PÅ FOTBOLLSSKUTAN

Det är jag som heter Knivsta eller Kniven, men egentligen heter jag förstås Gösta Sandberg.

Från Posten till Djurgården

Gösta Sandberg har numera tagit i arv kaptensskapet på Djurgårdens fotbollsskuta och har följaktligen fått ett betydande ansvar på sina breda axlar. Gösta, som från början bara hette "Knivsta" men numera döpts om till "Kniven" — hans förmåga att skära rakt igenom försvaren! — är inte någon liten späd yngling. Han har axlar att bära upp stora och tyngande uppgifter. Elaka personer påstår att han har alldeles för breda axlar och annan bredd också, men vi i Djurgården vet bättre. Vi vet vad "Kniven" är för en fighter och hur han varje sekund offerar allt vad han har av kraft. Bakom hans massiva yttre finns det jättekrafter och ett lejonhjärta. Han symboliserar något av den gamla Djurgårdseken, knotig och jordbunden, seg och hårdig.

Men bakom allt detta fightande och bakom alla dessa hästkrafter finns det en glad och god gosse, som trots sin snabba karriär i landslagssammanhang behållit sin enkelhet och fortsatt att vara en grabb bland grabbar. Men så har han också fått erfara att det går upp och ned och att populariteten inte är någon säker grund att bygga på. Ena dagen given i landslaget, andra dagen rekommenderad att söka sig till Riddersvik . . .

Vi i Djurgården trivs alldeles förfärligt väl med "Kniven" och räknar med att han ännu är bara i början av sin utveckling. Det lilla barnet Gösta föddes den 6 augusti 1932 i Knivsta, ett samhälle på ungefär 1.800 invånare. Fa-

dern sysslade med sågverksjobb och en äldre bror till Gösta gick först till berömmelsen i fotboll och bandy i IK Sirius i Uppsala. Sexten var förnamnet. 1946 tog Knivsta IK upp juniorfotbollen och därmed fick Gösta sin chans. Vid si-

dan om besöken på fotbollsplanen läste han tidningar och fäste sig mest vid AIK, som syntes vara ett färgstarkt gäng. I god tid övergick han tydligen till att läsa bättre underrättade tidningar, kom omsider till Stockholm år 1946, hamnade på postgirots adressstryckeri och började spela fotboll i dess korplag. Han gick omkring oupptäckt ett par år, men så spelade hans lag en match mot ett finskt postlag och vann med 8—1. Knivsta gick högerinner och Lennart Pettersson i AIK på andra innern, och så kom det till slut en telefonsignal från Tore Jansson, B-lagsmanager i Djurgården, med erbjudande om att få spela i B-laget mot Vasalund. Djurgården vann med 4—1 och Knivsta gjorde ett av målen. Sedan blev det 4—5 matcher i allsvenska reservlagsserien och ovanpå det kom debuten en sommardag i — Boden.

Djurgården var på sommarturné och Knivsta debuterade som center. Trots 3—1-vinst gick det inte särskilt bra för debutanten. I nästa match sattes han upp som vänsterytter och då slog det. Klart för stordebut i Djurgårdens kedja i matchen mot de svensk-italienska proffsen. Seger med 3—1 och lovande spel inte bara av Tumba utan även av Knivsta. Allsvensk debut blev det sedan i Göteborg mot Gais. Sedan göteborgarna tagit ledningen med 1—0, vände Knivsta på utvecklingen genom att kvittera och därefter gjorde Birre Stenman 2—1 på straff och Jompa Eriksson 3—1. Det var förresten Jompas A-lagsdebut.

Chansen i landslaget lät inte vänta på sig. Sommaren 1951 behövde Sverige tre landslag, och Knivsta satt vid högtalaren och närde ett litet, litet hopp att bli ihågkommen. Han trodde i alla fall inte sina öron, när han hörde att han blivit uttagen som vänsterytter vid sidan om Hasse Tvilling mot Jugoslavien. Spel i värmebölja. Sverige ledde med 1—0, varpå "juggarna" visade sig tåla klimatet bättre och vann med 2—1. Sedan fick Knivsta fortsätta i gulblått och räddade bl.a. med ett kvitterande mål mot Österrike i den olympiska fotbollen i Helsingfors 1952 Sverige till fortsatt spel och så småningom bronsmedaljer.

Mängder av stora matcher kännetecknar hans karriär och i Djurgården har han som sagt varit vårt ankare och rivjärn nr 1. Guldbollen blev hans "öde" i fjol, och på spalterna härbredvid låter vi i det sammanhanget andra pennor berätta ett och annat om Gösta Sandbergs storhet. Det är en gosse att hålla i hand när det blåser. En kille som vill något.

K. L.

WILLE ENGDAHL:

En fighter belönas

Den 11:e guldbollsvinnaren blev den förste stockholmare, Djurgårdens och landslagets vänsterytter Gösta Sandberg, svensk mästare 1955 och 31 gånger landslagsman.

"Knivsta" hör till det stora antal svenska idrottsmän, som fått sitt smeknamn efter födelseorten — stationssamhället på linjen Stockholm—Uppsala — men till Djurgården och svensk förstaklass-fotboll kom han som den ende i sitt slag från — postgirot. Där arbetade han och spelade korpfboll, innan DIF:s reservlagsbas förde in honom i storklubben.

Knivsta fick efter kort tid debutera i A-laget och gjorde det vid Djurgårdens match mot proffslandslaget på Råsunda 1951 inför 38.000 människor. Någon blyghet visade 18-åringen ingalunda. När den garvade halvbacken Stig Carlsson under matchens gång vid en frispark frågade nykomlingen, om han önskade bollen serverad för höger eller vänster fot, så svarade Knivsta, att det inte spelade någon som helst roll, och så klippte han till med vänster så det rök om tvärsålen över proffsmålet.

Gösta Sandberg är ingen utpräglad tekniker, det kan man hålla med om, men han kan skjuta och centra med precision, han är stark och snabb och han är en äkta fighter. Han hör till de få svenska forwardsspelare, som växer i motgångens stund, som gillar att slita i motvind och han gör det på ett sätt, som väcker kamraternas stridslust.

Sent skall väl vi som var med glömma Knivstas insats i matchen mot Skottland på Hampton Park i Glasgow 1953, då Sverige vann med 2—1 över proffsen. Alla svenskar slet så knäna sviktade för att behålla förspänget under skottarnas enorma slutspurt.

Gösta "Knivsta" Sandberg sådan Stockholms-Tidningens tecknare Bewerloo ser vår kanoniär.

Glad fotbollstrio bekantar sig med sin mascot, innan det bär iväg utomlands. Fotbollssekreterare Gunnar Lundqvist (i mitten) låter Tumba och Knivsta känna på lyckofiguren.

Den som slet allra värst och som aldrig förtrötades var Knivsta. Han räckte till både i försvar och anfall och gjorde en så magnifik prestation att det låg mening i humoristens förslag inne i omklädningsrummet efter matchen:

— Knivsta borde adlas!

Gösta Sandberg är ingen ekenskis — Knivsta ligger en bra bit in i Uppland — och han har något lantligt präktigt och pålitligt över sin satta gestalt. Han har aldrig gripits av det ha-begär, som florerar inom stjärnidrotten. Han spelar fotboll för att han tycker det är kul, han fogar sig i lagledningens åtgärder och han är aldrig till något besvär. Flitig i träning och outtröttlig under matcherna är han ett föredöme som klubbmedlem, och med sin friska gåpåaranda är han stor favorit, inte minst bland ungdomen. Sprit och tobak har ingen lockelse för guldbollsvinnaren och hans sinne för god sport och fair play är utpräglat.

Gösta Sandberg utgör en värdig länk i kedjan av tidigare "guldbollar", en skicklig fartfylld fotbollspelare med stil och ansvar och en präktig heljuten grabb, som utgör en prydnad för svensk fotboll och svensk ungdom. Han önskas lycka och god fortsättning. 25-åringen har ännu mycket att ge en tacksam fotbollspublik.

SVEN RYDELL:

Gösta "Knivsta" Sandberg i Djurgårdens IF fick ST:s "Guldbollen" för året. Han var läsekretsens man med 9.698 röster, och efter följde Sylve Bengtsson, Halmstad, med 5.846 röster samt Åke Johansson, IFK Norrköping, 3.461. Inalles hade avlämnats 28.114 röster. Juryns män var "Knivsta" och Åke "Bajdoff"

Johansson. Efter lång diskussion utsågs Gösta "Knivsta" Sandberg.

Det fanns ingen sådan där dominerande figur på listan över aspiranterna i år, och därför är Gösta "Knivsta" Sandberg inget dåligt val. Det hade heller inte Åke Johansson varit.

Det finns för all del en hel del fotbollslystna svenskar — också i Stockholm — som har svårt att förstå "Knivstas" storhet, men ett plus kan man i alla fall inte ta ifrån honom — hans underbara optimism och framåtanda! Det händer alltid något, när den stabila djurgårdaren får hand om bollen, och mången gång har man velat lyfta hatten för hans strålande energi.

Svensk fotboll har honom att tacka för mycket. I HT nämns hans match mot Skottland i Glasgow för några år sedan. GT ber att få dra fram en annan match i rampljuset, OS-striden 1952 mot Österrike i Helsingfors. Där ledde Österrike efter en halvtimme med 1—0, ett försprång som man höll till en kvart återstod av speltiden. Då kom "Knivsta" fram på sin kant och trots liten vinkel gjorde han vad ingen väntat — sköt! Tydligt blev den ypperlige målvakten i Österrikes målbur också överraskad, ty rätt som det var låg bollen på andra sidan den magiska vita kritlinjen mellan stolparna. Sverige hade kvitterat! Det målet blev en injektion för de blå-gula, som under den korta återstoden av matchen oemotståndligt stormade fram och vann med 3—1.

"Guldbollen" gick 1946 till Gunnar Gren, nästa till Gunnar Nordahl och den tredje till Bertil Nordahl samt fjärde till Knut Nordahl. "Julle" Gustafsson, Olle Åhlund, S. O. Svensson och Kalle Svensson, Erik Nilsson och

Gösta Löfgren är andra namn på listan. Så "Knivsta" är i gott sällskap.

HARRY LUNDAHL:

Mindre naturligt såväl som rättvist, enligt vår mening: att det färska valet av Gösta Sandberg till Guldbollsinnnehavare inte bara utlöst blandade känslor och kritiska kommentarer utan också föranlett somliga att beteckna djurgårdaren som direkt ovärdig på listan och en plump i protokollet — en katt bland hermelinerna med andra ord.

Och riktigt är naturligtvis, att man inte kan jämställa "Knivsta" med ynglingar som Gren, Gunnar Nordahl, Julle och "de två Svensson" — som ju även internationellt sett är talanger av relativt sällsynt sort — men är han verkligen även gentemot övriga så underklassig som det gjorts gällande? Han började dock prenumerera på posten som landets vänsterytter redan 1951 — innan ännu flertalet av våra sedermera proffs gett sig italienspelet i våld — och representerar dessutom exakt samma typ som t. ex. Bertil Nordahl och Erik Nilsson . . . vilka inte heller de framstod eller framstår som några direkt tekniska fenomen men som i kraft av andra, likaledes värdefulla egenskaper i alla fall gjorde skäl för sig och med besked. Den resolutet, ambition, kampglöd och dubbelsidiga skötsamhet, som kännetecknar dessa bägge, är också utmärkande för Gösta Sandberg och

Hedersmärken 1957:

Bengt Jäderholm
Göte Sanfridsson
Hans Tvilling
Stig Tvilling
Birger Stenman
Kjell Anjou
Lennart Lilja
Wivan Lövgren
Lars Holmstedt
Folke Engström
Arne Weldner
Erik Extergren
Sixten Ogberg
Bo Carlsson
Lars Björn
Yngve Carlsson

Förtjänstdiplom:

Vilhelm Karlsson
Nils Bergman
Hans Bjerkeling
Gustav Kvint

Bronsmedalj

Gerhard Carlsson
Helge Öberg

Silverplakett:

Stig Eckerbrant

Guldplakett:

Edvin Vesterby

borde kunna få ett erkännande därefter. Tycker man.

De här citaten kommer från bedömare, som mest tar sikte på Knivsta som landslagsspelaren. För oss i Djurgården är Knivsta framför allt lagkamraten. Han som ger allt han kan och som aldrig tappar humöret. För oss är han värd sin vikt i guld. Esteterna söderöver får sedan ha sin uppfattning.

KUTTERDUVOR . . .

Så ska vi berätta historien om hur den gamle stjärnmålvakten var ute och åkte bil med sin käraste. De stannade på vägen vid Blockhusudden, månen speglade sig i vattnet och en smula romantik smög sig in genom den nedhissade bilrutan.

Utan att säga något tog Britta — vi kan kalla henne så — och lutade sig mot sin hjälte. Vi kan kalla honom Anders.

Britta blir kärvänlig, smeker sakta sin hjältes händer och suckar:

"Anders älskling . . ."

Hjälten lyckas tydligen missförstå situationen och svarar:

"Jo du Britta, dom här händerna har stoppat många bollar."

Månen går strax i moln och lika snart är bilen i gång mot stan.

R:et rondar

DN

Sveriges största tidning
Ledande inom sport

Ritola ritar

DAGENS NYHETER

Ack, ack: ETT PUCK-SM UR VÅRA HÄNDER

Varför gick det som det gick?

Varför blev vi inte svensk mästare i ishockey i vintras? Allt såg ju så ljust ut för att vi äntligen skulle få full utdelning på puck-fronten. Vårt lag hade skyfflat in rekordmånga mål i div. I, södra och lätt hållit undan för farligaste konkurrenten Södertälje. Djurgården hade gått fram som en slättermaskin, påstod man i tidningarna, och nu återstod bara att kassera in den slutliga skörden, SM-tecknen och diverse ära, berömmelse och kontanter. Det såg som sagt ut att vara bäddat för en fullträff. Men slutet på visan blev en annan än den vi hoppats få vara med och sjunga. Djurgården blev "bara" tvåa. Föralldel, vackert även det, men inte vad vi siktat på och hoppats på.

Och varför blev vi utan mästerskap? Utan att ett ögonblick vilja ifrågasätta, att Gävle-Godtemplarna var väl förtjänta av triumfen — grattis förresten! — går det inte att komma ifrån att de s. k. omständigheterna bidrog till att mästerskapstiteln reste norröver den här gången. Kanske skall det först sägas, att det gick litet för lätt med segrarna i södergruppen. Det var bara Södertälje, som bromsade upp farten en smula vid mötet i kringlornas egen håla, något som emellertid övertygande revanscherades av de våra vid returmötet på Johanneshov med 8—1. De stora och många segrarna gjorde väl ett och annat till för självförtroendet. Kanske kom det för mycket självförtroende in i firman.

Mera väsentligt var väl att VM-turneringen i Moskva kom emellan och bröt rytmen i laget. Det kan sägas, att detta VM bröt rytmen även för andra lag, som fått släppa till sitt bästa folk för Sovjetresan, men säkerligen blev det långa uppehållet mest ödesdigert för våra iskrigare, vilka just i seriespurten kommit i ett sjuårdeles slag och bara tycktes bli bättre. Allt gick som på lek. Materialet var inte nedslitet ännu. Men så kom provningarna i Moskva, där särskilt Tumba fick sitta hårt emellan av våra gossar. Även för Lasse Björn och Roland Stoltz blev det slitage på krafterna, och med den betydelse just denna trio har för vårt lag, var det inte underligt om det sedan skulle ta emot, när det äntligen blev dags för slutspelet om SM. Det märktes i premiären i Gävle. Djurgården vann med 2—1, men det skedde efter årets kanske sämsta spel. Det varslade inte gott om fortsättningen. Det blev 3—3 mot Södertälje genom en inspirerad insats av Tumba.

★

5 poäng bättre än Godtemplarna!

Så här en smula i efterhand är det kanske inte alldeles omotiverat att slå fast att Djurgården var säsongens främsta ishockeylag. Slår man nämligen ihop tabellraderna från div. I-grupperna med det allsvenska slutspelet får man följande sammanlagda tabell, som ju vittnar om en viss överlägsenhet från Djurgårdens sida:

Djurgården	20	15	2	3	143—46	32
Södertälje	20	13	2	5	86—58	28
Gävle	20	13	1	6	107—60	27
Leksand	20	13	0	7	75—67	26

Ovanpå detta följde den avgörande händelsen i Leksand, den händelse, som skulle avslöja risken att spela poker i ishockey. Vi hade ingen reservmålsvakt i stället för Yngve Johansson, som mot Gävle ådragit sig en besvärlig skada. Nu fick Rolf Asp, som i normala fall spelar i reservlaget — vilket i detta onormala fall inte existerade — hoppa in i kassen, och det var inte att begära att han i sitt otränade skick skulle göra någon fantommatch. Han gjorde flera goda räddningar, men laget i övrigt hade blivit så osäkert just på grund av oron för hur det skulle ordna sig för Asp, att ingen vågade spela ut för fullt. Det hjälpte alltså inte att Djurgården mest hela tiden låg och trummade på mot Leksands målvakt. Det blev nämligen ingen precision i skotten, och

när sedan Leksand i en lyckosam period lyckades skyffla in tre puckar på 6 minuter var rullgardinen nere. Djurgården hade stupat med 0—3 och därmed syntes allt hopp ute för fortsättningen. Men samtidigt hade det slumpat sig så att Gävle slagit Södertälje med 3—2. Hoppet kom åter till våra tröjor.

★

Och när Djurgården sedan belönades över all hövan av de goda makter, som annars brukar engagera förstärkt änglavakt vid motståndarmålen, hände det otroliga, att de våra vann med hela 8—1 i Södertälje. På en gång seglade nu Djurgården upp som favorit. Så lätt kan det vända sig. Nu gällde det bara Gävle-Godtemplarna och Johanneshov. Utsålt hus. Publikrekord med 18.070 betalande.

Lönen för en ishockeyspelares mödor är inte att förakta. Här kommer två av Djurgårdens världsmästare hem från Moskva i vintras med diverse VM-troféer, blomster och annat smått och gott i bagaget. Tumba och Lasse Björn känns förstås igen, men den lilla killen i mitten är inte någon autografgrabb, om någon skulle tro det. Det är i stället en annan VM-gosse, nämligen "Garvis" Määttä från Skellefteå, som drog sin del av det tunga lasset för att bärga triumfen.

Yngve Johansson, som trots sin skada redan mot Södertälje återtagit sin plats i målet, tvekade inte att offra sig än en gång, och även i övrigt var laget så ordinarie som möjligt. Det enda felet var att nerverna låg på ytan. Planens enda kallblod fanns hos Gävle i form av "Stöveln" Öberg, som lugnt och slutt cirklade omkring och höll i tåtarna. De våra for som osaliga andar över isen och offrade sig i varje tum. De var bara för ambitiösa. De gav sig inte tid att leta efter motståndarnas blottor. Och när det sedan drog ihop sig till den stora kalabaliken med Lasse Björn i huvudrollen hände saker och ting, som inte ens domarna kunde bemästra. Både matchen och Djurgården gick sönder. När Lasse satt på utvisningsbänken tog Gävle ledningen med 2-1, och ovanpå det slog Yngve Johansson upp sin skada och kunde inte resa sig från isen, när Gävle grötat ihop en farlig situation framför hans mål. Ur den situationen spelade Gävle in 3-1. Varpå Yngve Johansson leddes från banan.

Djurgården chansade nu och kastade in ytterligare en utspelare och lät målet stå utan portvakt. Det hade så när lyckats. Yngve Carlsson gjorde 2-3 och någon minut var alltjämt kvar. På en ishockeyminut kan det hända mycket. Nu hann emellertid intet mera hända. Saken var klar. Gävle vann med 3-2 och ishockeymästerskapet hade gått vår näsa förbi.

Sista omgången var utan betydelse. Gävle hade sina 3 poäng att rida på och liksom för att jäcklas med Djurgården lyckades "Stöveln" & C:o ta stryk av Södertälje. Djurgården slog Leksand med 6-5 i epilogen på Johanneshov. Rolf Asp åter i målet med en rad goda räddningar. Hasse och Stig Tvilling bidrog dock mest till segern. Tumba Johansson lyckades inte elda upp sig till något som helst stordåd. Prinsessan satt inte på läktaren. Men så dominerande som Tumba varit hela säsongen och så som han slitit för oss alla förlät man gärna, att han kopplade av och tog ut förskott på semestern.

Blev nu dessa rader ett svar på frågan i ingressen varför Djurgården inte blev svensk mästare? Om inte, så lät mig bara summera, att frånvaron av en matchtränad reserv för målvakten spelade en avgörande roll, mindre god uppladdning i Leksand och en del otur hos domarna — två mål underkända av diskutabla skäl mot Gävle på Johanneshov — var andra orsaker och så får man väl också betona att spelarna blev överansträngda under den långa säsongen med de följderna som sådan trötthet medför inte minst i psykiskt avseende. Våra grabbar kämpade emellertid bra. De små tuvorna som välte det stora lasset kanske kan forceras en annan gång.

K. L.

Aftonbladet:

Det var hans mest perfekta puckmatch

Tumba-Johansson gjorde sitt livs match på fredagskvällen. Sitt livs bästa match mot Södertälje!

Hur bra Tumba tidigare än spelat i landskamper, vid VM och i Djurgården har man aldrig tidigare tagit honom på allvar i "Kringelbyn". Av följande enkla förklaring: Han har alltid blivit fullkomligt neutraliserad av Sven Thunman & Co.

I går var det Tumbas tur att ta revansch för otaliga misslyckade insatser mot Södertälje. GCI-charmören spelade så utsökt att det borde ha gått upp även för tvivlare här hemma, att Tumba var Moskva-VM:s bästa forward. Två mål svarade han själv för och dessutom hela sviter av glansnummer.

★ SÖDERTÄLJE BERÖMDE

Södertäljes prydliga manskap var först med berömmet. Lagbasen Allan Petersson var mycket imponerad:

— Det var länge sedan jag såg Tumba så bra...

Och ishockeyordföranden i Sport, Göte Dahl spädde på:

— Så bra har aldrig Tumba spelat mot oss tidigare. Han var helt fantastisk den här gången. Jag trodde hela tiden att han skulle göra vinstmålet. Det var bra nära men lyckades ändå inte.

★ INTE BARA MÅL!

En av de kräsnaste bedömarna i svensk hockey är djurgårdstränaren Hasse Stelius. Han har stora krav på sina grabbar och framför allt på Tumba, som efter sin slätstrukna insats i Gävle fick sig en ordentlig överhalarare. I går hade emellertid Stelius inte nog med lovord att ge:

— Tumba var fantastisk. Jag har aldrig sett Tumba göra en så perfekt match. Han gjorde inte bara mål. Han visade upp glanssaker hela tiden. Gång på gång. Det var ren njutning att få se.

★ SLÄPpte MIG LOSS

Tumba själv var naturligtvis glad över den personliga framgången men tog ändå det hela väldigt lugnt.

— Varför denna uppståndelse? Vi vann ju inte, var hans egen kommentar när pressfotograferna blixtrade och gratulanterna infann sig.

— Var det inte kul att få göra en kalasmatch mot Södertälje — det är inte så vanligt?

— Nej, det är nog så riktigt att jag haft svårt mot Södertälje. Men det är inte alls märkvärdigt. Grabbarna känner mig så väl

och går inte på några finter. Den här gången släppte jag mig loss helt och försökte improvisera så mycket som möjligt. Kanske var det orsaken till att jag lyckades bättre. Men vi har en match kvar mot Södertälje och till på köpet borta. Det blir väl att åka ner och lämna poängen i vanlig ordning, tippade Tumba.

(Men där trodde "Johan" fel, eftersom Djurgården vann med 8-1...)

Facit för A-laget

Seriematcherna i div. I, södra gav följande resultat:

	Hemma:	Borta:
—MP	12—0	3—3
—Star	17—1	8—3
Bofors	10—2	11—2
—Västerås IK ..	7—2	6—4
—Forshaga	15—2	10—1
—Grums	8—2	5—2
—Södertälje	8—1	2—5

Poängtabellen:

Djurgården ..	14	12	1	1	122—30	25
Södertälje ...	14	10	1	3	66—39	21
Grums	14	8	2	4	74—51	18
IFK Bofors ..	14	7	1	6	59—56	15
Forshaga ...	14	7	0	7	54—76	14
Västerås IK .	14	4	1	9	46—61	9
MP	14	3	2	9	37—84	8
BK Star	14	0	2	12	36—97	2

Slutspelet innebar sex matcher med följande resultat:

	Hemma:	Borta:
—Gävle	2—3	2—1
—Leksand	6—5	0—3
—Södertälje ...	3—3	8—1

Slutet på det hela blev detta i tabellform:

Gävle GIK	6	4	0	2	24—15	8
Djurgården ...	6	3	1	2	21—16	7
Södertälje	6	3	1	2	20—19	7
Leksand	6	1	0	5	13—28	2

I laget har spelat följande:

Yngve Johansson (Rolf Asp) — Roland Stoltz, Lasse Björn, Bertz Zetterberg — "Bingen" Larsson, Lill-Lulle Johansson, Hasse Mild — Rolf Berggren, Tumba Johansson, Arne Boman — Stig Tvilling, Hans Tvilling, Yngve Carlsson — Åke Rydberg.

Lagledare: Pio Jihde.

I generalstaben: Hasse Stelius.

Filtbärare m.m.: "Stubben" Larsson och Olle Eliasson.

Kassachef: Lasse Lindgren.

Avdelningschef: Arne Grunander.

Vid sidan om: Först mängder av glada, sedan lika många sörjande.

En av årets tre världsmästare i Djurgårdens ishockeysektion heter Lars Björn. Han kom ordentligt i ropet i slutet av säsongen, dels för att han som skeppare på Sveriges ishockeyskuta i Moskva förde seglatsen lyckligt fram till VM-målet, dels för att han i slutspelet i SM-ishockeyn på Johanneshov "spelade amerikanskt". Lasse Björn har aldrig varit rädd av sig, och han krigar alltid med öppna medel. Det är inga små puffar under bordduken. Inga dolkar i ryggen. Han kämpar öppet och ärligt och är för denna skull mycket populär framför allt när han medverkar i Tre Kronor. Den gångna vintern fick han ökat ansvar i Djurgårdens ishockeylag, upphöjdes till kapten och bas för firman. Han blev som en far för småpojarna men han förstod också att tvinga dem till att offra allt de hade inombords. Men ingen offerar sig så helhjärtat som Lasse själv. Han både ger och tar törnar. Med denna orientering överlåter vi åt en annan penna, märket "Bobby" i Ishockeyboken, att ge en studie av Djurgårdens ishockeyskeppare.

Låt oss bara dessförinnan nämna, att Lasses beundrarpost steg över alla breddar i Djurgårdens brevlåda efter den ödesdigra SM-finalen. Kanske en reaktion mot alla elakheter, som han utsattes för på sina håll.

Ishockeyn anses ju allmänt och otvivelaktigt med viss rätt vara en sport för de breda och stabila pojkarna. Därför är det helt naturligt att den mest brede och mest

Här kommer en bjässe, som nästan förmörkar solen. Lasse Björn känner inte några binder och ishockeyplanket forcerar han med dättbet.

SKEPPARE PÅ ISHOCKEYSKUTA

Lasse Björn älskar även segelbåten

stabile får lämna sina drag till det svenska hockeyspelets galjonsfigur, som emellertid inte ger plats för blott de fysiska kvalifikationer utan även fordrar välfyllda mått av skicklighet och vikingaanda som ett ytterst betydelsefullt inslag. Med allt detta i minnet är onekligen Lasse Björn, icke djurgårdare av födsel men desto mer av ohejdad vana och tillika populär backgladiator i Tre Kronor, som klippt och skuren för att upprätthålla denna imaginära funktion.

Han har alla ovanstående uppräknade ingredienser och dessutom några till. Hans efternamn, t.ex. Det sammankopplas ju obönhörligt med obändig styrka och kraft. Och nu är det ju så lyckligt för vårt landslag, Djurgården och inte minst Lasse själv, att det ofta brukade talesättet "stark som en björn" också blivit en fruktad svensk varubeteckning i alla internationella puckarkretsar. Här heter det dock och märk väl det versala b:et:

— Stark som Björn!

Fråga bara hr Bobrov i Moskva och hr Bubnik i Prag om ni till äventyrs tvivlar! De kan båda ge kristallklart besked. Den förstnämnde har så pass ofta stött sin tänkarpanna blodig mot den blonde svenskens bringa att han numera öppet demonstrerar sin ovilja, då Sverige och Sovjet möts, att mäta sina resurser med Lasse. Hur många gånger har det inte skrattats på Stadion åt denna rörande lilla scen: Bobrov åker in på parketten, får syn på Björn. Tvärvänder och sätter sig i båset igen.

Och ändå kanske moskoviten inte skulle bete sig som så i fall han visste vad Lasse innerst inne tänker och tycker om honom. Jo, han säger så här:

— Bobrov är tillsammans med kanadensaren Grant Warwick den svåraste spelare jag nånsin mött i en hockeyrink.

Det säger för övrigt mer än det antagligen låter för dem, vilka av en händelse vet, att Lasse bara är 25 år fyllda.

Den unge åkaren, med tre stora lastbilar

i garaget, debuterade nämligen i den blågula dresen redan 1950 på Östermalms idrottsplats mot USA. Sedan har han varit ständig ledamot av vårt landslag och skaffat sig följande meriter: cirka 100 landskamper (han har tappat räkningen på dem för ett bra tag sen), två VM, en bronsmedalj i OS, två EM, tre SM och fem DM.

Personligen anser han att den största fjäder som pryder hans hatt är den sensationella triumfen över tjeckerna i Oslo, när den olympiska bronsplaketten efter en smått fantastisk svensk uppryckning.

— Vi var dödsdömda på förhand och det dröjde heller inte länge förrän tjeckerna petat in tre trissor. Alltnog fick vi så småningom fyr under pannorna, klappade in den ena pucken efter den andra och stod slutligen där överjordiskt lyckliga med en seger på 5—3.

Det var för resten den gången Lennart Hyland drabbades av andtappa! Då förstår var och en hur sällsynt spännande

Mera världsmästare...

Enligt vanligtvis felunderrättade källor kommer Djurgårdens ishockey nästa säsong att förstärkas av flera världsmästare, bl. a. Hasse Svedberg och »Garvis» Määttä från Skellefteå, Eje Lindström från Vifsta-Östrand och några till... En målvaktsreserv, om också inte av världsmästarformat, skulle också vara på väg. Enligt samma felunderrättade källor...

Det är emellertid långt till nästa säsong, och med tanke på hur slipstenarna brukar dras bland storstjärnorna i ishockey är det nog säkrast att skärpa sig även på hemmafronten, d.v.s. att försöka skaka fram något matnyttigt bland all den ungdom Filip Carlsson & C:o så välvilligt är beredda att erbjuda A-lagets hövdingar.

bataljen var. Men det är nog inte bara därför som Lasse tycker att Tjeckoslovakien alltid brukar vara lätt att umgås med.

Svårare är Sovjet och — Canada. Av modell 1955. Alltså gänget som lekte hem VM i Tyskland efter att ha utklassat rysarna med 5—0 i finalen! Från den kombinationen har Lasse bl.a. hämtat sin puckidol. Denne heter Mac Awoy och härjar nu i översta proffseliten, där han skär guld med täljknivar.

I det garnityret hittade för resten också djurgårdaren det mest imponerande klippblock till hockeyfighter han nånsin träffat på. Grant Warvicks brorsa Bill. En otrolig muskelknutte, som t.o.m. Björn etiketterar som "skräckinjagande". Då de båda av en "händelse" råkade "snudda" vid varann lär seismograferna världen runt ha snurrat likt excenterskivorna på en bättre sortens Atlantfartyg.

Ja, ni har antagligen inte kunnat undgå att märka hur oändligt lätt det är att halka in på begreppet styrka, då Lasse Björn är på tapeten. Det är även på sin plats att denna sida av hans förmåga belyses klart eftersom den är en betydelsefull faktor i sammanhanget. Hans fysiska resning har för det mesta också positiva saker i släptåg och stundom, fast mera sällan, en del negativa. Hans imposanta gestalt lockar t.ex. ibland domarna att utdela straff, som absolut uteblivit i fall den påstådde syndaren varit en kroppslig medelmåtta.

Ishockeyns numera uppskruvade, hårda och långa säsong bidrar till att en kapacitet av hans kaliber är i farten flera gånger i veckan. I vintras deltog han i 60 matcher på fyra månader! Denna komprimerade verksamhet ger ingen möjlighet till återhämtning och efter SM-slutspelet var han så illa åtgången att han tvingades rekreera sig en och annan dag hemma på sofflocket.

Vid sådana tillfällen leker det honom i hågen att göra allvar av en i den interna kretsen icke sällan framförd deklARATION: att hålla upp ett år. Lasse har ett visst besvär med sin rygg, se.

Annars förekommer han minsann inte ofta på sofflocket. Han får jobba hårdare än kanske någon aktiv storstjärna. Åkarsysslan slukar helt sin man. Lättare jobb än att lassa stenbumlingar på lastbilsflak många meter under jorden vid tunnelbanebygget i Stockholm lär också finnas. För det mesta får han till på köpet slava nattetid. Det är svårt att få villig arbetskraft. Hur många gånger har han inte stuckit direkt från en hård match till nattjobbet.

För det fordras en järnvilja i en järnkropp!

Om Lasse är, förutom mycket annat, vidare att säga:

att hans mentala läggning är utmärkt för hockey. Hans lugn och säkerhet frapperar.

att han är en typisk lagkapten. En dominerande herre på plan, som får kamraterna att underordna sig hans personlighet.

att hans kvalifikationer når sin högsta höjd på följande områden: räckvidden, balansen och oräddheten.

att hans tekniska svagheter är skjutningen och baklängesåkning. Vilket inte hindrade att han vid en Stadiongala vann 400 m baklängesåkning

före bl.a. amerikanske silvermedaljörer.

att han är en levnadsglad prick. Full av Bellman, lär någon träffande ha sagt.

att han, som egen företagare, torde vara en bland få, vilken gör en direkt och icke ringa ekonomisk förlust, på att delta i en toppidrott.

att han inte röker.

att han förbereder sig för säsongen med löpning och gymnastik tre kvällar i veckan.

att han för det mesta måste plocka bort 7—8 kg fett varje höst.

att han startade sin hockeybana i kvartersgänter Komet 1942.

att han anser att Hogge Numela, "på sin tid", var svårast att "ta".

att hans ofta visade vilja att "döda" Bobrov blott sker på order.

att han är 1.91 cm lång och har en matchvikt av 95 kg.

att han är en ypperlig seglare.

att han sommartid helst tittar på fotboll.

att han en gång förekommit i Djurgårdens B-lag i fotboll. Matchen fick dock avbrytas rätt snart. Bollen har för resten ännu icke återfunnits.

att han hemma har en idrottsintresserad trio. Frugan Margaretha, sonen Fred och dottern Suzanne. De båda sistnämndas intresse kan antas växa i takt med dem själva.

Ja, så är Lasse Björn. Och så vill vi ha honom!

Allt är inte bara ishockey för Lasse Björn. På somrarna kopplar han av i segelbåten, där han också anses vara en stor hejare med mängder av sjökunskaper.

Stoltz mästare i frågesport

Med tjo och tjim och dans, frågesport och mycket annat trevligt avslutade våra ishockeyspelare sin långa säsong. Glömt var för kvällen ödet, som hindrade Djurgården att vinna SM-medaljerna, men ett och annat som i övrigt hänt under säsongen gällde det att komma ihåg för de fem herrar, som kom med till slutomgången i frågesport. Här utgick Roland Stoltz som segrare på grund av sin kunnighet i fråga om vilka herrar, som sitter i Svenska Ishockeyförbundets styrelse. Det gällde att uppge minst 6 man, och efter lång betänketid kom till Rolands svar så här:

— Ja, det är Pelle, Sigge Björkis, och och... Berglund, Herman och så R:et och och... Mattsson från Mora eller va han nu är ifrån.

På det svaret blev Stoltz 80 kronor rikare och skyndade sig att överrätta pengarna till sin fru. Dom är nygifta.

(För våra mindre initierade läsare kanske det skall upplysas att Pelle är Pelle Bergström, Sigge Björkis heter Björkdahl, Berglund har Helge i förnamn, Herman är Herman Carlson, R:et är R:et Eklöv och Mattsson heter Thore och är från Falun.)

Lasse Björn steg av redan efter första frågan, som han klarade med 5 kronor som nettobehållning. "Det var nog dumt av dej, sa frågesportsledaren Bengt Grive, ty jag tror att du hade klarat även nästa fråga", som löd så här: "Uppge vilka som spelade backar i svenska VM-laget i Moskva i vintras." Då log Lasse Björn, men han var i alla fall nöjd med sin femma.

Hasse Tvilling fortsatte fram till näst sista frågan, som han klarade, men tog sedan sina 40 kronor med förklaringen: "Det är i alla fall ett helt dagtraktamente..."

Senare på kvällen fick spelarnas fruar vara med på ett lotteri. Första pris gick till Lill-Lulles fru Gundi. Det bestod av en himmelsblå barnvagn, som kördes in av Lasse Lindgren med en vana som om han aldrig gjort annat än kört barnvagnar. Om alla de damer, som fick vara med i detta lotteri, hade de bestyrande inhämtat uppgifter om blivande "lyckliga tilldragelser". Snart kan man alltså räkna med en ny Lill-Lulle, som väl får heta "Kvarts-Lulle". Om det nu inte går sta och blir en Lill-Gundi.

Våra underbara ishockeyöden

Den första inhemska ishockeyn i Sverige kom i gång 1921, och året därpå instiftades SM med 8 klubbar som deltagare. Djurgården överlevde första omgången genom att slå AIK med 4—2, för att sedan försvinna i semifinalen mot Hammarby med 1—4.

Nästa år då Svenska Ishockeyförbundet hade bildats av 13 klubbar, bland dem Djurgården, inbjöds ett tyskt landslag till Sverige, spelade tre matcher, fick stryk i alla, av Djurgården med 5—1. En serie bildades, som blev ursprung till den slutliga allsvenskan långt senare, och tabellen fick vad täten beträffar detta utseende:

Göta	5	4	1	0	27—11	8
Djurgården	5	3	1	1	22—13	7
Hammarby	5	3	0	2	17—10	6

SM samlade 5 lag. Djurgården gick till finalen med 2—0 mot Hammarby och 4—0 mot Stockholms-Kamraterna men sedan blev det stopp mot Göta med 0—3.

1924 hamnade Djurgården åter i SM-

Djurgårdens underligaste ishockeylag var detta huvudsakligen på fotbollsspelare uppbyggda lag, som slog Japans landslag med 9—5 (3—2, 3—2, 3—1) i en raffelmatch i Tokio hösten 1953. Vid den tidpunkten var det egentligen bara Tumba, som var ishockeyspelare på allvar. De andra spelade mera "på låtsas". Här har hela truppen samlats på den japanska isen efter den dramatiska och på idel skojiga poänger rika matchen. Stående från vänster hittar man följande: Gunnar Lundqvist, Stig Gustafsson, Åke Dunér, Anders Bernmar, Birre Eklund, Sigge Bergh, Stig Eriksson, Berndt Ivegren, "Foppa" Forsberg, Knivsta Sandberg, David Astley, Ola Edlund, Arne Larsson, Bernt Andersson, Sven Lindberg; främre raden Sigge Parling, Arne Arvidsson, Jompa Eriksson, Rune Otberg, Cacka Andersson, Tumba Johansson, Åke Olsson. Mellan Stig Eriksson och "Svarten" Ivegren sticker förre boxningsbasen Sven Holmberg fram sin nuna.

finalen efter 7—0 mot Linnéa och 8—6 mot IFK Stockholm och sedan återigen 0—3 mot Göta.

I serien, klass 1, vann Djurgården sin första historiska seger:

Djurgården	6	4	2	0	26—10	10
Linnéa	6	4	2	0	20—14	10
Hammarby	6	4	1	1	31—12	9

1925 var det dåligt med vintern. Serien kunde ej genomföras, och i SM stöp Djurgården med 2—4 mot IFK Stockholm.

1926 blev märkligt för Djurgården. SM erövrades efter följande matcher: —Göta 5—4, Södertälje 4—3 och final mot Västerås SK 7—1. Varpå Djurgården hamnade sist i serien med 2 poäng på 7 matcher... Den kunde dock ej slutspelas förrän påföljande höst, men för de svenska mästarerna blev det alltså att stiga ned i klass 2, och här kom Djurgården 2:a efter Karlberg. Samtidigt gick Djurgården till finalen i SM mot Göta. Stryk med 3—4.

Högsta serien döptes 1928 om till elitserien, dit Djurgården med sin 2:a plats i klass 2 kvalificerade sig. Djurgården kom på 3:e plats.

1930 kunde på grund av den dåliga vintern serierna ej genomföras och året därpå räckte isen bara till enkelserie i elitserien, i vilken Djurgården bland sex lag hamnade på 5:e plats.

1932 bestod elitserien av 8 lag och Djurgården blev 5:a.

1933: Djurgården på 4:e plats.

1934: Djurgården jumbo i elitserien.

1935: Djurgården upphörde med sin ishockeysektion.

1939: Comeback av Djurgården med start i lägsta klassen nr 6 av Stockholmsserien, där det blev serieseger. Stadions konstisbana invigdes 24 november 1939 alldeles inpå våra husknutar...

1940: klass 5, Djurgården 2:a efter Skuru.

1941: klass 4, samma ordningsföljd.

1942: klass 2, samma ordningsföljd.

1943 kunde serierna på grund av ihållande blidväder ej genomföras och nästa år lades serieverksamheten om.

1944: div. II, Mälargruppen, Djurgården 3:a efter Mariefred och MP.

1945: div. II, södra: Djurgården 2:a efter Atlas Diesel.

1946: div. II, östra: Djurgården 5:a, näst sist.

1947: div. II, södra: Djurgården 1:a, och därefter kval mot Atlas Diesel (4—5) och Västerås SK (3—7).

1948: div. II, östra: Djurgården 1:a, därefter kval mot och i Surahammar (10—0).

Västgöta klimax vid 100:e målet

När vårt ishockeylag mötte Forshaga i returmatchen på Johanneshov fanns det anledning vänta en lycklig tilldragelse. Vårt 100:e mål kunde alltså beräknas se dagens (kvällens) ljus. Det kom också i det ögonblick Djurgården ökade sin ledning till 10—0. Djurgårdens överlägsenhet var så stor, att matchen inte lyckades fånga publikens intresse för. än det började stå klart, att mål nr 100 var på väg. Dessförinnan stod åskådarna mest och rapade efter de många målen, men när det vid 10—0 annonserades av speakern Arne Grunander, att nästa mål skulle bli den stora jubileumshändelsen, vaknade man till liv och ville vara med om detaljerna. Även i Djurgårdens avbytarbås höll det på att bli folktomt. Alla ville ha sin rättvisa chans att bli jubileumsskytt och dörrvakten Pio Jihde hade all möda att upprätthålla ordningen och dirigera sitt folk.

När kvällens 11:e mål under stor spänning äntligen åkte in, blev upplösningen något av en västgöta klimax. Efter en massa rakande hit och dit framför Forshagas glugg kom pucken inom räckhåll för Lill-Lulle Johansson, som också lyckades få i väg ett mellanting mellan skott och passning. Pucken träffade en av Forshagas försvarare och utan att målvakten kunde göra något åt det fick han se puck-uslingen sakta ha sig över mållinjen. Det var litet snopet ovanpå all uppståndelsen, men Lill-Lulle erfors i alla fall äran att bokföras för den 100:e fullträffen. Sedan fortsatte Djurgården fram till 104:e målet, innan kvällen var slut.

1949: Comeback i högsta serien med placering i div. I, södra: Djurgården 2:a efter Hammarby.

1950: div. I, södra: Djurgården 2:a efter Hammarby.

1951: div. I, södra: Djurgården 1:a. SM-finalspel mot Mora IK 7—2.

1952: div. I, södra: Djurgården 2:a efter Södertälje.

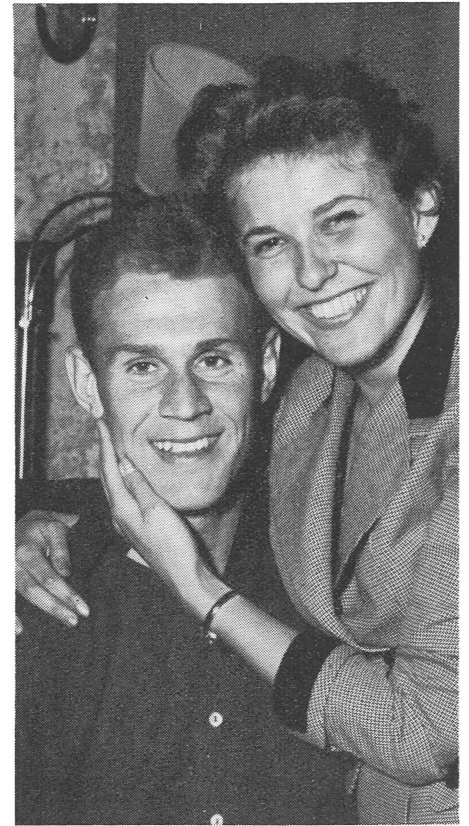
1953: div. I, södra: Djurgården 2:a efter Södertälje.

1954: div. I, södra: Djurgården 1:a. Finalspel mot Gävle GIK, 5—1, 1—1.

1955: div. I, södra: Djurgården 1:a. Finalspel mot Hammarby, 6—3, 11—2.

1956: div. I, södra: Djurgården 1:a. Finalspel i 4-lagsserie med Djurgården 2:a efter Södertälje.

1957: div. I, södra: Djurgården 1:a. Finalspel i 4-lagsserie med Djurgården 2:a efter Gävle GIK.

Familjeidyll: Tumba kramas om av sin drömflicka Britt.

Salong Tumba

Hasse Tvilling håller föredrag då och då. Vid ett tillfälle ingick i hans föredrag en pratstund med Tumba Johansson, som intervjuades om minnen från senaste VM-ishockeyn i Moskva.

— Och ni hissade ju borgarrådet Berglund också? frågade Hasse.

— Jo, det stämmer, vi var så glada och hissade honom två gånger.

— Men var ni inte rädda att tappa honom?

— Det tänkte vi inte på, men förresten så minns jag nu, att vi hissade honom även en tredje gång, och då tappade vi honom i golvet. Men han var så glad, Berglund, att han inte märkte det...

Vid ett annat tillfälle var den svenska truppen inne på ett varuhus i Moskva och provade skinnmössor. Tumba fick tag i en präktig "tovick", som han råkade sätta på sig bak och fram.

— Men hör du Tumba, inte kan du väl ha mössan baklänges så där, sa Helge Berglund.

— Nu är du dum Helge, du vet ju inte åt vilket håll jag ska gå, kom Tumbas svar.

Djurgårdens stora kassapjäs i ishockey gav "utomstående" de mesta pengarna...

Tidigare har det mest varit fotbollskassören Arne Malmgren, som kommit i kontakt med de stora pengarna i Djurgården. Sedan ishockeyn utvecklats till en publiksport av rang, har emellertid även Lasse Lindgren, som sköter affärerna på puckavdelningen, fått börja bolla med mängder av 1.000-lappar. I vintras hade han länge en rätt trist tillvaro. De allsvenska matcherna drog dåligt med folk i Stockholm — Djurgården var för överlägset för att locka folk — och det kom inte in mer pengar än att det räckte till grötfrukost. Men när slutspelet sedan satte in, kom också publiken och vändkorsen gick varma.

— Läget var inte det bästa, när allsvenskan var slut och vi stod som serie-segrare, berättar Lasse. Vi hade ett back i kassan på ungefär 10.000 kronor, och om vi i detta läge inte nått fram till slutspelet, skulle det ju varit rena katastrofen. De sex matcherna i slutomgången medförde goda inkomster, och när säsongens bokslut är färdigt skulle jag tro, att det kommer att visa en vinst på så där en 25.000 kronor.

— Gladaste händelsen för kassören?

— Det var naturligtvis matchen på Johanneshov mot Gävle med publikrekord för svensk serieishockey med 18.070 betalande, vilka i bruttopengar lämnade ifrån sig 78.890 kronor. Men tro nu inte att vi fick behålla de mesta pengarna. Det var många andra som blev glada. Djurgården och Gävle fick

17.570 kronor per klubb och Svenska Ishockeyförbundet en kassaförstärkning på 8.679 kronor. Johanneshov tjänade dock mest, planhyran tog 20.117 kronor. Nöjesskatten sög åt sig 11.683 kronor. Polisbevakningen kostade närmare 1.300 kronor och extra vakter vid grindar, högtalare och uppe i tiduret måste vi betala med 1.618 kronor. Det är som synes många som är med och naggar på kakan vid de stora kassapjäserna.

— Andra utgifter?

— Jo, då, det saknas inte. Spelarna får lite plåster på, såren med trakamenten på 40 kr. pr seriematch utom i slutspelet, där taxan är 50-lappen jämnt. Och så tillkommer en smula ersättning för förlorad arbetsförtjänst. Där har vi en sammanlagd kostnad på i runt tal 15.000 kronor. Resor till seriematcher

Ishockeykassören Lasse Lindgren (i mitten) delar ett glatt leende ut matcharvodet på 50 riksdaler till Lasse Björn, medan Arne Grunander och Lasse Nordvall, sektionstyrelsens ordförande och sekreterare, kontrollerar, att det verkligen stannar vid den oväxlade 50-lappen . . .

drar 4.000 kronor. Materialen kostar 12.000 och junior- och pojklagen kostar 1.800 kronor. Så nog finns det möjligheter att göra av med pengar. Kostnaden med 1.800 för våra ungdomar är ju blygsam. Sätt den i jämförelse med att samma kostnad uppstod för extra vaktmästare vid en enda match, den mot Gävle på Johanneshov . . .

— Annars någon synpunkt?

— Det går an att jobba, när de ekonomiska möjligheterna är så här goda, men att allsvenskan i ishockey inte är någon köttgryta, om inte kassapjäserna i slutspelet fanns till, vill jag att alla ska förstå. Det är därför ett livsvillkor att alltid nå fram till slutspelet. Den dag vi inte lyckas med det, får vi väl göra som man gör på andra håll. Börja samla tomflaskor och gå med listor. Men hur många vill vara med då?

Dessa rader kan till slut kompletteras med den uppgiften, att Lasse Lindgren är en av de tre kvarvarande i ishockeystyret från det år som detta blev fritt efter att tidigare ha hört hemma i fotbollssektionen. Det hände 1950 och kvar från det året är Arne Grunander, Lasse Lindgren och Pio Jihde. En trio som betytt mycket för den storhetstid, som inleddes med att Stor-Klas Svensson fick de styrande att inse värdet av att ta upp ishockeyn på vårt program.

Publiktabellen

Gävle GIK drog mest publik i ishockeyns serie- och slutspelsmatcher med Djurgården på andra plats, men räknar man enbart slutspelet hade Djurgården den största publiken. Så här fördelade sig publiken totalt (inom parentes åskådarantalet i slutspelet):

Gävle	103.955	(45.317)
Djurgården	101.944	(55.532)
Leksand	88.908	(29.180)
Södertälje	83.604	(41.801)

SKYTTEFRONTEN

Och så var det familjegräl hemma hos Anderssons. Käringen hans hade till sist retat upp honom till halvt vansinne. Han rusar efter geväret och skriker:

— Min liv och själ ska ja ut och skjuta mig! Hugger muskedundret, rusar ut och skjuter ett skott bakom stugknuten. Avvaktar därefter makans förskrämda utrusande, men förgäves. Efter en halvtimme stappar han in i en sinnesstämning som kan betecknas som mörk, kastar mordvapnet i vrån och sig själv i soffhörnet. Pinsam tystnad. Till sist bryter käringen tystnaden och frågar:

— Tog de inte?

Andra Mosebok, kap. 20

Kampen om idrottens själar har alltid stått hård. Värvandets är ingen nyhet av i dag, men medan det förr var en unik händelse, när en stjärna bytte klubb, har det på senare år blivit något av en vardagssak. Det är den usla penningens betydelse inom idrotten, som är drivfjädern till de mer eller mindre sensationella transfers, som tidningarna tid efter annan basunerar ut. Klubbarna är för sin existens beroende av stjärnfolk, av slagkraftigt folk, antingen det gäller lagspel som fotboll och ishockey eller mer individuella grenar som skidor, boxning, brottning, pingis och mycket annat. Förr var det mest de s. k. storklubbarna, som hade möjligheter att servera frestande anbud. Nu har de mindre klubbarna blandat sig i leken. Längre nog har de kanske tvingats åse hur de stora gått fram och plockat åt sig. Nu har de små börjat gå till motattack och lirka sig in i storklubbarnas skafferi för att titta på de matnyttiga varorna...

Och naturligtvis har storklubbarna skrikit i högan sky och varit så indignerade så...

Men det har storklubbarna ingen anledning att vara. Säger vissa renlärliga herrar. "Ni får bara igen vad ni sätt, nu är det de smås tur att med pengarnas hjälp konkurrera i värvningskriget", heter det i kommentarerna. Och till det är väl bara att säga "allright" och snabbt göra en fundering om denna utveckling är den för landets idrott lyckosammaste?

"Fallet Arvid"

Vi satt några stycken och diskuterade detta problem vid en tidpunkt, då Djurgårdens målvakt Arne Arvidsson blivit överrumplad av en delegation från Eskilstuna i samband med att han tagit ett par dars ledighet för att vila ut i sitt hem i Dalarna. Det lät rätt otroligt att "Arvid" skulle ha intresse att lyssna på locktonerna. Men antingen han hade sådant intresse eller ej, så stod plötsligt hans namn på ett papper, som snabbaste vägen befordrades till kansliet på Råsunda... Sedan "Arvid" i lugn och ro och alltså inte längre ställd mot väggen fått fundera över sina problem, var han snart övertygad att han gjort ett misstag. Och så reste han med Djurgården på turnén till Central-Amerika. Något som dock inte kunde ändra faktum att hans namn stod skrivet på Eskilstunapappren.

Har klubbarna ingen känsla för varandra? Både i fallet Arne Arvidsson och i en rad andra fall, som inte alls gäller Djurgården, måste man fråga sig så. Är det inte stöld att gå bakom ryggen på en (förmodligen) vänligt sinnad klubb och locka till sig en spelare? Måste inte den bestulna klubben bli bitter över stölden och kan det någonsin gå att samarbeta dem emellan?

Så länge spelarna inte är en allmän

köpvara, måste det nuvarande systemet leda till bitterhet. Ja, säg rent ut: det kan leda till fiendskap. Vad skulle t. ex. hända om Djurgården blivit av med "Arvid" och inte haft någon fullgod reserv att ställa i målet? Skulle vårt lag kanske inte rentav ramlat ur allsvenskan och därmed föreningens ekonomi riskerats med de svåra följder för hela vår existens detta kunde inneburit?

Inte bara soppklubbar

Naturligtvis är spelarna inga slavar. De har sin fria vilja att komma och gå. Men varför kan inte klubbarna vara renhåriga mot varandra och ta kontakt sinsemellan. I stället för att komma

Hat-trick i baken för t. f. lagledare

Att vara lagledare ett och samma spelår på tre fronter, fotboll, ishockey och bandy, är ju rätt unikt. Den rollen fick emellertid Djurgårdens sekreterare Kalle Liliequist spela, eftersom han utsågs till lagledare för Pressens lag i fotboll mot landslaget i Eskilstuna, liksom för presslaget i ishockey mot Tre Kronor på Johanneshov och slutligen för ett presslag, som även var Stockholms stadslag mot VM-laget i bandy. På samtliga tre fronter fick Kalles lag stryk...

"Kan inte tänka mej att det berodde på lagledaren, möjligen på att landslaget var en härsman bättre", är den kommentar han vill göra i det här sammanhanget.

smygande som tjuven om natten. Det passar inte gamla fina klubbar att uppträda så här. Det går inte att skylla på soppklubbarna i alla lägen.

Men när storklubbarna tar från de små, kan det inte då också bli en fråga om den lilla klubbens existens, när dess kanske enda stjärna försvinner? Är den mindre klubben inte lika berättigad att leva som den större.

Förvisso, men utvecklingen får inte hindras. En liten klubb på en liten plats

Bäst bevaka våra gossar, när de åker ut i stora världen, tycker kanske fotbollskassör Arne Malmgren och följer med Arne Arvidsson på en tagtripp, som inte gick till Eskilstuna.

kan näppeligen räkna med att komma upp i de stora sammanhangen. Den har inte tillräckligt publikkapacitet för att ens våga drömma om en allsvensk tillvaro. Och många av dessa småklubbar lever nog också lyckligare borta från den större uppmärksamheten. Och lika många av dessa små kanske direkt gläds av att deras "söner" kommer sig fram i stora världen och blir lysande namn.

En del av berömmelsen återfaller ju alltid på den ursprungliga klubben. Deras stjärna dyker kanske en vacker dag upp i landslaget, dit han ej skulle nått om han gått och trampat på stigarna i hembygden. Hans talanger har på rätt sätt tillvaratagits inom storklubben, vars tränare finslipat honom och vars mera kvalificerade matcher lärt honom resten för att han skall nå landslagsklassen. Är det inte en god och sund sak, även om det ligger en värvning bakom?

När storklubbar inbördes kämpar om bytet, kan värvandet inte motiveras med att bytet av klubb är till fördel för stjärnans utveckling till landslagsformat. Då förlorar värvandet varje "socialt" skimmer. Då är det närmast en stöld.

Ja, det är ett brott mot 7:e budet, men om stölden inte lyckas kan man ju nöja sig med att åberopa Andra Moses bok kap. 20 där det talas om att "Du skall inte hava begärelse till din nästas tjänare, till hans oxer eller hans åsna,

Slutet på en lång bandystorhetstid får representeras av det här laget av 1957 års modell, som säckade ihop i och med att det uppstod ett magnetfel (Knivsta Sandberg skadad). Trots de stora smällarna tycks humöret vara rätt gott. Här är namnen, från vänster i bakre ledet: Harald Roijerth, Stig Carlsson, Börje Lindquist, Bengt Nilsson, Hans Andersson, Eddie Sandquist, Julle Orest och lagledaren Hans Helligren; främre raden: Björn Löwenberg, Åke Andersson, Bengt Vigeby, Rune Ekholm, Lennart Faegreus.

Bittert slut i bandy

Bandysäsongen 1957 går inte till Djurgårdens historia som särskilt framstående. Snarare handlade det om en säsong i skuggornas dal. Det blev en jumboplats i div. II-sällskapet efter denna matchlista:

—Sirius	2—5
—Surahammar	2—3
—Västerås IK	3—3

ej heller till något annat som tillhör din nästa..." Hur många är som följer det budordet och som inte lockar och drar i sin nästas fotbollstjänare?

Ja, det är upprörande att man inte ska få ha sina spelare i fred, men beror det inte på att spelarna så gärna lyssnar? Klang i kassalådan är visst tidens melodi.

Tyvär, men det kommer väl något efter storhetstiden. Det kommer en tid, när stjärnan förlorar sin lyskraft och har han då lämnat den gamla kamraterna, drunknar han snart. Pengar är inte allt och framför allt försvinner dom så lätt.

Samtalet gick vidare i vår krets. Och synpunkterna kommer alltid att brytas mot varann. Fram till den dag, då stjärnorna blir officiell handelsvara...

—Köping	1—9
—Dalaföreningen	1—3
—Söderfors	2—8
—Swithiod	2—7
—Sundbyberg	0—7
—Heros	0—11

Och nu blir det ett steg utför. Krafttag behövs för att bromsa rutschandet utför, och när detta skrives har det också börjat planeras för en bättre framtid.

Djurgårdens spurt i seriebandyn i div. II, östra, blev inte av det muntrare laget. De två sista matcherna var direkt beklämmande. Först stryk på lördagseftermiddagen med 0—7 av Sundbyberg och dagen därpå en omgång till, nu med 0—11 i Smedjebacken mot Heros. Visserligen kunde Knivsta Sandberg på grund av skada inte ställa upp i de två sista matcherna, men det räckte inte som förklaring till den allmänna håglösheten. Här måste nya sopkvastar komma till.

Det bittra slutet i tabellform antecknades så här:

Köping	9	7	2	0	42—15	16
Sirius	9	7	2	0	42—19	16
Heros	9	6	1	2	50—18	13
Dalafören.	9	5	2	2	32—23	12
Söderfors	9	4	1	4	34—22	9
Sundbyberg	9	4	0	5	39—26	8
Swithiod	9	3	1	5	26—36	7
Surahammar	9	2	2	5	21—37	6
Västerås IK	9	0	2	7	22—69	2
Djurgården	9	0	1	8	13—56	1

PÅ GILLET ÄTER MAN.
SOM EN FURSTE
FAST BÄTTRE

Ett "STENKAST" från Stadion

Den tjugiga GÄRDESRESTAURANGEN

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH — MIDDAG — SUPÉ

i trivsamt miljö

Den intima festvåningen rekommenderas

Erik Dahlbergsgatan 41—43 STOCKHOLM

Bordbeställning 62 01 48 — 62 01 49

Gör som Djurgårdens fotbollsspelare

och andra Djurgårdare, som flyger och far

ORDNA RESAN GENOM RESO

Idrottsresor, semesterresor, sällskapsresor, Hotell- och kongressarrangemang

RESO ORDNAR ALLT

RESO RESEBYRÅ

VÄSTMANNAGATAN 2

STOCKHOLM

ÄNTLIGEN EN BACKMÄSTARE!

Mickel vill pröva vingarna i jättebackarna

När Folke Mikaelsson hoppade till sig svenska mästerskapet i Uvbergsbacken i Dala-Järna var det länge sedan sist. Längre sedan Djurgården erövrade ett SM i backhoppning. Senast hände det 1934, då Holger Schön hemförde titeln. Det var alltså på tiden, att vi efter närmare ett kvartssekel väntan fick en äkta backhoppningsmästare i Djurgården.

Och vem är Folke Mikaelsson? Vi ska snabbt låta honom presentera sig själv:

Jag är född den 9 september 1933 i Haverö församling nära Änge, där min far var bonde och sågverksarbetare men däremot inte nämnvärt idrottsintresserad, varför jag av honom inte lärde mig hoppa i backe. Om någon skulle tro det. Snarare lärde jag mig själv. Började som 5-åring. Liksom de flesta grabbar, mer eller mindre på skoj. Min första klubb kom i tidernas fullbord att bli Giffarna i Sundsvall, där jag lärde mig mycket under ett par år. Som 17-åring flyttade jag till Stockholm för att studera, och då blev det Djurgården för mig på en gång. Sedan dess har jag varit djurgårdare vid sidan av plugget. Jag studerar till väg- och vatteningenjör och hoppas klara min examen i vår.

Mitt första SM? Det var det jag erövrade i Dala-Järna i vintras. Jag fick ett par ordentliga fullträffar, och naturligtvis smäller detta SM högre än allt annat. Men skall jag vara ärlig anser jag mig nog ha hoppat ännu bättre på andra tävlingar, men eftersom då inget SM stått på spel, har det inte gjorts så mycket väsen av det. Vid sidan av mitt SM har jag inte många mästartitlar att redovisa. Som 16-åring vann jag DM i Sundsvall och även i Stockholm har jag vunnit DM en gång. Det är allt. Den här säsongen har gått utomordentligt. Jag har fått resa utomlands och se en hel del och lära mig ännu mera. Ännu återstår mycket att lära, och jag siktar naturligtvis betydligt längre än jag kommit.

Allting går framåt, så även stilen utveckling. Jag har tillgodogjort mig den nya stilen à la levande kanonkula. Den ligger bra till för mej. Den passar inte alla. För mej är den modellen emellertid och jag tror mej kunna finslipa detaljerna ytterligare och nå ännu längre.

Backrekord? Några imponerande längder har jag kanske inte gjort eftersom jag ännu inte haft tillfälle hoppa i Oberstdorf och motsvarande jättebackar. Jag skulle gärna vilja dit och prö-

va vingarna. Mitt längsta hopp har jag gjort i Hallstabacken. Det hände i fjol, då jag nådde 77½ meter. På det blev jag reserv i olympiatruppen till Cortina, men jag fick aldrig följa med. Rekordet i Hammarbybacken har jag varit ute efter, men Sven-Pelle är nog inget att göra åt nu när man inte får hoppa från översta avsatsen. Mitt längsta hopp i Hammarbybacken är 59½ meter.

Vad min styrka är? Vet inte om jag

har någon styrka precis. Jag tycker om att leka mej fram och anser för övrigt att jag befinner mej bara i början av min utveckling. Jag tar en dag i sänder. Backhoppning är den enda idrott jag pysslar med. Fotboll, nej då, inte ens som grabb. På somrarna seglar jag i Stockholms skärgård. Hittills ihop med en kompis i hans båt. Hoppas någon gång få tillfälle skaffa mej en egen skuta.

Ja, så berättade "Mickel" och glömde inte heller att betona, att han ansåg sig ha lärt oerhört mycket i Djurgårdens skidsektion och att han hoppades lära mycket mera. Han seglar sig fram genom livet. På somrarna i skärgården,

Folke Mikaelsson har slagit igenom som landets ledande backskuttnare denna säsong, vilken han efter SM-triumfen avslutade med storsegrar övee den finska eliten. Fullföljer raden av stora namn i Djurgårdens backhoppningshistoria.

på vintrarna i skidbackarna. Ja, ni som inte hade tillfälle närvara vid Djurgårdens senaste årsmöte, Ni skulle ha sett hur han seglade fram genom salen, när han skulle fram och ta emot sitt mästartdiplom. Det verkade som han inte ens snuddade vid golvet. Han svävade fram. Han är säkerligen född till backhoppare, och att Djurgården får fortsatt glädje av den glade 23-åringen, kan garanteras.

KORT SAMTAL

Hemma sitter grabben och läser sina läxor. Vänder sig till pappan och frågar:

"Pappa, vem var det som slog filisteerna?"

"Det vet jag inte. Jag intresserar mej inte för fotboll."

Ny boxningsterm

En ny term har införts i boxningsspråket i form av korsordsboxare. Det är namnet på sådana boxare, som kommer in lodrätt och föres ut vågrätt.

Ny "blåränd" norrifrån?

Sveriges mest framgångsrika backhoppare denna säsong blir utexaminerade tekniska ingenjörer i maj, svenske mästaren Folke Mikaelsson, Djurgården, och Lahtis-segraren Lill-Holger Karlsson, Koskullskulle. Den förra tar examen i Stockholm den senare i Luleå. Till hösten blir de troligen klubbkamrater i Djurgårdens IF. I varje fall talar det mesta för att Lill-Holger tar detta steg söder ut. Mickel och Lill-Holger har blivit de bästa kamrater under tävlingsårens lopp och de vill gärna hoppa för samma färger i fortsättningen.

Jobbet i Stockholm för Lill-Holger är i det närmaste klart enligt vad Dagens Nyheter's Sport erfar.

Med Mickel och Lill-Holger som främsta äss skulle anrika Djurgården bli en av

landets absolut starkaste backhoppningsklubbar. För DIF-färgerna tävlar redan tidigare Tex Berg, Umberto Öqvist, Palle Wickström och Sune Holmberg. Plus en rad synnerligen lovande juniorer med Dan Lindhe och Jan-Åke Fjällby i spetsen. Lill-Holger skulle kunna bli tungan på vågen i konkurrens med Friska Viljor, outstanding backklubb i många herrans år. Kuben och Ljusdal m.fl.

Djurgården är verkligen att gratulera om nu Lill-Holger Karlsson blir "blåränd" i fortsättningen. Och det skulle framför allt betyda ett avsevärt och glädjande tillskott till huvudstadens backsport som denna säsong visat framfötterna på ett mycket hedrande sätt.

(Ur DN 9/4 -57)

"MICKEL" VANN CHARMANT BACK-SM

HAN BARA FLÖT...

Hur det gick till när "Mickel" knep SM-titeln i Uvbergsbacken i Dala-Järna låter vi Sverker Benson berätta genom att klippa följande valda bitar ur hans IB-referat:

Inför en publik på mellan 4.000—5.000 åskådare, vilket är otroligt mycket folk i glest bebodda Dala-Järna och i en backe, som därtill ligger långt in i urskogen, rullades en av de mest spänningsmättade SM-tävlingar i backe upp. — — — Djurgårds-Mickel tog ledningen i första omgången och den ökade han till allmän förtjusning på i andra genom ett rasande grant hopp på 71,5 meter.

Denne "Mickel" — 24 år i höst och pluggande för att bli vägingenjör — visade upp en hoppning av yppersta märke och jämte den aerodynamiskt hoppande friskusen Inge Lindkvist från Köla är han mannen att konkurrera i världseliten. Bägge två är nämligen genomsvurade av djävhet, framåtanda, tekniskt kunnande och en envishet à la Selånger på sin tid.

★ SÅ KOM MICKEL

Folke Mikaelsson från Djurgården var het på gröten uppe på plattan. Han sprang i början för att få upp farten. Han kröp ihop och han slog till på stupet hårdare och djävare än någon annan. Han sköt ut i rymden med kolossal fart och på väldig höjd. Med sina baksträckta armar tor-

pederade han luften — — — han tycktes kunna hoppa hur långt som helst. Det såg väldans enkelt ut. Han gjorde ju just ingenting. Han jobbade inte som nyss Bror Östman — — — han bara flöt!! Han låg förstås kvar länge och drev ända in i det sista för att bergsäkert landa på 70,5 meter. Nytt backrekord! Våldiga publikhejningar. Det hoppet gick in. Det gjorde det också hos domarna, för det blev en överlägsen ledning för den unge djurgårdaren. 115 poäng.

Tävlingsmänniskan Bror Östman var koncentrationen själv. Han var lite mulen och man kunde se på honom, att nu skulle det bli ett hopp! Han tänkte ge allt och tänkte ta alla chanser. Det gjorde han ock — — — han spände bågen aningen för högt, när han drev genom luften och nobbade att ta mark förrän på 70,5 meter. Han vräkte på så långt in i det sista, att han helt enkelt inte hann klara landningen. Han hann inte korrigerera kroppsvikten och då hjälpte ingen rutin, ingen vilja. Visserligen slängde han ned skidorna väl samlade, men han störtade åt höger och var utan chans att stå.

Bengt Eriksson var i lika briljant slag i sitt andra hopp. Ja, bättre... han nitade satsen och klöv luft på toppen av sin förmåga. Det blev lång luftfärd och säkert nedslag på 70 meter — 114 poäng. Möjligen till dubbla SM-tecken.

★ MEN MICKEL HOLL

"Mickel" behöver inte hoppa så långt. Han kan ta det försiktigt, resonerade alla hans supportrar och höll tummarna.

Försiktighet är nu något som Folke Mikaelsson inte vet, vad det är. Han är en friskus och han skulle aldrig i livet hålla igen. I så fall skulle han inte känna igen sej själv.

Så blev det också. Mickel störtade ut i rymden ännu frankare, ännu effektivare och grannare än första gången. Han seglade som en örn. Han hade fin bärning. Trivdes charmant — — — han flöt över backrekordet!

Så skall ett backhopp utföras, när det är som bäst — — — 71,5 meter. Fjällsäker landning. Inget snack om saken.

Jublet steg mot skyn och konkurrenterna störtade fram för att hissa den franka, populära djurgårdaren, som sken som solen i Karlstad.

Han hade hellyckats!

Hur man hoppade

- 1) Folke Mikaelsson, Djurgårdens IF
70,5 71,5 114,5 115,5 230,0
- 2) Bengt Eriksson, IF Friska Viljor
67,5 70,0 111,0 112,5 223,5
- 3) Sven Pettersson, Kubikensborgs IF
67,5 68,0 110,0 110,0 220,0

I gatan från 5-våningshus

Skidsektionen håller sig med en trotjänare, som hunnit bli ett inventarium och som överlevat alla palatsrevolutioner i denna under vissa perioder rätt oroliga sektion. Låt oss presentera plåtslagare Evert Nirling, sekreterare och allt i allo i skidsektionen, dit han kom som 13-åring och där han följaktligen hunnit bli hemtam. Evert, som tidigare var känd under namnet "Slungan", har under senare år och i en mycket trång krets fått två nya namn, dels "Snömannen", vartill anledningen ger sig själv, dels "Skuggan", en benämning som uppkommit i Klara-kvarteren. När man där sett skidbasen Sven P. Johansson komma frustande runt gathörnet, har det aldrig slagit fel, att han i sitt släptåg haft Evert, som varit Sven P:s oskiljaktiga skugga. När Sven P. sticker ut på DN:s 6-dagarslopp, har "Skuggan" förr om åren varit busvill och lätt bedrövad, men i fjol upphöjdes han till ordonnans i tävlingsledningen och behövde inte ens under en vecka vara skild från sin busse.

Ett nådigt öde ligger förresten bakom det lyckliga faktum att skidsektionen har Evert som sekreterare. Om inte detta öde varit skulle Evert numera ha sin skidbacke förlagd till himlen och där stått Sankte Per till tjänst som poängdomare. Vi ska strax berätta vad som hänt.

Everts stora intresse som barn var backhoppning, och när han bara 13 år gammal kom till Djurgården hette hans idoler Lill-Ejnar, Nisse Lind, Ala Lindström m. fl. backskuttare. Han utvecklade sig till en lovande backhoppare, och i gamla Hammarbybacken nådde han år 1926 en så respektabel längd som 41 meter. I nedslaget kom han emellertid en smula snett och susade in i en hårdfrusen snöhög med så olyckligt resultat, att han krossade ena armbågen. Därmed var hans aktiva bana slut.

Han hade inte mer än hunnit få armen ihoplappad, förrän han ännu hårdhäntare fick se döden i vitögat. Han jobbade då som nu i plåtslagarfacket och skulle plocka ned stuprör på ett 5-våningshus. Han hade inte kommit mer än ut över takkanten, då hans kompis, som höll i livlinan, fick yrsel och släppte taget.

Evert berättar:

— Jag dansade i väg och hann egentligen inte fundera något alls. Jag grep efter stupröret men nådde det inte och säkert hade det inte hjälpt heller. Det hade bara följt med. Jag räknade i stället med att gubben på taket skulle få grepp om linan och att jag skulle bli stoppad med ett ryck. Men det kom inte. Jag susade vidare genom luften. Jag vet inte om jag hann tänka, att nu slår jag ihjäl mig. Jag vet bara att jag automatiskt reagerade som en backhoppare, rätade upp mej och landade med

fjädrande knän. Naturligtvis var farten från 5 våningars höjd sådan att jag inte klarade mig helskinnad. Överkroppen slog ihop som en fällkniv över knäna och jag blev av med all luft. Dom som kom rusande för att sopa upp resterna av förre plåtslagaren Nirling upptäckte till sin förvåning, att jag levde. Det blev ambulans till Sabbatsberg, där läkarna talade om en mirakelräddning och förvånade sig över att jag inte var helt sönderslagen. Jag spräckte ena hälen.

Bästa SM-klubben på skidor

I tidernas begynnelse var Djurgårdens skidkarlar de verkliga hejarna och plockade massor med mästerskap. Detta har sin betydelse ännu i dag i något som handlar om statistik, ty ett faktum är nämligen, att Djurgården leder i fråga om erövrade SM-titlar. Om samtliga skidgrenar räknas med — utom i terrängloppen, även backe, kombinerad och budkavle — har Djurgården under årens lopp samlat på sig 62 SM-titlar. Det 62:a var det som Folke Mikaelsson hoppade till sig i vintras i Dala-Järna.

Nu gäller emellertid mer än någonsin för våra djurgårdare att skärpa sig. Underifrån närmar sig nämligen med raska steg Friska Viljor med 59 SM, varefter följer Åre med 54, Mora med 51, Umeå med 36, Boden 22 samt Luleå, Lycksele och Selånger med 20.

Evert Nirling av årsmodell 1957

Det var allt. Efter 6 dagar fick jag på egen begäran gå hem. Jag gick för egen maskin.

Läkarna påstod, att det var det att jag varit backhoppare, som räddade mej. Professor Gertz, som skötte mitt fall, var en stor skämtare och sa, att det var tur att jag inte var simhoppare för då hade jag väl automatiskt försökt landa direkt på skallen . . .

Sedan jag måst sluta som backhoppare, kom jag 1927 in som sekreterare i skidsektionen, skrev och klistrade frimärken till 1933, då jag började resa ut som domare, återvände till skidstyrelsen 1943 och jobbade på olika poster tills jag 1951 blev sekreterare igen. Och där är jag fortfarande. Tycker att det är ett trivsamt jobb, och nu när vi är på väg att bli landets främsta backhopparklubb känner man liksom att man får betalt för sitt jobb. Annars har man inte blivit fet i skidsektionen, särskilt inte när uselt vinterväder omöjliggör tävlingsarrangemang i Hammarbybacken.

Så berättar alltså Evert Nirling, "Skuggan" i Klara-kvarteren, våra backhoppares trognaste kompis, djurgårdare in i själen. Han är ensam bland oss om att ha trillat i gatan från ett 5-våningshus med livet i behåll. Och med det goda humöret också i behåll.

DEN KULAN VISST

En historisk tavla från Råsunda. Så här såg det ut 45 sekunder före full tid i matchen AIK—Djurgården fredagskvällen den 25 maj 1956, då Tumba Johansson ordnade segermålet. Ställningen var 1—1, då Knivsta Sandberg skickade fram en passning på vänsterkanten till Tumba, som ingen i AIK-försvaret räknat med skulle återfinnas på den sidan. AIK-centerhalven Lennart Carlsson (synlig i höjd med stolpen) rusade till, men Tumba lurade honom att gå åt fel håll vände själv

E VAR DEN TOG...

inåt planen och kom därmed så fri, att han med ett knallhårt skott efter marken kunde sätta även Bengt Kjell i målet ur spel. AIK-backen Bruno Nyberg kommer rusande till vänster och har i sitt sällskap Hasse Johansson, och tillsammans får de nöja sig med att vara åskådare till hur Djurgårdens segerboll åker in. Hasse torde ha varit något belåtnare än Bruno. Liksom de flesta av de över 33.000 åskådarna. Pangbilden togs av DN-fotografen Folke Hellberg.

OROANDE UPPTAKT I ALLSVENSKAN

men sedan kom bordtennisen med glädjämnen

Bordtennissektionen fick en ganska oturlig start säsongen 1956—57. Dels var vårt allsvenska herrlag inte intakt av vissa orsaker och dels "flöt" hela sektionen mer eller mindre. Nåja, efter några oroliga veckor ordnade allt upp sig och nu är det bara framåt och uppåt! Bt-entusiasterna Olle Lindsjö har tagit rodet, sedan gamle kämpan Eric Lindström lämnat ordförandeskapet på grund av bristande tid.

I höstas blev svenske mästaren, Björne Mellström, djurgårdare och detta faktum har givetvis betytt en hel del för oss. Han är ankaret i vår allsvenska uppställning och har största andelen i vår uppmarsch från en blygsam sistaplacering i tabellen till andra plats. De fyra första matcherna i serien tvingades vi spela med rent B-lag, som givetvis inte hade någon chans mot de stora kanonerna. Lennart "Lången" Johansson, Bosse Malmqvist, Leif Bergman, Bengt Grive och Giovanni Messa har representerat DIF i årets serie.

"Lången" har inte haft riktigt samma gnista som tidigare, men har vunnit många värdefulla matcher. Bosse Malmqvist har helt kommit ur gängorna. Han har experimenterat med olika rackets, utan att komma fram till "det rätta". Först till hösten, då han är fri från sin militärtjänstgöring, räknar vi med att han ska bli sig själv igen. Leif Bergman, slugger av stora mått, har spelat upp sig storartat och räknas nu som ordinarie i ettan. Hans känsliga nerver spelar honom emellertid små spratt då och då — men får han tillräcklig rutin i stora sammanhang blir han farlig för vem som helst.

Flickorna tog hem lag-SM. Visserligen var det litet nervöst vid hemmamatchen mot argaste konkurrenten Torp, men det "gick vägen" med 5—5 och returmatchen vanns betryggande. Signhild Tegner och Elisabeth Thorson har deltagit i samtliga matcher, medan Ing-Britt Molin och Siv Pettersson, nyförvärv från Norra Härene, har bytts åt. Den sistnämnda kommer vi säkert att få stor glädje av. Hon är en mycket offensiv spelare och "coming" i högsta grad.

Årets SM i Linköping blev en liten besvikelse för oss. Vi hade faktiskt räknat med mer än ett SM-tecken, men vi får vara nöjda med det i den oerhörda konkurrensen. Björne Mellström blev singelmästare efter en mycket säker match mot Tage Flisberg. Sämre gick det dock för Björne och "Lången" Johansson i dubbel-finalen, som de förlorade i tre raka set.

Signhild Tegner fick "Gamla Djurgårdares" guldplakett som årets framgångsrikaste Djurgårdsflicka. Sammanlagt har hon plockat åt sig 6 SM-titlar under de senaste 3 åren.

Vi hade ytterligare en finalist i bt-SM — Elisabet Thorson i damsingel. Hon förlorade mot Birgitta Tegner i en segdragen match med siffrorna 2—3. I damdubbeln belade Ing-Britt Mohlin och Siv Pettersson 3:e plats före Signhild och "Bettan".

Beträffande Björne Mellström begick vi faktiskt en taktisk blunder. En spelare som kommer upp i två finaler samma dag har nämligen rätt att välja vilken match han vill spela först. Björne följde arrangörernas program med dubbeln före singeln. Naturligtvis skulle han ha spelat tvärtom. Han inriktade sig naturligtvis så gott som helt på att bli singelmästare,

Rekord av Flisan

Bland Djurgårdens många ständiga medlemmar håller Tage Flisberg ett personligt rekord. Han blev ständig mästare i och med att han i Djurgårdens kläder blev svensk mästare i pingis, men snart blev stugan honom för trång och med flyttfebern i kroppen sökte han sig andra jaktmarker. Det är på den vandringen han lyckats erövra det föga aktningvärda rekordet att ha lyckliggjort (?) inte mindre än sex klubbar. Den senaste heter Parca i Linköping. De tidigare fem klubbar heter Wirgo, Djurgården, Olympic, Mariedal och Tranås. Om han fått hedertiteln som ständig medlem i samtliga de sex klubbarna är i pressläggningsögonblicket inte känt.

Slutspel i pingis 1957

Slutställningen i division I i bordtennis blev följande:

IF Göta	14	9	2	3	71—49	20
Djurgårdens IF	14	8	2	4	64—55	18
Hanvik. SK	14	6	4	4	66—51	16
Arboga BTK	14	6	4	4	67—55	16
BTK Wirgo	14	7	1	6	64—60	15
IF Norrcop.	14	6	2	6	51—57	14
Tranås BTK	14	4	5	5	59—61	13
Norrby IF	14	0	0	14	20—84	0

Slutställningen i damserien div. I blev:

Djurgårdens IF	10	8	2	0	58—21	18
Torps GIF	10	8	1	1	55—19	17
Råå BTK	10	6	0	4	42—39	12
BK Olympic	10	2	2	6	30—51	6
Falkenhofs IF	10	1	2	7	28—55	4
Vimmerby IF	10	0	3	7	29—57	3

dubbeln kom i andra hand. Vet vet, hade han spelat singeln mot "Flisan" först kanske vi hade fått två SM-titlar i Linköping. Men, det är lätt att vara efterklok — och av skadan blir man vis!

Vi i "pingisen" arbetar oförtrutet vidare med sikte på nya, stora segrar!

Ulf Thiséus.

DIF:s fritidsgrupper ger och behöver pengar

Med Hilding Löfdahl på strövtåg i sektionerna

När jag fick uppdraget att samordna Djurgårdens fritidsgrupper och i tidernas fullbord försöka åstadkomma en gemensam ansökning om statliga bidrag till denna verksamhet, ryggade jag först tillbaka. Jag är nämligen inte någon vän av blanketter och cirkulär. Men ett uppdrag är ett uppdrag, och det var alltså bara att sätta i gång och på olika sätt övertyga mina kamrater i sektionerna, att det fanns en chans till en del pengar, varmed de skulle få lättare att leva. Jag tror också, att jag lyckats få med mig de flesta sektionerna. Om detta alltså var det tråkiga i jobbet, detta med blanketter och skrivjobb, så var det desto roligare att få komma in i sektionernas arbete. Det har gett mig kompensation för blanketterna och alla de kolumner, som ropade på att bli ifyllda.

Vi i Överstyrelsen hinner naturligtvis inte gå på djupet i sektionsarbetet, men det här jobbet gav mig verkligen rikliga tillfällen att komma underfund med hur det arbetas. Tag t.ex. handbollen. När jag satt och lyssnade på deras sammanträden, fick jag strax klart för mig, att här var det ett gäng, som verkligen ville något. Det talades aldrig om värvingar utan om ungdoms- och juniorlag från de egna leden och så såg man en smula in i framtiden och funderade på när tiden skulle vara inne för de unga att komma in i A-laget. Ett av handbollens svåra problem är träningslokaler. Jag har lovat att hjälpa dem med en kontakt till ungdomsråden. Ett annat problem kunde röra sig om hur grabbarna i de olika lagen skulle kunna spela i samma tröjor och alltså hinna få dessa någorlunda torra mellan slagen. Allt ordnade sig och trivseln var alltid den bästa. Med sådana ledare som Calle Schultze och Gillis Florsjö i spetsen har handbollen sitt på det torra.

Nere hos brottarna är det alltid full fart. Den renoverade lokalen har gjort, att mängder av ungdomen sökt sig till träningskvällarna. Det är alltid så hos sektioner, som satsar på ungdomen. Det blir resultat så småningom. Ett steg i rätt riktning anser jag sektionstyrelsen tagit genom kontakten med s. k. grabbar på glid. Således har sektionen gjort uppvisningar dels ute på Skrubba skyddshem dels på Långholmen. Det har varit uppskattade inslag i tristessen på dessa ställen och säkert väckt vissa själar till eftertanke.

Jag skulle vilja rekommendera alla djurgårdare till ett besök hos brottarna, ta

med gymnastikskor och byxor och var med på deras gymnastik. Det känns skönt i ryggen. Kontakta sektionsbasen Lennart Öberg.

Lite ris skulle jag vilja ge damsektionen, innan jag kommer stickande med en ros. Ris för att de hade så svårt att ordna sina fritidsgrupper. Papperna kom in i absolut sista minuten. Sträng varning... Men så var det rosen alltså till Gunvor, Gun och de andra. De jobbar i en härlig sektion med massor av idrott på sitt program. Jag steg upp tidigt en söndagsmorgon, innan nattmörkret ännu släppt för att titta på flickornas bandyspel i Vasaparken. De var redan i gång när jag dök upp. Oh boy, vilken gnista! De mötte Artemis som klämdes dit med 4—1. Att de sedan inte lyckades klara hem Stockholmsmästerskapet var naturligtvis synd, men de stannade på samma poäng som mästarerna. Vaccert så. Damsektionen har ju handboll också, flera duktiga lag, de har fri idrott och nu också konstakning, som dock får sin egen sektion.

Naturligtvis har styrelsen hos damerna mycket att göra. Gunvor Orest och hennes kompisar har min honnör. Deras initiativ att träffas en gång i månaden i klubblokalen på Stadion är utomordentligt. Vid en kopp kaffe och ett wienerbröd pratar de igenom sektionsarbetet, och ibland vevar de film eller lyssnar på föredrag. Sådana här små träffar i all enkelhet gör oerhört mycket för sammanhållningen. Något för övriga sektioner att ta efter. Kamratskapet knyts fastare och känslan för klubben stärks.

Naturligtvis leder fotbollen i fråga om fritidsgrupperna. De har haft c:a 150 ungdomar i gång höst och vår. Under mina strövtåg bland sektionerna har jag haft lättast att hitta till matcherna på Gärdet — jag bor strax om hörnet — och jag kan intyga att dessa ungdomar verkligen lägger i dagen en äkta glädje och lekfullhet. Dom är i goda händer, ty instruktörerna är gamla beprövade spelare, som varje liten fotbollsgabb måste se upp till och lyssna på. Med Nisse Öst och Rulle Karlsson i ungdomssektionen och Filip Carlsson som alla känner har dessa ungdomar alla möjligheter att bli något stort. Kanske har vi här lösningen på A-lagets alla rekryteringsproblem?

Lyd ett gott råd till sist — åk upp till Gärdet en försommarskväll och se våra ungdomar i spel. Det är en stimulerande syn, en vacker tavla. Hilding Lövdahl.

Vår BARNHAGE leds av Nisse Öst

På ungdomsfronterna jobbas det för högt tryck i Djurgården. Ännu bättre skall det emellertid bli. Sedan Nisse Öst tagit hand om ledarskapet för fotbollens ungdomsavdelning har det blivit ordentlig fart på rörelsen, men så har han ju också utom sin egen förmåga att entusiasmera — haft energiska och trogna ledare vid sin sida, som t.ex. Rudolf Karlsson, Roland Lindkvist, Lennart Lilja, Filip Carlsson, Harald Gustavsson, Curt Schuper och ännu många flera. Det har också blivit resultat. I fjol var 16 lag i gång, vilka spelade 186 matcher, varav 120 vunna, 23 oavgjorda och 43 förlorade med en sammanlagd målskillnad på 677—261. Sammanlagt 197 spelare användes. De flesta lag höll sig fint framme i den stora konkurrensen.

Svenska Fotbollförbundets teknikmärke i guld erövrades av Anders Nilsson och Jörgen Ronnefors, och dessutom klarade 15 djurgårdare silver- och 42 bronsmärket.

Bland "morgondagens män" hos Fotbollförbundet återfann man tre djurgårdare: Christer Andersson, Åke Rydberg och Carlo Viita.

Här är namnen på de fyra segrarlag i om ungdomssektionen:

Juniorer Klass 4, Centrala.

Lagledare: John Candelius

Lars Melin, Olle Sjöblom, Rei Carlsson, Bo Larsson, Rolf Andersson, Lars-Erik Ljungkvist, Björn Dahlgren, Jan Jonsson, Barry Sandberg, Bo Jonsson, Karlo Viita.

Pojklag, AT-serien

Lagledare: Hans Hellgren

Kurt Lidström, Anders Petrelius, Ulf Dogse, Sune Hellströmer, Lennart Berggren, Lars Swartz, Ulf Johansson, Hans Meyer.

Pojklag 3 (1942—43)

Lagledare: Pelle Zellén

Ulf Ohlsson, Åke Danielsson, Per-Erik Alexandersson, Ulf Jansson, Claes Gutner, Virgil Ohdell, Hans Widgren, Christer Henriksson, Kjell Åke Skoog, Olle Hasselrot, Leif Jahrl, Christer Carlsson, Peter Meyer, Magnus Larsson.

Pojklag 4 (1942—43)

Lagledare: Pelle Zellén

Olle Sohlberg, Bo Engman, Guy Adsjö, Oliver Åkerlund, Lars Lindholm, Lars Fahlbj, Sten Rosén, Anders Almqvist, Leif Lind, Rolf Korell, Enar Nilsson, Kjell Berg, Jörgen Ronnefors, Lars Noring, Sune Torpman, Hans Welinder.

HANDBOLLEN MOT HÖGRE RYMDER

Det segerrika handbollslaget av årsmodell 1957; från vänster stående: Gillis Florsjö (lagledare), Torbjörn Karlsson, Hans Thor, Lars Gunnar Björklund, Sievert Sandberg, Kurt Sundberg; främre raden: Enge Watz, Fritz Lange, Klas Göran Strömberg, Hans "Ludde" Karlsson, Åke Engström.

Mästare och vinnare

Vid 1957 års årsmöte förekom stor utdelning av diplom. En rad svenska mästare och DM-vinnare "diplomerades" liksom seriesegrare i fotboll, handboll och ishockey. Här är den långa raden:

SVENSKA MÄSTARE:

Edvin Vesterby, brottning bantamvikt, grekisk-romersk och fri stil.
Björne Mellström, bordtennis, singel.
Signbild Tegner, Elisabeth Thorson, Ing-Britt Molin, bordtennis, lag.
Folke Mikaelsson, backhoppning.
Roger Höglund, svensk juniormästare i boxning lättvikt.

DM-VINNARE:

Backhoppning:
Umberto Öqvist, individuellt
i lag: Umberto Öqvist, Tex Berg, Sune Holmberg
Dan Lindbe, JDM individuellt

i lag: Dan Lindbe, Jan-Åke Fjällby, Stig Holmberg, JDM
ungdoms-DM kl. D: Inge Bergseth

BOXNING:

Karl Gustav Boström, bantamvikt
Sven Jan Andersson, tungvikt

BROTTNING:

Edvin Vesterby, fri stil, bantamvikt
Bengt Fridh, grekisk-romersk, mellanvikt
Rayne Arnell, JDM fri stil, mellanvikt
Lennart Ljung, JDM, grekisk-romersk, weltervikt
Björn Lundberg, JDM, grekisk-romersk, mellanvikt
Assar Svensson, JDM, grekisk-romersk, lätt tungvikt

BORDTENNIS:

Björne Mellström, singel
Björne Mellström, Lennart Johansson, herrdubbel

Handbollen ömskar skinn skrevs det i "Djurgårdaren" vid ett tillfälle. Det var ett mycket sant ord. Gammalt har fått träda tillbaka och ungdomen fått träda fram. Det har varit sektionens mål under senare år.

Ungdomarna har tagits tillvara i större sammanhang än tidigare. Det har visat sig bära frukt och varit den rätta vägen. A-laget består av en äldre spelare, Ludde, resten är bara ungdomar, som vunnit elitserien utan en enda förlorad poäng. Även Lilla DM har vunnits samt så gott som alla träningsmatcherna. Mer kan man inte begära. B-laget, som tidigare bestod

Signbild Tegner, singel
Signbild Tegner, Elisabeth Thorson, Ing-Britt Molin, lag
Signbild Tegner, Björn Mellström, mixed
Giovanni Messa, JDM, singel
Christina Bertilsson, JDM, singel
Giovanni Messa, Curt Mannerstråle, Kjell Röstlund, JDM lag

HANDBOLL:

segrare i elitserien och lilla DM:

Clas-Göran Strömberg, Hans Karlsson, Enge Watz, Fritz Lange, Torbjörn Karlsson, Åke Engström, Kurt Sundberg, Dag Wersén, Lars Haglund, Hans Sandström; lagledare: Gillis Florsjö

segrare i reservlagsserien klass 6:

Björn Lindgren, Gösta Lindström, Erik Rosén, Gillis Florsjö, Harry Andersson, Rolf Magnusson, Hans Wängberg, Ivan Eriksson, Gösta Perman, Sven-Åke Armandt, Kaj Bohman, Ulf Sjögren; lagledare: Ivar Hansson

FOTBOLL, 1954 års DM:

Arne Arvidsson — Åke Olsson, Stig Gustafsson — Ola Edlund, Karl-Erik Andersson, Sigvard Parling — Bernt Andersson, Hans Tvilling, John Eriksson, Hans Karlsson, Gösta Sandberg; lagledare: Henry Nord

SLALOM:

Hans Romander,
Sven Hellström, JDM

ISHOCKEY:

Yngve Johansson, Roland Stoltz, Lars Björn, Bertz Zetterberg, Bengt Larsson, Gösta Johansson, Åke Rydberg, Stig Tvilling, Hans Tvilling, Yngve Carlsson, Arne Boman, Sven Johansson, Rolf Berggren, DM-segrare. Samma lag blev även seriesegrare i div. I, södra, varvid tillkom Hans Mild och Rolf Asp; lagledare: Per-Olov Jihde.

Runt 33:e allsvenskan

Carl Schultze skildrar det gångna handbollsåret.

av äldre spelare, har även förnygrats så att även där finnes unga reserver till A-laget. B-laget har gjort en mycket bra insats under säsongen, 2:a i klass 4 reserv, snudd på seriesegern. Men de gamla kämparna har inte glömts bort, de återfinns i C-laget, där de trivs som fisken i vatten. De har återigen vunnit sin klass (6 reserv). Bra gjort. Bättre resultat torde icke kunnat uppvisas i sektionen under många senare år. Men med en lagledare som Gillis Florsjö, som många gånger får hämta grabbarna i deras hem eller från deras jobb för att de skall hinna i tid, blir det resultat och trivsel i gänget. Han hämtar alltid och knotar aldrig, tycker bara att det är roligt. Han är som en far för dem — A-laget i första hand, men även för många av de övriga. Jag tackar honom, och även sektionens styrelse i sin helhet instämmer.

Nu när seniorlagen klarat sig så bra måste junior- och pojklagets avdelning komma att sitta illa till — trodde vi — men vi fick glädjen att se så många nya pojkar, som ville fylla ut luckorna och bli djurgårdare. Med dessa pojkar arbetar våra duktiga ungdomsledare Lennart Björklund och Tomten Hansson m.fl. så att om ett år eller så toppar vi säkert junior- och pojklagets serier igen. Nedanstående resultat vittnar om detta.

Klass I Junior I 4:a, bl.a. oavgjort mot Sv. mäst. Hela 13—13.

Klass II Junior II 5:a i sin klass.

Pojk. A 2:a i sin grupp efter Silving.

Pojk B 3:a i sin grupp efter AIK och Lidingö.

Även i Silvingblixten och Maria Cupen har ungdomarna deltagit med goda resultat. Namn som säkert låter höra av sig i större sammanhang är Kajan Boman, Å. Armandt, G. Fredriksson och målvaktstälängen Dag Warsén. Bästa målskyttar bland ungdomarna är Fritz Lange och Pilo Haglund.

Med det goda samarbete som råder i sektionen mellan spelare, tränare och ledare m.fl., är jag förvissad om att Djurgårdens handbollssektion är på väg mot en ännu ljusare framtid.

Carl Schultze

Den 33:e allsvenskan började inte direkt lyckligt för Djurgården med nederlag på Råsunda mot Sandviken med 1—2, men det tog upp sig och när det var dags att gå i vinteride (d.v.s. för Djurgården blev det att packa trunken och resa till äventyren i Central-Amerika) såg situationen rätt hygglig ut. Våra 12 höstmatcher gav dessa resultat:

	Hemma:	Borta:
—Sandviken	1—2	
—Malmö FF		1—1
—Hammarby		5—2
—Norrköping	3—4	
—AIK	2—1	
—Västerås		0—1
—Halmstad	2—2	
—Gais		1—0
—Göteborg	4—1	
—Hälsingborg		2—2
—IFK Malmö	1—0	1—1

Smärtsammaste händelse inträffade på Råsunda mot Norrköping, Djurgården spelade något som närmast liknade ett drömspel och ledde snart med 3—0 över vårens guldmedaljörer. Ännu större ledning var på väg, men så vände sig hela övningen, och när slutet kom innebar det att Norrköping vunnit med 4—3. En av allsvenskans genom åren mest märkliga omkastningar.

Vi klipper dessa rader av Allan Beer i AB som ytterligare förklaring:

Den som inte såg matchen i går mellan Djurgården och Norrköping, våra två senaste allsvenska mästare i fotboll, kan heller inte förstå den. I varje fall inte fatta dess slutresultat.

Djurgården vann allt, gjorde allt, ledde allt i första perioden. Det fanns bara ett par små korta glimtar av gamla mästarlaget Norrköping. Båda signerade av vår blivande — jag hoppas det! — högerinner i landslaget Torbjörn Jonsson.

Man satte sig till ro i pausen. Satt med goda vänner från Norrköping, som smått bleka log och gratulerade.

— Vilket lag! Vilken center! Vilket gäng! Ingen kan slå Djurgårn — ingen kan peta Tumba Johansson ur landslaget. Vi tyckte vi var överlägsna, när vi slog IFK Malmö med 5—1 men det här är värre.

Herr stockholmaren sträckte på sig, tackade och tog emot. Med glatt och öppet sinnelag, ty det här var i sanning ett Djurgården, som spelade en fotboll av mästar-klass.

Så grep ödet in. Eller kalla det vad ni vill. Av uppvisningen blev drama, ja dra-

matik i överkant. Det blev en onödig reducering av Herbert Sandin i 9:de minuten och sedan 3—2 av Putte Källgren i den 25:te.

Det var då dom började ösa på. Dessa norrcopiansare, vilka jag efteråt frågade, om det var med tanke på ordföranden Sigge Anderssons 50-årsdag i dag, som de satsade allt så våldsamt.

— Det behövs 50 50-årsdagar för att man skall offra allt, som man gjorde nu, förklarade centern Herbert Sandin. Men det är klart, att man tänkte på Sigge. På klubben. På guldet. Nästa vår...

I sammandrag gick det så här i höstallsvenskan:

Djurgården—Sandviken 1—2

Sandviken lade ut offsidefallor och Tumba & C:o fastnade snyggt och ordentligt i dessa. Birre Eklund gladdes 15.184 åskådare med att göra vårt enda mål. Sedan blev åskådarna märkligt nog ännu gladare för att Sandviken vann...

Malmö FF—Djurgården 1—1

Sven Lindberg gjorde en otrolig match i vårt mål och bidrog mest till att en poäng kunde räddas. Målet ordnade Tumba och 17.530 tittade på.

Hammarby—Djurgården 2—5

Äntligen lossnade det. Jompa Eriksson gjorde 2 mål, Tumba, Knivsta och Ola Edlund var sitt. 12.870 åskådare på Råsunda.

Djurgården—Norrköping 3—4

Det började strålande med 3—0 och mål av Birre Eklund, Knivsta och Tumba. Sedan kom Norrköping och vände på det hela till 4—3 till både Djurgårdens och de 15.276 åskådarnas stora häpnad.

Djurgården—AIK 2—1

Åke Olsson smällde direkt in en utspark från AIK-målvakten och senare tillverkade Björn Anlett ett självmål. Tack broder Anlett! Sigge Parling lekte järnspis som centerhalv och Lill-Lappen Hellström gjorde en fin debut som vänsterhalv. 23.711 Råsundaåskådare fick därmed en ny favorit.

Västerås—Djurgården 1—0

En skräll på Arosvallen inför 11.346 glada åskådare. Vad hjälpte det att Djurgården hade hand om spelet, när kedjan inte kom sig för att göra några mål?

Djurgården—Halmstad 2—2

Lördagsmatch på Råsunda med mål av Tumba och Knivsta och 7.508 åskådare.

Gais—Djurgården 0—1

Tumba gjorde enda målet inför 14.319 åskådare på Ullevi.

Djurgården—Göteborg 4—1

Anders Benmar hade antytt något om att han som vanligt hade receptet klart för hur Djurgården skulle tryckas dit, och inte minst detta bidrog till en ordentlig skärpning hos de våra. Bara efter några minuter ledde Djurgården med 2—0 och man började ana målrekord. Det blev dock lugnare i fortsättningen och slutet kom med "bara" 4—1. Anders kunde vara nöjd ändå. Jompa gjorde 2 mål, Hasse Karlsson och Bernt Andersson var sitt. 15.587 åskådare.

Hälsingborg—Djurgården 2—2

Tumba och Bernt Andersson räddade poängpinnen med var sitt mål inför 10.387 åskådare på Olympia.

IFK Malmö—Djurgården 1—1

Domaren skänkte Malmökamraterna en straffspark av ingen anledning alls, men för övrigt spelade de våra så torftigt, att det inte kunde gå annat än på tok. Jompa gjorde enda målet och 8.176 åskådare förvånade sig över att Djurgården kunde ligga trea i tabellen och det egna laget långt ned i botten.

Djurgården—IFK Malmö 1—0

Det var en mager utdelning av en överlägsen match, som kunde blivit magrare ändå. Skåningarna hittade ett par luckor i vårt försvar och det behövdes prakt-räddningar av "Arvid" för att rädda det 1—0, som ett mål av Knivsta gav i höstens sista match. 9.463 åskådare tyckte att det var skönt att provningarna var slut. Våren måste bli betydligt bättre.

P. S.

Sedan detta skrivits har våren kommit ett stycke på väg med inte enbart glädjeämnen. Det började med

Halmstad—Djurgården 0—0

och fortsatte med en skräll i form av

Djurgården—Gais 0—5

Sedan tog det upp sig en vecka senare med

Göteborg—Djurgården 0—1

i en match, som innebar Djurgårdens första vårmål gjort av Tumba Johansson. Det blev sedan litet magrare med

Djurgården—Hälsingborg 1—1

och mål av Knivsta Sandberg i sista minuterna. I nästa match debuterade Per-Erik Olsson som center:

Djurgården—Västerås 1—0

Målet gjorde Hasse Karlsson, och sedan var det klart för matchen mot AIK...

Allsvensk seger nr 100

togs under stark vår

Efter att våren 1955 ha infriat våra allsvenska gulddrömmar kom Djurgårdens A-lagsfotboll in i en helt "normal" kris. Vad som varit "järnspisar" började mjukna, och det dök i vår väg upp flera lag, som inte lika lättvindigt som säsongen innan lät meja ned sig. "Krisen" fick inte den dystra påföljd som andra klubbar fått känna av i form av degradering året efter det man vunnit guldmedaljerna. Tvärtom blev det en mycket kort kris för Djurgården. När krutröken skingrade sig på västkanten 1956, kunde man bitta Djurgården på 3:e plats i allsvenska tabellen och därmed erövrare av "lilla silvret". När detta skrives, våren 1957, ligger Djurgården ännu en gång och guppar på 3:e plats, men det mesta av våren är kvar, och därför är det omöjligt att sia något om vårt slutliga öde. Så mycket törs man emellertid förmoda, att vårt lag skall hålla sig kvar i allsvenskan och därmed bli ett av de lag, som inblandas i den omgjorda allsvenskan av årgång 1957—58. Omgjord på så sätt, att varje lag skall spela 33 matcher med slutspel i oktober 1958.

För att i korthet rekapitulera vad som hände på fotbollsfronten sedan förra numret av "Djurgårdaren" kom ut, kan berättas, att Djurgården hörde till de lag, som blev lidande på den försenade våren 1956. En del lag kom i gång, andra fick vänta. Djurgården fick vänta över två spelomgångar, innan vår-

dansen äntligen kunde inledas på Råsunda med matchen

Djurgården—Degerfors 4—1

Mål av debuterande Hasse Johansson 2, Stig Holmström och Birre Eklund. 16.693 åskådare.

Nästa händelse hette

Norrby—Djurgården 2—3

och innebar avancemang från 8:e till 6:e plats. Jompa Eriksson gjorde 2 mål och Hasse Johansson 1, medan 7.572 personer tittade på.

I nästa match gick det alltjämt av bara farten så här:

Djurgården—Halmstad 2—0

Båda strutarna svarvade Tumba Johansson ihop och 15.171 satt på Råsunda. De flesta av dem tycktes inte sörja, när det kom en rapport från Västerås förtäljande att AIK besegrats med 2—1. Det var nämligen vad som behövdes för att Djurgården skulle gå förbi AIK och lägga sig på 3:e plats efter Malmö FF och Norrköping.

Det anades nu medaljchanser, och aningarna överlevde även nästa match, som hette:

Malmö FF—Djurgården 1—1

För Djurgårdens mål svarade Knivsta Sandberg, och därmed säkrade han förresten sin landslagsplats mot England. 15.713 åskådare fanns på Malmöläktarna.

Ytterligare avlägsnade sig Djurgården från AIK:s sällskap i nästa match:

Avslutat...

Så här blev slutet på allsvenskan 1955—56:

IFK Norrköping ...	22	16	3	3	46—20	35
Malmö FF	22	14	4	4	60—26	32
Djurgårdens IF ...	22	12	3	7	49—38	27
Sandvikens IF ...	22	11	2	9	49—33	24
AIK	22	11	2	9	53—42	24
IFK Göteborg ...	22	10	3	9	30—35	23
Halmstads BK ...	22	9	4	9	43—45	22
Hälsingborgs IF ...	22	9	1	12	32—31	19
Hammarby IF ...	22	8	3	11	25—35	19
Västerås S...K....	22	6	3	13	30—67	15
Norrby IF	22	3	6	13	30—52	12
Degerfors IF	22	3	6	13	24—47	12

...och halvvägs

Så här var läget före den stora vårspurten i allsvenskan 1956—57:

IFK Norrköping ..	12	8	1	3	36—16	17
Malmö FF	12	5	5	2	34—21	15
Djurgårdens IF ...	12	5	4	3	23—17	14
IFK Göteborg ...	12	6	2	4	25—21	14
Hälsingborgs IF ..	12	5	4	3	19—15	14
AIK	12	5	3	4	24—18	13
Halmstads BK ...	12	4	5	3	26—23	13
GAIS, Göteborg ..	12	4	3	5	27—27	11
Sandvikens IF ...	12	5	0	7	17—32	10
Västerås SK	12	4	1	7	12—33	9
IFK Malmö	12	2	4	6	17—27	8
Hammarby IF	12	1	4	7	15—25	6

Sandviken—Djurgården 0—2

Mål av Hasse Johansson och Tumba och 12.461 på Jernvallen.

Man väntade nu snart ett bakslag. Det kom fortare än man anat. Det kom redan i nästa match på Stadion:

Djurgården—IFK Göteborg 1—2

Det var en sådan där match, där Djurgården bara pressade och pressade men inte hade någon precision. Och så satt en gammal bekanting vid namn Anders Bernmar i Göteborgs ringhörna och ryckte i tåtarna . . . Vårt enda mål gjorde Tumba Johansson. 15.886 åskådare följde Djurgårdens första och enda nederlag denna vår. Det skulle inte bli någon mer förlust, trots att man nog väntade sig en motstöt även i nästa match, som innebar en resa söderöver:

Hälsingborg—Djurgården 1—2

Hälsingborg ledde, men Jompa Eriksson och Sigge Parling vände på matchen med var sitt mål. "Sigge Sluring" hade blivit skadad och plockats upp som högerytter i andra halvlek, då han 10 minuter före full tid fick en chans och glömde alla skavankerna. Det blev ett sjujungande skott förbi Kalle Svensson till 12.042 betalande åskådares måttliga belåtenhet.

Därmed hade Djurgården på 7 matcher plockat 11 poäng. Men nu var det äntligen dags för mötet med "arvfjenden", och det innebar sedvanliga misstankar att smådjävlarerna skulle driva sitt vanliga spel. Men det gick så här:

Djurgården—AIK 2—1

AIK ledde med 1—0 efter några minuter in på andra halvlek. En straffspark hade "Tjotta" Olsson placerat i mål. En kvart före full tid kvitterade Tumba, och när man på bägge sidor tydligen ställt in sig på att det hela skulle sluta 1—1, gjorde Tumba ytterligare en manöver. Han krånglade sig förbi på vänsterkanten och dundrade en otagbar boll i mål. Det var 10 sekunder kvar, och ingen makt i världen kunde sedan ändra på resultatet. De flesta av de 33.003 åskådarna bar sig åt som dårar. Lyckliga dårar.

Nu var Djurgården definitivt förbi AIK. Avståndet till bortflyende Malmö och Norrköping var för stort för att något skulle hända. Kanske var det bidragande till en viss reaktion i nästa match:

Västerås—Djurgården 4—4

Djurgården ledde med 3—1, då Västerås vaknade upp till stordåd och med tre raska mål övertog ledningen med

4—3. På slutet räddade Hasse Johansson oavgjort med 4—4. Jompa Eriksson gjorde våra tre andra mål. 12.000 åskådare på Arosvallen.

Ingen rast, ingen ro. Det väntade ytterligare en match, innan semestern skulle få njutas:

Djurgården—Hammarby 4—1

Jompa, Knivsta och Tumba gjorde var sitt riktiga mål, varjämte Hammarby stod till tjänst med ett självmål. 14.912 åskådare. Vi var nu framme vid den 7 juni, och slutkapitelet kunde för Djurgårdens del skrivas med en tredje placering.

10 matcher 7 segrar, två oavgjorda och bara ett nederlag. Bättre facit kunde man inte begära.

☆

Våra tredjepris-erövrare och små silvermän var dessa (med inom parentes angiven det antal matcher var och en gjorde i allsvenskan):

Sigge Parling (22), Gösta Sandberg (22), Jompa Eriksson (20), Arne Arvidsson (19), Stig Gustafsson (19), Åke Olsson (19), Sven Tumba-Johansson (18), Stig Holmström (18), Birger Eklund (16), "Cacka" Andersson (13), Ola Forsberg (10) och Hasse Johansson (10). Som synes 12 spelare. Med 10

4—1 mot Degerfors: den här bilden visar hur "svalan" Hasse Johansson slår in Djurgårdens tredje mål förbi liggande "Sippa" Tinglöv och backen Tore Karlsson, som försöker klara bollen med ena handen. Vid sidan av Hasse Johansson står Tumba och instruerar . . .

ISPRINSESSORNA KOMMER ÅTER!

I början på 1940-talet öppnade Djurgården en dörr på glänt för konståkare av alla sorter, men det blev ingen rusning genom dörren. Bakom den stod tre karlar med anteckningslistor och hoppades på massinvasion. Det kom en enda konståkare. Nu efteråt kan det väl också avslöjas, att det var ungefär allt de tre karlarna hade räknat med. Hon, som kom, hette Maj-Britt Röningberg, redan ett namn som isprinsessa och trea vid sin första SM-tävling i Djurgårdens färger. Uppslaget att införliva henne med Djurgårdens stjärngarde kläcktes av Stor-Klas Svensson och Kalle Liliequist, vilka lätt lyckades få Holger Carlsson i huvudstyrelsen att förstå betydelsen att ha Maj-Britt som publiklockande inslag vid bandy- och ishockeymatcher. Kalle Lilja utbildade sig i branschen och läste ögleparagrafer och omvända klöverblad så att han blev precis så snurrig som han trodde var

matcher pr man skulle Ola Forsberg och Hasse Johansson kanske rätteligen ha fått dela den 11:e medaljen. Ola fick den emellertid. Hasse tröstades med annan medalj.

☆

Tumba Johansson kom på 5:e plats i skyttetabellen med 14 mål, Jompa Eriksson hamnade bland 10-målsskyttarna. 6-målsskytt blev Knivsta Sandberg och 5-målsskytt Hasse Johansson.

☆

Sammanlagt närmare 330.000 åskådare såg Djurgårdens matcher, varav något över 175.000 på hemmaplan.

☆

Djurgården vann under säsongen sin allsvenska seger nr 100. Det skedde med 2-1 över Hälsingborg på Olympia.

☆

Mål nr 500 måste Arne Arvidsson släppa in utan att känna någon jubileumsglädje. Det hände på Ryavallen i Borås, där Norrby visserligen fick stryk men gjorde 2 mål, varav det ena som sagt råkade bli Djurgårdens 500:e baklängsmål.

☆

Sedan "Cacka" Andersson länge varit Djurgårdens uthålligaste allsvenska spelare, övergick vårt non-stop-rekord till Sigge Parling, som i och med vår säsongen 1956 gjort 56 raka matcher i vårt A-lag, närmast följd av Knivsta Sandberg med 53.

nödvändigt för att syssla med konståkning. Så småningom var det meningen, att sektionen skulle utökas med nya isprinsessor, men det gick inte riktigt som man hade tänkt sig och länge fortsatte konståkningens att vara Djurgårdens genom tiderna enda en-mans-sektion! Så småningom ledsnade Maj-Britt på de tre karlar, som åtagit sig att leda hennes öden och sökte sig till AIK. Därmed upphörde Djurgårdens konståkningssektion. Ingen av de tre manliga ledarna ansåg sig ha någon framtid som aktiva krumeluråkare. De återvände till näringarna. Ingen var direkt miljöskadad.

Anno 1957 återvänder nu Djurgården i konståkningsbranschen. Andra krafter vågar ett nytt försök. För att höra litet om planerna har vi bett ledarinnan, fru A. Henningsson, berätta om hur man har det:

"Jo då, vi är i full gång, och sedan vi nu fått årsmötets sanktion på att bilda en fristående konståkningssektion skall det bli ännu bättre fart till nästa år. Vi har varit i gång i vinter och känt oss för en smula. Till att börja med hörde vi hemma under damsektionen med ett särskilt valt arbetsutskott, som bestod av hr och fru Henningsson samt fru Skoghammar. Eftersom konståkning inte är någon speciell damsport och även av andra skäl, ansågs det lämp-

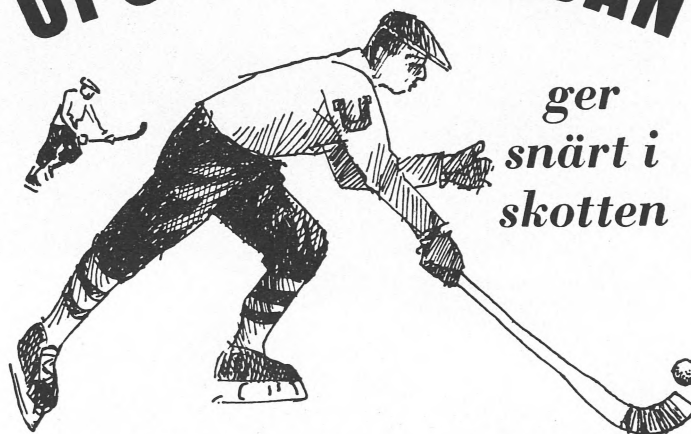
ligast att vi fick bli en egen sektion, i vars ledning utöver de tidigare nämnda tillkommit hr Back. Som alla vintersportare hade vi besvärligt med träningen, och utom vädret hade vi att kämpa med den alltid besvärliga ekonomin. Vi lyckades dock skaffa medel så att vi kunde hyra en bana och hålla oss med två instruktörer, en manlig och en kvinnlig, vilken senare var förra världsmästarinnan Gundi Busch-Johansson. Vi är mycket belättna med hennes arbete och gläds åt hennes löfte att hjälpa till även nästa säsong.

Två av våra flickor anmälades till DM, Ulla Britt Attling och Birgitta Sälle, vilka måste ställa upp utom tävling, eftersom de tidigare under säsongen tillhört en annan klubb och övergångsanmälan inte hunnit göras i föreskriven tid. Deras placeringar blev rätt goda med hänsyn till de få träningsmöjligheter, som stått till buds.

Nu startar vi i oktober på ny kula och med nya krafter och hälsar alla, djurgårdare såväl som andra intresserade ungar, välkomna i vår krets. Konståkningsen är en tjugig sport. I tidernas fullbord kan vi ska bli i tillfälle presentera något stjärnskott", lovar fru Henningsson.

Som sagt, konståkningens hälsar alla välkomna. Djurgårdens nya barnkamare är en högst trivsamt avdelning.

UPSALA-KLUBBAN

AB UPSALA SPORT
UPPSALA · STOCKHOLM

Vi får stryk med 15-0...

Hasse Mild pratar proffsis hockey

På väg att bli storspelare i ishockey är Hasse Mild, som ännu inte hunnit få in någon fot i Tre Kronor, men som av all slags expertis anses ha goda möjligheter att redan nästa säsong slå ut i full blom. Och då kanske det blir tal om Tre Kronor. Hasse tar vara på varje chans att se och förkovra sig i ishockey. Vid senaste fotbollstrippen gick resan över New York, och naturligtvis hittade Hasse i väg till Madison Garden.

Han berättar så här:

Det var en upplevelse, oj vilken ishockey! Så skulle man vilja spela, men det kan man naturligtvis aldrig lära sig. Det här var ju fråga om proffslirare, som inte gör annat än puckar under säsongen. En ofta gjord fråga är hur ett svenskt lag av högsta klass skulle klara sig mot dom här Kanadaproffsen, och jag måste nu göra alla optimister besvikna och berätta, att vi inte skulle ha skuggan av en chans. Klarade vi oss med 15-0 i baken, skulle det vara bra. Vi skulle aldrig kunna hänga med i tempot.

Dessa proffs är en enda anfallsmaskin. Backarna visslar i väg som reabombare tvärs över hela planen och så blir det bara pang i motståndarmålet. Ett par forwards faller automatiskt ned i luckorna i försvaret för att gardera sig för ett motanfall, men annars rör det sig mest om att ånga rakt på mål. Det handlar bara om anfall. Detta byggs förresten ofta upp redan av målvakten. När han stoppat pucken lägger han den till rätta på isen i närheten av sin stolpe, så att någon av de egna utespelarna i full fart bara har att ta hand om den och susa vidare. Här i Europa slår målvakten pucken åt sidan eller nyper den i näven för att kasta den någonstans bortåt åt hörnorna. En proffsmål-vakt är mera med på noterna framåt och om räcker tiden till och han ser en medspelare stå fint placerad ute på planen går pucken blixtnabbt dit. Han har samma schwing i sin klubba som alla andra. Det är inte samma till synes tunga redskap som här hemma, och även ute på isen rör sig proffsmålvakterna som flög de med änglavingar. En svensk målvakt har ju väldigt svårt att åka skridskor. Benskydden verkar så otympliga och hindrar framfarten, men även om proffsmålvakterna såg ut att ha samma slags tunga och skrymmande benskydd hade de inga svårigheter med åkningen. Före matchen visslade de om-

kring på isen med samma uppdrivna fart som utespelarna.

Det var för övrigt oerhört intressant att studera denna uppladdning, då varje anfallslinje trimmade ihop sig och så att säga kom in i melodin på en gång. De hade tempot uppe i högvarv och kontakten med varann var redan slut, när det blåstes till spel. Man behövde inte treva på måfå och leta efter varandra, som vi är vana vid i Europa. Och så byttes det inte så ofta som blivit högsta mode i svenska klubbar. Visserligen har proffsen naturligtvis oerhört mycket bättre kondition än vi, men jag tycker i alla fall att man är inne på fel väg, när man som i Sverige knappt hinner vara inne i 60 sekunder förrän det skall bytas. Man hinner ju inte komma i gång, förrän avbytarbåset väntar besök.

Ja, jag lärde mej mycket på studerna i New York, bl. a. att proffsis hockey inte alls handlar om så mycket slagsmål, som det snackas om här hemma. Visst gavs och togs det våldsamma törnar, men spelarna var som spiral-fjädrar och så att säga »följde med» i krockarna, vilka därmed inte blev så stumma och skakande som våra bröstvärmare. Slagsmålstendenserna kom fram egentligen endast, när en spelare fällde en motståndare genom slag mot skridskorna. Det är den verkliga dödsynd. Tydligen en feg och lumpen metod att på det sättet hindra en motståndare, och även publiken reagerade våldsamt vid sådana regelbrott. Då kom smockorna fram, men annars tålde man det mesta och det var inte lite . . .

Ishockey av den här modellen skulle man vilja lära sej, men det lär väl aldrig hända. Och som sagt, mot dessa proffs har vi europeiska amatörer, inklusive även ryssarna, inte skuggan av en chans, försäkrade Hasse Mild så övertygande, att man måste tro honom.

Behöver Ni

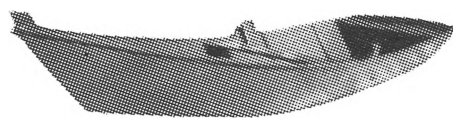
GLASÖGON?

GLASÖGONHUSET

Fleminggatan 58
Tel. 52 55 67

Borgmästargatan 7
Tel. 40 30 35

*Kostnadsfri utprovning — Moderna glasögon
Läkarerecept expedieras*

Bästa BÅTARNA

kommer från

ÄDELFORSS I SMÅLAND

*Båtar, motorer, ekor, åror och paddlar
Båttillbehör*

BEGÄR KATALOG

Båtbyggeriet

Bröderna Granlund

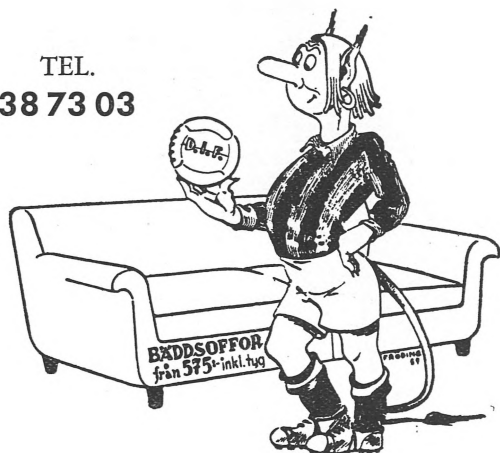
Ädelfors

Tel. 12 och 26

Som Djurgårdare

köper jag naturligtvis mina möbler — med
hög rabatt — från ...

TEL.
38 73 03

E. G. E.-verkens MÖBELUTSTÄLLNING

Friherregatan 44 - Hässelby

Efterfråga HUGO KENTE — han hämtar med bil

TILL OCH FRÅN

Ishockeymatcherna

åker Ni bra och billigt med

"Gula bussarna"

Tel. 15 00 20

Busstrafiken

Stockholm—Björknäs—Värmdö

Postadress: Klinten

Saxat och Klippt

Röster efter intelligens

En sak är klar: att jag aldrig mer sätter min fot på ett sammanträde med allsvenska serieföreningen...

Utan att skärpa problemen kan jag väl säga att min stolthet förbjuder mig att ta emot ett eventuellt erbjudande att någon gång framöver åter ta hand om klubban i föreningen. Så säger en av svensk fotbolls förgrundsfigurer, MFF-basen Eric Persson.

Han kom hem vid midnatt och verkade inte särskilt tagen av vad som hänt vid årets fotbollsriksdag. Var han bitter så dolde han det i så fall bakom en pokermask av kall ironi.

Själv betraktar jag petningen som serieföreningens ordförande som ett rent utslag för typisk medelvennens småskurenhet.

Jag tänker inte arbeta för att storklubbarna får flera röster vid "riksdagarna", jag vill i stället att antalet röster bör avgöras efter hur stor intelligens vederbörande ombud besitter!

Prestigeförlust? Den drabbar inte mig så mycket som den drabbar den förening som utan vidare sparkar en inte närvarande gammal ledamot. Jag har lagt ned en hel del jobb för att vinna ökat inflytande åt föreningen. Har jag suttit 14 år med i Fotbollsförbundet och samtidigt 15 år som serieföreningens ordförande, så får man väl bara säga att serieföreningens medlemmar tänker en smula långsamt. Först nu finner man att en sådan kombination inte är lämplig!

Jag utverkade så sent som i höstas att Fotbollsförbundet ger 5.000 kronor till serieföreningens arbete. Är det för mycket begärt att man hoppas få ett hederligt gravöl för de pengarna någon gång fram i vår?

— Vi måste lära oss att sätta de egna klubbintressena i andra hand när vi nu siktar på ett VM-arrangemang. Nu gnyr en div. II-klubb om man någon gång får släppa en spelare till ett landslag utan att klubben får sin egen seriematch uppskjuten. Titta på de engelska fotbollslagen. De offerar både fyra och fem man till nationselvan mitt under brinnande säsong utan att säga ett knyst. Trots att de är rena affärsföretag har våra svenska småpåvar mycket att lära av dem i fråga om nationskänsla.

Nu kan jag skratta åt det hela.

(Intervju i Expressen)

HÄFTPLASTER

— Jag tycker det var ungefär som väntat. Vi här i Göteborg har inte Hausat Örgryte eller Gren så där förfärligt. Norrbys högerinner visade sig vara ett prima häftplaster, och när det släppte någon gång hade man ett annat till hands. Gren gick ned som halvback och skickade fram halvbacken som inner. Men så blev centerbacken skadad, och så måste man ändra igen.

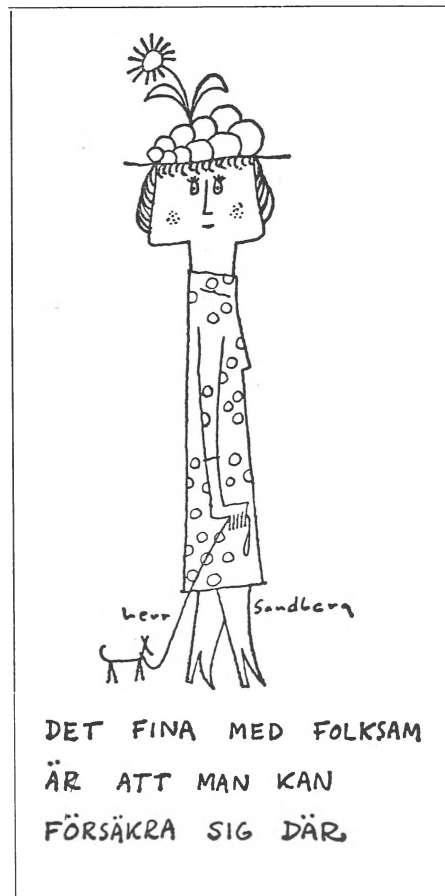
Gren behöll dock sitt goda humör, men ett tag var han nära att ge upp. Vände sig med ett grin mot häftplasteret:

— Du, nu går jag ut och fikar. Ska jag beställa åt dej också.

(Duke i GP).

VISSTE DU . . .

att en djurgårdare varit Svenska Fotbollförbundets förste ordförande: när förbundet stiftades 1904 utsågs nämligen Carl Hellberg, samtidigt bas i Djurgården, till ordförande. Han nöjde sig med att vara ordförande i ett år och var sedan kvar i styrelsen till 1913. Men ordförandeklubban i Djurgården höll han 1906 till 1925.

Varför Röda Djävlar?

Jag har inte känt igen våra grabbar i ishockey i vinter. Inte för att de spelat dåligt utan för att de uppträtt i röda tröjor. Vad jag vet så är Djurgårdens grundfärg blått, och ishockeygrabbarna har ju också förr om åren haft en stilig blå tröja med röda och gula inslag. Men i vinter har det varit rött för hela slanten. Beror det på att rött gör sig bättre i eldsljus och att man kan få fram något av "röda djävlar" ur denna färg? Vad svaret än är, anser jag det emellertid fel att frågå den blå tröjan. Kan man få rättelse till nästa år?
Framför allt blårandig.
★

Efter att ha förelagt de ansvariga i ishockeysektionen detta spörsmål kan vi ge följande svar. I vanliga fall använder Djurgården den röda tröjan, när motståndarna spelar i blått eller snarlik färg. Den röda tröjan är alltså en reservtröja. Det slumpade sig emellertid så olyckligt att de blå tröjorna, som man givetvis tänkt ha i vintras, krympte i samband med en välbehövlig kemisk tvättning. Tröjorna gick helt enkelt inte att kränga på våra fullvuxna gossar. Inte ens med skohorn. Därför måste de röda tröjorna upphöjas till ordinarie, men nästa säsong återkommer vi i blått. Det blev några kronor över på säsongen, så det lär räcka till nyanskaffning.

ANGÅENDE ALLMÄNBILDNINGEN

När fotbollsspelaren "Mulle" Holmqvist var som mest i ropet — det var när han spelade i Norrköpings-Kamraterna — tog sig en tidning före att fråga några kända kulturprofeter om de visste vem "Mulle" var.

Däribland Sveriges mest kände professor i litteratur, Fredrik Böök.

Denne svarade med en motfråga: — Vem är "Mulle"?

För att se om "allmänbildningen" möjligen var större på idrottsmannahåll, frågade tidningen "Mulle" om han visste vem Fredrik Böök var.

— Nej, killarna i de lägre serierna håller jag inte reda på, sade han.

(IB).

KOFFERTAR

Stig Tvilling, Bertz Zetterberg och Roland Stoltz såg närmast omplåstrade ut som den mest vittberesta hotellkoffert.

(R: et i DN om matchen Södertälje—Djurgården).

extra eloge till ledningen som förstått att sprida den rätta andan och arbetsviljan bland de aktiva som i sin tur också förstått att bjuda till ordentligt och nu kan skörda sin lön för mödan. Det lönar sig ofta att satsa djärvt på ungdomen.

ISHOCKEY

Våra puckare hör till glädjeämnena, till de få glädjeämnena under kalla och mörka vinterdagar. När året 1956 var som mörkast gick Tumba, Lasse Björn och de andra bröderna raka vägen fram till DM-finalen, vilken blev en tämligen enkel historia gentemot Hammarby.

Sedan var det dags för det allsvenska allvaret. Att det verkligen gällde allvar tvivlade man på att de våra fått klart för sig, ty första matchen slutade med 3—3 mot MP. Det var en högst pinsam historia och vårt goda ishockeyrykte fick utstå ytterligare smälek inför den därefter följande matchen mot en annan av de allsvenska småhandlarna vid namn Star. I förspelet sades det således i tidningarna finnas vissa möjligheter att Djurgården skulle kunna klara en poäng. Nåja, inte något ont som inte har något gott med sig. Stararna från Star lades snyggt tillrätta av Djurgården med hygglig marginal och därefter började den stora dansen. Det blev målkallas på målkallas och snart hade Djurgården skyfflat ihop över 100 mål och dessutom skyfflat ihop alla lag till en enda sophög så när som på Södertälje. De hårda kringlorna visade sig som alltid ha förmåga att skapa komplex hos de våra, som också programenligt åkte på säsongens första nederlag. Att sedan Djurgården vann returmatchen i Stockholm med utklassningssiffrorna 8—1 gjorde att vi visserligen kunde torka bort en och annan tår i ögonvrån men varken det eller att vår serieseger därmed blev av rekordformat har kunnat bidra till att vi inför slutspelet, som börjar i dag i Gävle, är så där 100-procentigt övertygade om att äventyren skall sluta med att vi om en vecka skall få hälsa vårt lag som svenska mästare. (Det blev inte så . . .)

På reservlagsfronten har fjolårets många nederlag inte upprepats. Enda orsaken till denna lyckliga ändring är att vi inte haft något reservlag i verksamhet. På junior- och pojklagsfronten har det blommat bättre och vissa goda resultat finns att rapportera.

ORIENTERING

Största framgång: Rickard Eriksson 10:e man i Stockholms DM bland ett

9—0 mot AIK

Den 150:e matchen mellan Djurgården och AIK var den som spelades på Råsunda den 25 maj 1956 och som Djurgården vann med 2—1. I allmänhet tycks folk ha för sig, att AIK leder i statistiken, och på sätt och vis är det väl också så, men det är endast i modern allsvensk tid. Där har AIK vunnit de flesta matcherna oss emellan. Men plockar man upp samtliga matcher mellan "arvfienderna" till en analys, skall man strax finna, att Djurgården av 152 matcher vunnit inte mindre än 63 gånger, medan AIK tagit hem 58. Oavgjort har det blivit 31 gånger. I fråga om målen leder Djurgården med 276—267. Vi har alltså 9—0 till godo.

De allsvenska matcherna mellan Djurgården och AIK har setts av en hel del publik. Så här ser statistiken ut från vändkorsen (första noteringen gäller hemma för AIK, den andra hemma för Djurgården):

1936—37:	12.907	10.360
1945—46:	28.828	19.294
1946—47:	26.394	21.995
1947—48:	25.786	23.105
1949—50:	27.280	33.737
1950—51:	22.325	36.959
1952—53:	18.896	25.481
1953—54:	38.488	24.805
1954—55:	40.458	40.006
1955—56:	32.238	33.003
1956—57:	—	23.711

par hundra stigletare. Om han gått på en annan sida av en stor grav lär han ha haft segerchans, ty även i orientering handlar det om sekunder. I den stora 10-milaorienteringen bröt vårt lag. Börjar snart bli en dyster tradition. Större glädjeämne: en rad ungdomar på väg i sina berömda fäders spår.

SKIDOR

Av många skäl — framför allt dock den konstanta bristen på snö i Stockholm — har skidsektionen mer och mer blivit en backhoppande sektion. Djurgården dominerar numera branschen i huvudstaden. Den stora fullträffen, som vi alla hoppats få uppleva, infann sig också en vacker februarisöndag i backen i Dala-Järna. Här seglade Folke Mikaelsson i väg så långt — 70,5+71,5 meter — och så stilskönt — 230 poäng — att mästartiteln blev hans. Det var en historisk händelse för Djurgården eftersom vi måste gå så långt tillbaka i tiden som till 1934 för att hitta en Djurgårdare, Holger Schön, på backhoppningens översta prispall.

Vid sidan om "Mickel" har det funnits även andra glädjeämnena. Vid DM vann Djurgården både individuellt och i lag genom Umberto Öqvist, Tex Berg och Sune Holmberg. Bland ungdomarna börjar Dan Lindhe allt mer infria förhoppningarna. Tillsammans med Jan Åke Fjällby och Stig Holmberg vann han Stockholms JM.

På längdloppningsfronten har det varit tämligen tyst. Inte ens den som gräver igenom Vasaloppets prislista kan bland de 800 första i mål hitta någon representant för Djurgården. Det verkar lätt oroande.

Slalom står numera på egna ben och egna skidor. Största glädjeämne hittills: DM-seger för Hans Romander och samtidigt JM för Sven Hellström. SM i Kiruna återstår. Kanske kan det bli något där, åtminstone för den kvinnliga avdelningen. (Det blev en tredje plats för Kerstin Ahlqvist.)

DAMSEKTIONEN

Till 65-årsjubileet spurtade våra flitiga flickor som aldrig förr och redovisade avancemang i handboll till två högre serier. Men tydligen överansträngde man sig på kuppen. För den gångna säsongen finns att rapportera bakslag både utomhus och inomhus, innebärande att flickorna återvänder till den lägre seriehandbollen. Inte heller på andra fronter har damsektionen lyckats hävda sig särskilt väl, men en energisk uppladdning är nu i gång och får man tro de energiska ledarna med Gunvor Orest och Gun Hellman i spetsen skall det snart bli vändning uppåt igen.

Kombinerar man för övrigt vår speciella damsektion med flickorna i bordtennis, orientering och slalom kan det slås fast att den kvinnliga sidan av Djurgården står sig gott i konkurrensen. Man väntar sig också ett och annat av en nyanlagd barnträdgård med konstakningstalanger.

INTERNATIONELLT

Djurgårdens styrka har inte undgått att uppmärksammas av de herrar, som har ansvaret för uttagning av diverse landslag och stadslag. Utan att gå in i detalj kan nämnas att Djurgårdare framför allt i fotboll, ishockey, bordtennis, skidor och brottning gjort för Sveriges internationella prestige förnämliga insatser i landslagssammanhang. Låt oss bara i förbifarten erinra om att, när Sverige för bara en vecka sedan genom att spela 4—4 mot de Olympiska mästartarna från Sovjet erövrade VM-titeln i ishockey så framsteg på prispallen i Moskva en Djurgårdare som kapten för det svenska laget. Det var allas vår Lasse Björn och bakom honom fanns

ytterligare två Djurgårdare, Tumba Johansson och Roland Stoltz, som verkamt bidragit till den svenska VM-triumfen.

För fotbollens del vill vi också i detta sammanhang plocka fram ett namn av särskild lyskraft: Knivsta Sandberg, vilken som kvitto på framför allt sina starka insatser i landslaget tillerkänts Stockholms-Tidningens förnämliga trofé "Guldbollen".

ÖVERSTYRELSEN

Djurgårdens Idrottsförenings överstyrelse har under det gångna verksamhetsåret haft följande sammansättning:

Ordförande: Ake Dunér

Vice ordförande: Karl-Erik Nordlund

Sekreterare: Karl Liliequist

Skattmästare: Gunnar Rinman

Intendent: Ingvar Norén

Ledamöter: Stig Eckerbrant och
Hilding Lövdahl

Liksom sektionsstyrelserna har även överstyrelsen i olika avseende haft kännning av det kärvare klimatet inom idrottsvärlden och allvarligt diskuterat åtgärder för stärkandet av den inre fronten.

Naturligtvis har inte heller vi i Djurgården kunnat undgå att få kännning av sedernas förfall, och vi tänker då närmast på det dystra kapitel som handlar om bristande klubbkänsla och desto större känsla för det egna jagets värde i klingande valuta. Tyvärr är ju detta på sina håll betraktat som synnerligen lovligt. Genom de mycket få bidrag som från Djurgårdens sida behövt lämnas till denna s. k. oroliga avdelning är det dock tydligt att trivseln i vår förening är god. Men även de få fallen ger oss anledning till funderingar och vaksamhet.

Den ekonomiska ställningen, kunde varit bättre om den betalande publiken på våra evenemang varit större. Denna självklara slutsats måste göras i detta sammanhang. Tyvärr är det stockholmska idrottsintresset om inte på nedgående så dock så ansträngt att publiken inte räcker till för alla arrangemang. Det kan dra ihop sig till vargatider, om vi inte lyckas hålla våra positioner i toppen. Svåra ekonomiska bakslag har framför allt skidor och brottning varit utsatta för, i ena fallet på grund av snöbrist och därmed omöjliggörande av annars säkra kassapjäser i Hammarbybacken, bl. a. måste vi släppa ifrån oss Svenska Skidspelen, i andra fallet på grund av att publikintresset för brottning gått ned i botten.

En liten strimma av hopp om bättre ekonomiska tider tändes i samband med regeringens proposition om nöjesskat-

"TUFFA" KISAR tas om hand i vår boxningssektion

Boxningssporten har en följd av år stått i skottgluggen för åtskilliga hätska angrepp och det har även uttalats önskemål om ett totalt tävlingsförbud här i landet liksom i Belgien, Norge och Danmark.

Varför vill man då förbjuda boxningen? Belackarna har åberopat skador av boxningen. Till detta kan sägas, att boxningen nu — obs tidsbestämningen! — utövas under så tryggnande kontroll till förebyggande av skador, att den motion som ingivits till riksdagen i saken nu icke har samma aktualitet som troddes, då den ingavs. Till motionen var fogad en av flera läkare, efter gjorda undersökningar och kontroller på boxare, utfärdad rapport över boxningarnas skadeverkningar. Denna medicinska rapport har penetrerats i riksdagskretsar och man har funnit, att boxningens eventuella skadeverkningar är av så li-

tens borttagande vid idrottstävlingar. Förslaget var naturligtvis för bra för att vara sant. När det kom fram i riksdagen visade det sig att nöjesskattens borttagande gällde endast för smätävlingar. Djurgården får tydligen fortsätta att leverera in över 100.000 kronor i nöjesskatt till statliga och kommunala kas-

ser. Överstyrelsen riktar ett tack till alla ledare för ett energiskt och gott arbete. För vissa ledare kan det väl sägas att de fått sin välförtjänta belöning genom en och annan drömmesa till fjärran länder. För stora flertalet ledare har drömmesan på sin höjd sträckt sig till Råsunda eller Johanneshov, ja kanske ända till Västerås, men för dem alla här knoget att föra våra färger fram till segrar varit den väsentliga belöningen.

Vårt tack går utom till alla aktiva och alla ledare även till Djurgårdens Supporterklubb, som på ett uppförande sätt visat sin samhörighet med moderföreningen och stött den i olika situationer. Sällskapet Gamla Djurgårdare har som alltid gett oss goda handtag.

Med gemensamma kraftansträngningar av oss alla i den stora Djurgårdsmiljön kan vår förening se framtiden an med god tillförsikt. Övertygade om att var och en på sin kant är beredd till en insats i äkta Djurgårdsanda, låter vi denna berättelse gå till sitt slut.

På Överstyrelsens uppdrag
sammansatt av
Karl Liliequist

ten omfattning, att man icke finner skäl att av statsmedel föreslå någon summa pengar att verkställa en ytterligare utredning och undersökning, som skulle bilda grunden för ett riksdagsbeslut angående motionen.

Under det förflutna arbetsåret har styrelsen för Djurgårdens boxningssektion vid upprepade tillfällen blivit kontaktad av kommunala myndigheter såsom barnavårdsnämnder och polisen, vilka sökt intressera oss för att utöka vår verksamhet bland ungdomen. Man har konstaterat, att boxningen är den idrott som lättast kan komma i kontakt med de s. k. "tuffa kisarna" och leda in dem på rätt spår. Detta är ju också något som Riksidrottsförbundet uppmanat alla idrottsföreningar och organisationer i landet att göra.

Beträffande verksamheten hos Djurgårdens boxningssektion, som har egna lokaliteter med träningslokal vid Pontonjärgatan 33 på Kungsholmen, kan konstateras, att densamma varit livaktig under hela säsongen. Många unga grabbar har under vintern lärt sig något av boxningens svåra konst av tränaren Nisse Ramm, vilken assisterats gott av Gerhard Karlsson. På grund av de många militärinkallelser som drabbat eliten av våra boxare så har de stora resultaten icke blivit som vi önskat. Vi har dock fått fram en svensk juniormästare, som av boxningspresidenten harrangerades för sin utsökt goda boxning helt i stil med den legendariska engelska skolan. Vid DM erhöll vi två mästare, i bantamvikt och tungvikt. Den boxare som under året berett oss den största glädjen, och som är väl unnad framgången, är Sigge Bernhardt. Han har utmanövrerat alla svenskar i sin viktclass och, trots att han icke är svensk medborgare, fått det stora förtroendet att ikläda sig svenska landslagets dräkt vid landskampen i boxning mellan Sverige och Danmark. Sigge vann klart sin match vid detta celebra tillfälle. Våra boxare har vid flera tillfällen fått representera Sverige vid internationella boxningstävlingar i grannländerna.

Slutligen kan vi konstatera, att Djurgården, som tillsammans med Balder och Örnén, under vintern arrangerat två boxningstävlingar, kunnat fröjda sig åt utsålda hus, vilket bara kan betyda, att Djurgårdens boxare är populära och har publikens förtroende. **Bengt Modigh.**

**Först
till målet...**

... om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5

Tel. växel 20 88 25

STOCKHOLM

LEVERANTÖR TILL DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

DAHLFORS & SÖNER AB

★ GLASSLIPERI

★ GLASMÄSTERI

★ SPEGELFABRIK

30 87 37 DÖBELNSGATAN 65, 30 87 49
STOCKHOLM

Fotbollsordföranden Sigge Bergh sträcker inte gärna vapen men här har han för en gångs skull tvingats kapitulera, men så går också ÖS-sekreteraren Kalle Liliequist handgripligt tillväga för att övertyga Sigge att det gäller livet. Det hela tilldrog sig på Kalles 50-årsdag, då bland högtidspresenterna även förekom den här marockanska dolken.

”Hur man missar 6000 kalla”

Den här rubriken kanske sätter myror i huvudet på många och man gör sig onckligen den frågan, vad är det för vitsigt med detta. Nej, det är ingen vits, det är en tragedi, om hur brottningssektionen i akt och mening att tjäna storkovan går och sätter i gång ”stjärntävlingar”, inbjuder utländska elitbrottare från ett halvt dussintal nationer, bland sevärheterna ungrare, bulgarer, österrikare, finnar, norrmän, en dansk och så givetvis svenska elitbrottare, som i det närmaste kostar lika mycket som sina utländska långväga kolleger.

Alltså herrar miljonärer och storföretagare, vill ni ha ett bergsäkert tips, om hur man med rätt så stora besvär förstås, kan bli av med ett besvärligt vinstöver-skott, så

ARRANGERA INTERNATIONELLA BROTTNINGAR I STOCKHOLM.

Man börjar med att så där c:a ett och ett halvt år före de planerade tävlingarna tina Eriksdalshallen, tyvärr den dyraste lokalen, för ett par tävlingsdagar. Nästa steg är att hos Svenska Brotningsförbundet anhålla om sanktion för dessa tävlingar, vilket så småningom beviljas.

Sedan avvaktar man lämplig tidpunkt,

så där ett par månader före tävlingarna, och sätter då i gång med att inbjuda ett 10-tal nationer med elitbrottare och medaljörer från Melbourne. Det bör ju vara namn, som drar. För att om möjligt kunna öka en eventuell förlust så sänder man givetvis till en början brev per flyg eller express, alltså det dyrare sättet att sända brev. Det kostar bara 1 kr. 40 öre för utlandsporto + 60 öre för expressutdelning.

Givetvis har, innan man satt igång denna apparat, styrelsen träffats då och då och enats om inbjudandet av vissa utländska och inhemska stjärnbrottare, eftersom förhandskalkylen faktiskt ej är avskräckande. Den verkar så pass trovärdig, så vi får ÖS:s sanktion att vandra vidare med våra planer.

Tävlingarna skola avhållas den 14—15 februari. Redan innan årsskiftet så har man redan fått kontakt med ungrarna, dem som man minst av allt räknat med skulle kunna komma. Sedan följde bulgarerna, finnar, tyskar, italienare m.fl. nationer, som nu tycka, att det är hög tid att lämna ett besked i någondera riktningen.

Italienarna och fransmännen måste tyvärr avböja eftersom de vid samma tidpunkt ämna ha egna stora internationella tävlingar. På sätt och vis synd att de ej

Brottarnas recept:

Vi offrar vårt blod

Brottarna hade vilda planer på att äntligen göra något stort och säkra sin ekonomi för ett antal år framåt. Man arrangerade stjärnbrottningar. Påkostat och välarrangerat. Men publiken kom inte. Stort ekonomiskt bakslag. De ambitiösa ledarna var förtvivlade. Jobb dag och natt, och så detta resultat. Skuldsatta över öronen igen...

— Hur ska ni klara upp det här då? Den hjärtlösa frågan gick till Lennart Öberg, basen för brottarna, som inte dröjde med svaret:

— Vi ska klara upp det, men vi törs i fortsättningen inte ge oss på något stort. Vi ska nöja oss med de små säkra arrangemangen i vår klubblokal på Döbelnsgatan. Offervilligheten har alltid varit stor inom vår sektion. Både aktiva och passiva har alltid hållit ihop. Vi har varit funktionärer, vakter och allt möjligt vid idrotts- och motortävlingar, vid utställningar och motsvarande, och det mesta av arvoden har gått till klubbkassan. För att reparera finanserna efter senaste stjärnsmällen i Eriksdalshallen har vi anmält oss som blodgivare. Det är ju något som betalar sig, och vi ska låta suga ur oss så mycket blod, att det blir en ordentlig slant. Så om vi skulle vara litet knäsvaga någon gång, så försök då att förstå att vi låtit tappa oss på mera blod än som borde vara normalt. Det är inte lätt att jobba med en sektion, när mesta tiden måste sättas till för att klara finanserna, men vi är vana att få hugga i och klagar inte. Förr eller senare skall det väl bli vår tur att få komma på solsidan.

Hoppades Lennart Öberg och såg precis så energisk ut, som man måste vara för att stå pall i blåsväder.

kunde komma, för eljest hade ju förlusten kunnat bli betydligt större... Även tyskarna måste lämna återbud och nu börjar det se hotande ut. Vi måste göra något. Vi erbjuder tyskar och italienare flygresor fram och åter — — — men tyvärr för-gäves. Det var väl f-n också. Jag ringde upp en tidigare kontakt i Köln, schwe-gewichter Waltner men jag träffade bara hans farsa, som också hette Willy i för-namn.

Innan vi kommo underfund med att det var sonen som avsågs, så hade han hunnit smita ut med sin bil. Men han ringde morgonen därpå kl. ½ 7 och lovade att ta så där en två à tre brottare med sig i sin bil, men då det ej rörde sig om några större stjärnor à la silvermedaljören Dietrich, så var jag rädd att kostnaderna ej

Fackmannen— Hantverkaren

VÄND ER TILL

JUVELERARE
Gunnar Fahlström AB
SVEAVÄGEN 33
STOCKHOLM C
Tel. 20 93 39, 21 64 22

Stadionbesökare!

KÄNNER NI ER KALLA OCH RUGGIGA
och behöver något värmande
och uppiggande?

★

TITTA UPP TILL OSS I RESTAURANGEN,
där vi serverar
kaffe, thé, konditorivaror, smörgåsar och
Wärby läskedrycker

★

Dessutom anbefaller jag mina ambulerande
försäljare i Er vänliga åtanke

Allan Nettelbladt

STADIONRESTAURANGEN

IDO

när det gäller

SANITETSPORSLIN,

ARMATUR

och OLJEELDNING

Värme & Sanitets AB IDO

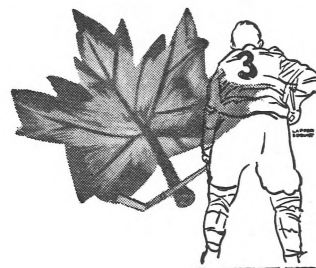
STOCKHOLM

Tel. 23 01 95

Kanadick

INTERNATIONELL
ISHOCKEY-KLUBBA

Väl avvägd - Smidig - Stark

Våra experter på limningsförfarande vid våra moderna
anläggningar i Lindesberg är en garanti

BRÖDERNA Sandströms

SKIDFABRIK AB

STOCKHOLM

skulle bli tillräckligt stora, så jag avböjde dagen därpå medelst telegram.

Jag hade ju i alla fall två ungerska brottare jämte en ledare, tre bulgarer jämte en ledare, en österrikare, tre finnar och två norrmän utan ledare samt ett sortiment svenska elitbrottare, så nog fanns det tillräckligt med dragplåster i samlingen.

Det började närma sig de stora dagarna och telegram från Budapest och Sofia samt Bukarest växlades så gott som dagligen. Och då telegrammen ej kom snabbt nog så börjades det med telefonsamtal både från Budapest, Sofia, Helsingfors, Oslo, Fredriksverk i Danmark samt MALMÖ. Sparta i Malmö önskade nämligen få köpa våra utländska brottare och jag sålde dem rätt så dyrt för 5.000 kronor.

Ja, vi skall väl ej glömma de små detaljerna, såsom beställning av affischer, annonser, anskaffning av priser, förhyring av rum åt samtliga brottare etc.

Så började det bli dags för de långväga stjärnorna att infinna sig. Vi hade räknat med att ungrare och bulgarer ej skulle behöva infinna sig förrän på onsdagsmorgonen (tävlingsdagar voro torsdag och fredag), men eftersom ungrarna varit så duktiga med att bestämma sig så kvickt, så tyckte vi att de kunde få komma redan på söndagen, vilket de också gjorde. Förlusten kunde väl inte bli så mycket större för de där extra dagarna. Jag fick alltså avbryta mitt morgonbad på söndagen, då ungraren Toth ringde upp mig och meddelade, att han jämte Polyak och ledaren Robert Wagner redan hunnit installera sig på hotellet och nu önskade komma i kontakt med oss. Jag hade inget annat val än att kasta mig i en taxi till hotell Malmen, där jag sedermera fick bosätta mig hela dagen för att stå herrar Toth, Polyak och Wagner till tjänst och under de återstående dagarna även förlägga mina lunchraster dit.

Ännu värre skulle det bli. På onsdag morgon anlände de tre finska brottarna utan ledare och ungefär samtidigt kom bulgarerna efter en 5-dagars lång resa från Sofia och med samma tåg anlände även österrikaren Frans Brunner. Tyvärr hade deras tåg infunnit sig c:a en halvtimme tidigare. Men min mottagningskommitté fick efter ett intensivt spaningsarbete tag i de olympiska silver-medaljörerna Dimi-

Några divorer finns inte i KB:s ungdomssektion. Smågrabbar har sålunda själva skrapat ihop 2.000 kr genom att samla tomglas och lottförsäljning. Det har räckt till nya tröjor, trikåer etc. Och materialskrubbarna i en källare på S:t Eriksgatan har bl.a. spelarna målat och piffat upp så att de ser ut som en bättre salong, enligt portvakten i huset.

Bertil Anér, brottningssekreteraren, som överlevt även senaste säsongens motigheter.

tow Dobrew och Atanasow Sirakow samt ledaren Georgiew Iltschew, men var fanns då Ivan Ivanow? Det visste de ej själva, bara det, att han ej synt till vid tågets avgång och att han hade stukat axeln vakan innan avresan.

Påföljande dag anlände Ivan Ivanow samt alla andra av de inbjudna.

Så var då hela stallet samlat och man trodde sig kunna dra en lättnadens suck. Vi hade sju nationer på plats och allt var dukat för det stora "bakslaget".

Vädrets makter gynnade oss som vanligt med snö och slask i mängder och den planerade gemensamma bussresan måste utbytas i 5 st. taxi-bilar eftersom en del av brottarna trott att bussen skulle köra ända in i vestibulen och endast hade brottarskor på sig. Inte kunde det väl göra så mycket till för den planerade förlusten?

Vi hade räknat med c:a 2.000 personer per kväll för att det skulle kunna gå ihop ekonomiskt, men första kvällen kom endast 756 betalande och bakslaget var redan då ett faktum. För att vi skulle vara säkra på att det ej skulle komma mer folk nästa kväll, hade vi beordrat brottarna att om möjligt försökas "stångas" tiden ut. Då skulle man kunna räkna med att de, som bevistade första kvällen ej skulle komma igen dagen därpå... Men, tänk om det ändå skulle komma mer folk nästa kväll, det var alltför kusligt perspektiv. Det kom närmare 150 personer flera än föregående kväll eller exakt 902 betalande och till råga på olyckan så bjöds det på en utmärkt brottnings med många fallsegrar.

Det blev i alla fall ett riktigt bakslag. Skulle man nu dessutom debitera sitt eget arbete med skriverier till långt in på nätterna, alla resor, pengar till telegrambuden, allt arbete med inresevisum för ungrare och bulgarer, då skulle bakslaget kunna bli ännu större, men det får väl räcka med de 6.000 för denna gång.

Vad är det då som kunnat bidra till en så pass stor förlust. Jo, först och främst gör man en felaktig kalkyl, omedvetet förstås, för de utländska brottarnas resekostnader, speciellt för ungrarna och bulgarerna, vilka ej kunde få visum över

Gotte Svensson ur tiden

Gamle mästebrottaren Gottfrid Svensson, alias "Gotte" finns inte mer. Han drabbades av en blodpropp, som ändade hans liv.

"Gotte" Svensson, till yrket droskchaufför, var född den 13/5 1889 och vid sin bortgång 67 år fyllda. Sedan 1911 tillhörde han Djurgårdens IF och startade då föreningens brottningssektion, där han såsom kassör var verksam under åren 1911—1950, alltså 39 år utan avbrot.

År 1920 erövrade han silvermedaljen i lättvikt, fristil vid olympiaden och har dessutom tagit 7 SM-titlar, ett Nordiskt och ett Baltiskt mästerskap.

Hans specialgrepp i stående var nacksving. Genom sin hårdhet var han en effektiv parterrbrottare med starka backhammerbrytningar.

Svensson var 1917—1927 styrelseledamot i Svenska Brottningsförbundet och var sedan 1916 styrelseledamot i DIF:s brottningssektion, där han även verkat som instruktör. Under 1920—1930-talen var han en av Sveriges bästa mattdomare.

"Gotte" tillhörde den gamla hederliga stammen av Djurgårdare, han var pålitligheten själv och såsom kassör särdeles omutlig. In i det sista var han varmt intresserad av sin kära brottningssektion och det kan förtjänas om-tala, att trots sin sjukdom (han var sjukskriven sedan en längre tid) så for han ut i bil till Träkvista för att bevista sektionens sommarfest. Ingen av oss kunde då ana, att slutet var så nära förestående.

Med Gottfrid Svensson gick en verklig Djurgårdare ur tiden. Vi lysa frid över Ditt minne.

B. A.

Väst-Tyskland. På detta sätt blev resekostnaderna väsentligt dyrare, c:a 3.000 kr. mer. En annan orsak var givetvis den uteblivna publiken. I stället för de kalkylerade 4.000 kom endast 1.658 betalande.

Av detta framgår väl tydligt att det ej lönar sig att arrangera internationella stortävlingar i brottnings här i Stockholm och då Djurgårdens ekonomi ej tål några stötar av det här slaget, så kommer vi nu att nöja oss med att arrangera någon klubbmatch eller DM i vår egen lokal. Och jag försäkrar att vi säkert ska kamma in 6.000 kalla fastän i ett-öringar förstås.

Bertil Anér
pessimistisk brottningssekreterare.

För idrottsfolk gäller det att komma fram med

Prima Liv

..... flygresan måste ge vila och avkoppling, vare sig målet är Johannesburg, Bangkok, Rio de Janeiro, Sydney, Montreal, Caracas eller någon annan av de 110 städer i de 70 länder som KLM flyger till.

RAKT PÅ MÅLET

Därför flyger så många idrottsmän med

*Ett namn med god klang
bland gentleman .....*

ST. NYGATAN 35 — KUNGSGATAN 2 (STUREPLAN)

Gör som Djurgården!

SPELA OCH VINN PÅ

Östblads

rör

Mästarlagens skridsko under senare år

AB J. Östblads Skridskofabrik, Järna

ETT BORGARRÅD I INTERVJU

Mannen bakom miljonanslag till Stockholms idrott prisar Djurgården

I vanliga fall sysslar vi i denna tidning inte så mycket med "högdjuren" utanför vår förening, men den här gången har redaktionen roat sig med att för omväxlings skull ta en titt på en sådan pamp. Han är nämligen en pamp utan en pamps "normala" later. Låt oss alltså presentera hr borgarrådet Helge Berglund, Stockholms idrottsminister, som personligen torde vara främsta orsaken till att huvudstaden får tillfälle offra flera miljoner kronor på sitt idrottsliv. Helge är en trivsamt krumelur, som det ibland skrattas åt, särskilt när han talar främmande tungomål, men som ännu mer uppskattas på grund av en väldig arbetsförmåga och ett idrottsintresse helt utan gräns. Som borgarråd går han inte i några uppdragna fåror. Han plöjer sig fram efter egna vägar, är alltid rastlös och alltid beredd att ta nya tag. Och idéer har han ständigt på lager. Han har gjort oerhört mycket inte bara för ishockeyn här i stan — tänk på alla konstfrusna banor! — utan också minst lika mycket på andra idrottsfronter.

Han är som sagt ständigt i gång, men någon gång går det att bromsa upp honom, som t. ex. när vi sprang ihop med honom en vacker vårdag och hann framföra en åsikt om att det skulle vara trevligt att få veta något om vad borgarrådet är för en krumelur i själva verket . . .

Alla vet ju att Sundbyberg är Helge Berglunds hemliga kärlek, men han avslöjar strax att han är född på Kungsholmen i Stockholm år 1907. Som 5-åring hamnade han emellertid i Sundbyberg, och där fick han första kontakten med idrotten. Han berättar:

— Vi var ett gäng grabbar i Sundbyberg, som bildade en klubb vid namn Stockholms Norra IK omkring 1922—25, och ur detta lag kom det fram så fina spelare som Hugo och Hasse Hernvall, Thure Pettersson och ytterligare några. En del av dem sögs upp av Sundbyberg och därifrån sögs de vidare till den allsvenska fotbollen i AIK. Även jag var med och spelade och härjade mest i försvaret, men tydligen var talangscouterna skumögda eftersom de aldrig hörde av sig med något anbud till mig. Till sist ledsnade jag på att vänta och beslöt att i stället ägna mig åt en säkrare framtid. Jag började hårdplugga och kunde också ta studenten i Norra latin 1927. I plugget sysslade jag även en liten smula med bandy. Men samma otur där. Ingen upptäckte mig och jag kom inte längre än till klasslaget. Vid sidan av plugget slog jag mig senare på schack. Där fick jag användning för mina matematiska talanger.

— Ishockey?

— Har jag aldrig spelat. Fotboll är sporten nr 1, men jag gillar bandy också. Jag var med att föra upp Sundby-

berg i allsvenskan som ordförande i bandysektionen 1946—47. Ungefär i samma veva blev jag plötsligt ordförande i Svenska Ishockeyförbundet. Ake "Sparven" Ericson hade dessförinnan gjort mig puckfrälst. Oppositionen mot Anton Johanson och Viking Harbom hade av någon anledning fått för sig att jag borde bli ordförande. Och så blev jag det.

— För att stanna hur länge?

— Vi i styrelsen sa' visst i ett svagt ögonblick att vi skulle gå bara vi vann VM, men vi har inte haft något möte sedan dess och kunnat besluta om vi ska bry oss om att gå. Det är ett trevligt jobb, och när det går framåt som det gör — tredubbel utveckling under mina år — vill man ju inte stiga av. Det finns mycket att göra. Flera konstisbanor och höjd standard på ishockeyn genom införskaffande av tränare.

— Framtidsmål?

— Att göra ishockeyn till den efter fotbollen främsta idrotten i Sverige. Ishockeyn är i ungdomens smak. Den ger så mycket mera. Tänk bara på möjligheterna att få komma utomlands.

— Bästa spelare?

— Kanadicken Bill Gibson och Djurgårdens Tumba Johansson i den form han var 1952. Jag tror Lars-Erik Lundvall och Sura-Pelle har möjligheter att också bli världsnamn. Eje Lindströms ko-lugn framför mål gör honom också till ett stort löfte. Ja det finns flera att nämna.

— Och Lasse Björn?

— Bättre kapten kan vi inte tänka

Jo, du Lasse, jag är också en gammal fighter, säger Helge Berglund och demonstrerar sin med en målvaktsbandske bepansrade vänsternäve under bakan på Lasse Björn. Som tydligen inte är särskilt orolig för händelseutvecklingen.

SPORT * CYKEL * FISKE

Allt under samma tak hos

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48

Telefon: 32 43 31 och 32 68 98

Hos våra flickor:

Gott om idéer, ont om pengar

—Visst har vi haft det motigt, men det kommer nya år, och då ska vi väl se om vi inte ska få upp farten ännu högre på våra handbolls- och bandylag. Vi är i alla fall rätt nöjda med säsongen, ty det var inte så mycket som skilde oss från en topplacering, berättar damsektionens sekreterare Gun Hellman. Som alltid är ekonomin ett besvärligt kapitel. Vi flickor får ju aldrig vara med och göra några stor-

oss för landslaget. En oerhörd tillgång när det blåser.

Därmed fick pratstunden vara slut. Nya uppgifter väntade. Ett idrottsborgarråd har alltid bråttom. Ibland kan Helge Berglund tillkämpa sig ett visst lugn och ett visst tålamod. Det fick han säkert användning för, när han vid sista stormatchen på Johanneshov mellan Djurgården och Gävle hade kronprins Carl Gustaf och prinsessan Birgitta som gäster i sitt el-uppvärmda bås. Då gällde det framför allt att för kronprinsen berätta vad Tumba var för en figur. Så energiskt som Helge fäste Carl Gustafs uppmärksamhet på Tumba finns det ingen risk att kronprinsen någonsin skall glömma vår glade djurgårdare. Törs vi för övrigt avslöja en hemlighet: Helge Berglunds namn finns i Djurgårdens medlemsmatrikel . . .

tävlingar, utan det blir att leva på vad som faller från de rikas bord.

Små smulor är också bröd och vi är tacksamma för smulorna. Förr om åren har vi skrapat ihop några kronor som funktionärer i Hammarbybacken, men i vintras blev det ju inga tävlingar. Och så var det meningen att vi skulle få putsa silvret i vår stora prismonter och därmed öka sektionsskassen med några tiot. Det blev visst någon annan som fick putsjobbet. Tidigare jobbade vi också som städhjälp i klubblokalen. Även den möjligheten till kassaförstärkning är förbi. Nu ska emellertid ingen tro att vi inte har idéer att skaffa oss en smula inkomster i alla fall. Vi ha amerikanska lotterier och vi kan bjuda på kaffe med dopp på våra klubbafnar, då styrelsegubbarna ibland stiger ned från sin himmel i trappa upp och låter sig kaffet väl smaka. Ibland brukar dom också betala den stipulerade 1-kronan. Och så hoppas vi att det ska komma snö nästa år, så att vi åter får chansen att hjälpa till som funktionärer.

Alltså, friska tag även i damsektionen, som för övrigt alltid hittat på medel att hålla rörelsen flytande.

Ovanpå detta kan det vara värt att berätta att "Brunte" Enström har en liten barnkammaravdelning, som är värd att bli

känd ute i stora världen eller i varje fall ute i de andra sektionerna. Dessa småtingar (10—15 år) avslöjade de mest häpnadsväckande talanger vid damernas årsfest på Stadion med sång, sketcher, parodier och allt möjligt. Sällan har vi hört Ove Törnquists Anders och Britta bli så skickligt tolkade som av Gunilla Westerland och Sylvia Åkesson.

Stadionlokalen gick i vågor.

Lasse Björns lill-syster bandykanon

Laget som i bandy stannade på samma poäng som seriesegrande Göta, hade sina stora kulsprutor i form av Ragnhild Jansson och Irene Björn, som klämde in tre mål vardera. Om de klämt in några till, skulle det blivit serieseger för Djurgården. Laguppställningen var denna: Gerd Andersson — Margit Eriksson, Ulla Kjell — Maj-Britt Hedström, Ragnhild Jansson, Margareta Kjell — Vivi Ohlin, Birgitta Capocci, Irene Björn, Marianne Hammarström, Gunilla Crabo.

Uddamålsförluster blev handbollsens öde. Flickorna kämpade bra men det ville sig inte i alla lägen och slutplaceringen blev rätt obetydlig. B-, C- och ungdomslagen röjde lovande talanger, och nästa säsong smäller det på allvar. De flitigaste målskyttarna i A-laget var Siv Centergren och Marianne Björn, och så här har uppställningen varit som mest ordinarie: Gerd Andersson — Irene Björn, Gun Hellman — Kirsten Kristoffersson — Stina Johansson, Siv Centergren. Inger Andersson — Marianne Björn, Gunvor Orest, Ragnhild Allinger — Vivi Ohlin.

Nu kommer orienterarnas ungdomar

Ett kungarike för ett torp

Vi ser framåt, satsar på ungdomen och spekulerar därmed optimistiskt i att "den ljusnande framtid är vår".

Detta återspeglar något av styrelsens inställning till verksamheten inom ungdomssektionen, vilket arbete även sporras av en rätt god nyrekrytering sista tiden.

Ledarfrågan, som numera inom idrotten synes bli ett svårt problem, man har inte tid som förr tycks det, har för vår del hittills ej vållat några svårigheter. Och även den ekonomiska frågan har vi klarat, mycket till stor del tack vare grabbarnas egna insatser.

De ungas gryende intresse för sporten är en god valuta för uppoffrande ledare, och att höra deras "lovande" eftersnack om hur fint det gick till den kärngripen, och vilken osis att stryka förbi skärmen på 10 meters avstånd vid "tredje" o.s.v. ger ett gott tips om att killarna är på rätt väg. Ty att behärska den s. k. "uppsnackningen" är en viktig detalj i en skogs-luffares tillvaro.

Att här bland våra yngsta framhålla någon framför de övriga är väl tidigt. Vi hoppas senare få återkomma många, många gånger i samband med framskjutna placeringar i skogen och då vara lite frikostigare med ros och blomster åt de unga djurgårdsorienterarna.

Äldst i de yngres skara är "äldre juniorer", där "Lill-Byss" Hans Hansson, Anders Bauer och Sten-Åke Norén synes infria löftet om att "dom kommer". Vilket vid flera klubbävlingar senaste året tack-samt noterats, då äldre och mer rutinerade kompisar fått finna sig i att smågrab-barna blivit stora och då och då skubbat ifrån "näckarna".

Tyvärr har militärtjänst sista säsongen hindrat både Anders och Sten-Åke att vara med så mycket, bl.a. sprack vårt fina juniorlag till DM-kavlen därför. Hoppas deras sista säsong som juniorer skall lämna synligare resultat, men Anders permis-resa från Kiruna är kanske väl lång.

Av de äldre skogsrävarna är Rickard Erikssons 10:e placering bland 180 av distriktets utvalda orienteringslöpare på 1956-års DM bäst och värd en extra applåd. Man anar konkurrensen då endast sekunder skiljer de främsta åt och att Ricket tonde endast var 11 minuter efter segrarens. Och detta på en hård 14 km bana med nio kontrollanter. Då gäller det att gå på rätt sida om tallen, när man skall runda det trädet!

Men något KM fick Rickard ej. Arne Permert sprang hem Natt-KM och på dag-

KM kom nyförvärvet Harry Lindbäck att infria mångas förväntningar på den konditionsstarke f. d. Lapträsk-killen. Det blev en härlig kamp mellan de två, som Harry avgjorde till sin fördel genom ett närmast felfritt lopp. Ricke missade lite i början, vilket var tillräckligt! Men herr Eriksson kommer säkert igen och med honom, Harry, Stickan Barke, Erik Gustavsson och Svenne Jansson som stomme plus några av våra skogsrävar bland yngre oldboysen och kompletterade med en eller två av våra fina juniorer, skall vi nog trimma ihop ett 10-mannalag, som definitivt skall slå knock på vårt oturs-spöke de senaste åren i de svarta skogarna på 10-milakavlen.

Ett djurgårdsnamn har vi sett i toppen i år, flera gånger, och det är Lena Strindberg i damorienteringens flickklass. Tyvärr finns det ej plats här för damorienteringsbassens Karin Jonssons beröm för sina flickor, inte minst då för Lena. Men att de väl hedrat sig och Djurgårdens IF, det vet vi, och för dem gäller liksom för

de yngsta grabbarna; vi hoppas få återkomma med namn och mycket rosor.

Enligt ovanstående ser allting rätt sorgfritt ut. Men så är det inte. Vi får ej längre disponera Oppsätra som vårt klubbtorp, och vad det betyder för sektionen förstår endast de, som ser följderna av att ingen samlingspunkt ha.

Varje skogs-luffargång har i regel ett klubbtorp eller en stuga. Så har ju även Djurgårdens orienterare haft i olika omgångar. Och erfarenheterna därav är bara goda. Det är livsviktigt i dagens läge, i konkurrensen med alla andra skogs-luffar-klubbar. Det är där, som våra ungdomar skall samlas och få del av skogs-luffningens mysterier, det är i klubbtorpet grabbarna svetsas samman och smälter in i djurgårds-andan o.s.v.

Vi emottager därför tacksamt alla tips om en stuga eller ett torp. Alltid finns det väl någon i den stora djurgårdsfamiljen, som kan ge orienteringssektionen en vink om att här eller där kan ni få hyra ett torp, billigt — tackar! Gösta Dahlberg.

Är Djurgården ett undantagsfall?

Djurgården har fina anor, men det är inte ett aristokratiskt betonat spel som fört till målet. Djurgården är ett grovarbetande lag, ett lag i blåställ.

Bland alla de flitiga står Sigge Parling främst, en sannskyldig Stachanov (Ni vet den där ryske gruvarbetaren som genom sina otroliga ackordsprestationer blev en mytisk gestalt). Antagligen är Parling vår ende på östeuropeiskt sätt genomtränade idrottsman. Honom skulle det inte vara svårt att föreställa sig som lagkugge i Dynamo, Tiflis, eller Spartak, Moskva.

Svensk bondrokoko

Visst är Knivsta lika slitstark som Parling, men på en annan fason. Medan Parling egentligen aldrig synes anstränga sig — han verkar att vara driven av en kraftig spiralfjäder som långsamt utvecklar sig — så kastar sig Knivsta över uppgiften i glad desperation. Han vrenskas med sig själv, stretar sig loss från en osynlig — eller synlig — någon, som försöker hålla honom, banar sig väg genom ett snår av trögheter, där motståndarna bara är uppdykande detaljer.

Knivsta är alltigenom svensk. Kallar man honom en kerub, som ofta skett, bör man tillägga: i svensk bondrokoko. Man tycker sig ha sett honom på ett otal lant-

liga konfirmationskonterfej. Och behövde man något argument mot talet om vår vällevnad och vårt förvekligande (vilket ju inte är utan grund) vore det nog att peka på en gosse som Knivsta. Kan ett fördärvat folk fostra sådana söner? frågar man, gärna med ett svagt parodierat tonfall. Det är ett gammalt hederligt och strävsamt — och rätt så stridslystet — folkuppbud i honom.

Kanske Knivsta är ett undantagsfall?

Det knående laget

Laget i sin helhet har utvecklat den stil, som Knivsta bäst förkroppsligar. Nya spelare faller in i den. Laget bär liksom en stor atrisk tyngd, fördelad jämnt över nackarna och axlarna, och knår under den. Hela laget knår. Det kan likna ett lappglid — tydligast hos Parling och Cacka — ett smygande med jorden, spejarens sätt att röra sig, vaksamt lyhört.

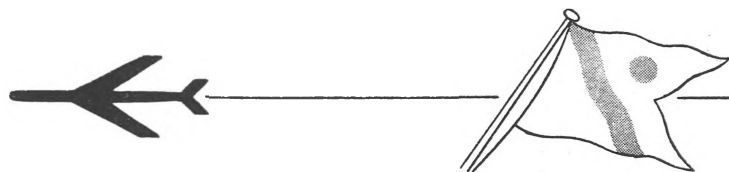
Ja, Djurgården håller noga vakt, föregriper motståndarnas rörelser, driver gärna djärvt in i deras linjer, bryter fram patrullvis — Parling är en patrull för sig! Och Knivsta ytterligare en. De utövar ett slags fotbollens outtröttliga guerilla.

(IB:s Edvard om vårt guldlag av år 1955. Nu tränas det ofta på ett annat sätt...)

Åter från Staterna till Djurgårdströjan

Lill-Lulle Johansson återvände i höstas från Amerika, där han rest omkring med sin konståkarfru Gundi Busch, och återupptog ishockeypraktiken i Djurgården. Debuten skedde mot Göta i DM-finalen, som Djurgården vann med 6—5. Här håller korthårige Lill-Lulle just på och lagar till ett av målen på Götas Yngve Casslind.

Viscount — C. 46 — DC. 3 —

IDROTTSGRUPPER!

Gör som Djurgårdens IF! — FLYG MED

FRED OLSENS FLYSELSKAP A/S

(Fred. Olsens Airtransport Ltd.)

Generalagenter:

BLIDBERG, METCALFE & CO AB

Göteborg, Skeppsbron 5 & 6. Tel. 17 36 80 · Stockholm, Storgatan 10. Tel. 63 21 15

VAD VILL VI?

Ja, vad vill vi? Eller rättare sagt ni. Frågeställare är oftast personer utanför den organisation som fått namnet Djurgårdens Supporters Club. Vi som är engagerade i klubben vet våra program och behöver aldrig ställa oss frågan vad vi vill.

Är ni bara en sammanslutning djurgårdsfantaster, som samlas för att suppa och skräna er hesa på DIF:s hemmamatcher? Har ni organiserat er i en klubb bara för att med en mun kunna tuta ut era djurgårdssympatier? Ofta, mycket ofta, ironiseras det på detta sätt.

Och vad gör vi då för att bemöta dessa ironiska anspelningar? Vi brusar inte upp, vi använder inga knytnävar för att tysta vedersakarna — vi arbetar målmedvetet vidare på vårt väl utstakade program.

Programmet, då? Här några axplock:

Klubbens medlemmar rycker in som funktionärer vid varje Djurgårdsevenemang där det behövs folk.

Vi skänker priser till moderföreningens tävlingar.

Vi hjälper till att skaffa arbeten åt olika djurgårdare.

Vi stöder ekonomiskt alla sektioner inom DIF som har det dåligt ställt — det kan gälla en brottarmatta, ett "pingis"-bord eller dylikt i gåva.

Vi följer ofta med DIF:s idrottsmän på deras resor och försöker heja fram dem till segrar.

Vi ordnar trevliga träffkvällar för alla djurgårdare i vårt klubbhem inunder Floras kulle, i Humlegården.

Vi ordnar visningar av industrier och muséer för medlemmarna, samt då och då gemensamma teaterbesök med ty åtföljande små supéer i vårt klubbhem.

Vi arbetar för att kunna hjälpa Djurgårdens IF i så stor utsträckning som möjligt, både ekonomiskt och genom andra handtag.

Ja, detta är något av vad vi sysslar med. Att vi sedan har Överstyrelsens välsignelse i vår strävan gör arbetet desto roligare. Vi har fått många bevis på uppskattning från "högre ort" och det gläder oss ofantligt.

I år är Djurgårdens Supporters Club tio år gammal. Jubiléet har redan firats på värdigt sätt. Vid denna jubileumshögtid utlovade Supporterklubbens ledande män att klubben oförtrutet skulle arbeta vidare med DIF:s bästa

för ögonen och det är något som kan upprepas i det här sammanhanget. Vi tänker minsann inte vila på de lagrar vi skurit! Nej, fortsatt kamp är vår paroll!!!

Innan jag sätter punkt vill jag bara påminna alla djurgårdare aktiva som passiva att det under Floras kulle står en charmant lokal för sammanträden, middagar och danstillställningar till förfogande för alla blåränder. Hör efter med oss då ni planerar sektionsfesten, 50-årsmiddagen eller styrelsemötet! Det

är inte farligt att titta ned någon tisdagskväll, då vi håller expedition. Vi önskar att lokalen då skall vimla av djurgårdare från samtliga sektioner, det finns radiogrammofon och sällskapsspel, allt efter tycke och smak. Glöm inte att alla med djurgårdsmärket på rockuppslaget och medlemskortet i plånboken är hjärtligt välkomna. Du behöver inte kasta ned stora pengar på kondis för att sitta och snacka med kompisen, ta honom med dig ner, han är lika hjärtligt välkommen. Jag tror att kan vi göra Floras kulle till den verkliga träffpunkten för alla djurgårdare så lär vi känna varandra bättre och stärker sammanhållningen till gagn för vårt kära Djurgårdens Idrottsförening.

Djurgårdens Supporters Club
F o l k e E n g s t r ö m

Smakar det, så kostar det...

Det är inte guld allt som glimmar, och att vara storklubb är inte enbart en dans på rosor. Visst kommer det in mycket guld i kassakistorna, men dessa är i allmänhet gamla och gistna och guldet läcker snart ut. Guldet glimmar i ögonen på många, och ända upp i riksdagen tycks man tro, att storklubbarna vältrar sig i pengar. Motsatsen är ungefär den riktiga. Även en storklubb måste snåla och spara och försöka skaffa sig inkomster på annat än tävlingar. Nere i de djupa leden av Djurgården

lever amatörandan kvar, och där uträtas också många uppoftande insatser. Det är inte bara i småklubbarna, som det ordnas amerikanska lotterier, tombola, sommarfester med dans eller idkas försäljning av skrot och tomglas. Det finns sektioner även i Djurgården, som sliter ihop till brödfödan eller i varje fall försöker dryga ut den magra sektionsskassen efter dessa linjer.

Det rör sig i alla fall om stora pengar i vårt bokslut. Vid senaste årsmötet redovisade skattmästaren denna

Vinst- & förlusträkning per den 30 juni 1956

	Intäkter	Kostnader	Vinst	Förlust
Bandy	1.782: 26	9.232: 98		7.450: 72
Bordtennis	1.609: —	6.649: 98		5.040: 98
Boxning	3.672: 41	4.395: 79		723: 38
Brottning	3.396: 97	10.337: 23		6.940: 26
Damer	1.757: 40	2.764: 29		1.006: 89
Fotboll	408.270: 48	367.979: 34	40.291: 14	
Handboll	163: —	2.534: 97		2.371: 97
Ishockey	98.661: 35	70.382: 07	28.279: 28	
Orientering	1.664: 08	2.124: 34		460: 26
Skidor	9.586: 15	21.659: 63		12.073: 48
Huvudkassan	36.320: 94	60.883: 24		24.562: 30
	566.884: 04	558.943: 86		
Årets vinst		7.940: 18		
Kronor: 566.884: 04		566.884: 04		

Huvudkassan, som naturligtvis inte driver någon egen inkomstgivande verksamhet utan byggs upp på medel från sektionernas tävlingsinkomster, återbar under samma period till "behövande" sektioner en del slantar enligt denna uppställning:

Bandy	8.950: —
Bordtennis	5.255: —
Boxning	1.000: —
Brottning	5.740: —

Damer	750: —
Handboll	2.265: —
Orientering	1.000: —
Skidor	8.385: —

Naturligtvis kan det sägas, att en vinst på knappt 8.000 kronor är ett mager utbyte på en rörelse, som omsätter över en halv miljon kronor. Men idrottens pengar måste ju komma den levande idrotten till godo för vinnande av nya mål.

VAD SÄGER PUBLIKEN?

Att Riksidrottsförbundet inte skulle ställa sig hindringsamt för vår fotbollskarriär på dess skramlande åktur mot merkantilseringens och showspelets lyckorike visste man på förhand. Institutionen är nämligen snarare specialförbundens tjänare än deras herre och dessutom i lycklig besittning av en FU-bas, som i sin tidigare egenskap av "stark man" på Råsunda väl behärskar nationalsporten. Han (Hilding Hallgren) vet sålunda — i motsats till tiotusentals sparkare och exsparkare av olika grader — bland mycket annat, att den är ett krävande och inte sällan — som t.o.m. under diverse "drömresor" i fjärran land — direkt vedervärdigt grovarbete, som är väl värt sin timpäng och hyser heller inga betänkligheter mot det fiffel och båg och de pengar under bordet, som denna indexreglerade timpäng automatiskt utlöser — som t.ex. när den inrymmer segerpremier även för förlorade matcher!

Det är inte bara betecknande utan också smått glädjande, att t.o.m. en del av pengaspelets ivrigaste förespråkare börjat anfäktas av vad som brukar kallas eftertankens kränka blekhet och gör desperata försök att lugna sitt oroliga samvete på

skilda sätt. Vi vet, att den nya ordningen inte bara omedelbart blir signal till nya oärligheter och ökade bud samt överbud utan också att det ekonomiska svalget mellan de stora och små i fotbollssamhället nu är ännu större än tidigare och därmed också de sistnämnda i sämre position. Men eftersom ultimaklubbarna själva inte lyckats inse detta utan tvärtom i betydande mån villigt svalde förslaget om

Utväxling av noter

En herre gick på restaurang. Klev på i garderoben, som inte höll sig med någon rockvaktmästare. Fri garderob. För att hålla långfingrat folk på avstånd skrev den besökande på ett kort, som han fäste på rocken:

Denna rock tillhör en mästare i boxning. Är strax tillbaka.

Efter att ha ätit och druckit kom han tillbaka. Rocken var borta. Kortet hängde emellertid kvar. Texten hade utökats med följande rader:

En mästare i långdistanslöpning har tagit rocken. Kommer inte tillbaka.

segerpremier, så har de naturligtvis att stå sitt kast.

Det kan för övrigt undras, om inte solnaledningen, storklubbarna och deras supportere på sätt och vis gjort upp räkningen utan värden, d.v.s. utan hänsyn till den tredje part som visserligen inte äger säte och stämma på förenings- och förbundsmötena men som inte desto mindre är en mycket viktig faktor; vi tänker på den hela rörelsen ekonomiserande publiken. Den är trofast och tålmodig, det är sant, och den har hitintills och som regel utan att knota erlagt sin avgift, även när denna skjutit i höjden, men den har utan tvivel rätt att även den hålla sig med pretentioner, och ponera att den skulle komma på idén att kräva, att de ökade gagerna skall gå hand i hand med en ökad skicklighet och valuta — precis som fallet är i andra sammanhang —, vad skulle de ansvariga då svara? Att det bara är på utländska yrkesmän man har rätt att ställa fordringar eller, till äventyrs, att det ju är envars fria rätt att gå eller inte gå till fotboll?

(Harry Lundahl i GHT)

C
C
M

världens
berömdaste
ISHOCKEY-
UTRUSTNING

Begär **CCM** hos handlaren

Representant: **NILS MOLANDER**
Luntmakaregatan 56 • Stockholm

DJUR- GÅRDARE!

När det gäller kläder

RYTTERKVIST

DJURGÅRDSFOTBOLL I 28 LÄNDER

Vi har varit på turné...

... och just nu kommit litet på sne' — åtminstone om man får tro presseexpertisen. Detta skrivs nämligen efter de 0—5 mot Gais — ett skrämmande resultat. Om man nu inte visste att källarna har varit "dark horse" för blåänderna i alla tider. Utom när det gällde att bärga guldet våren 1955 — men det var väl förmodligen för att Gais året innan bärgade sina gyllene medaljer mot de våra.

Nu görs det gällande att träningsresorna är bortkastade. De ger absolut ingenting. Man ironiserar över segern med 6—2 mot hotellets idrottsklubb i Palma. Precis som om det skulle varit en av de ordinarie träningsmatcherna (man kan ju inte begära mer av den s. k. expert som kastar fram den tesen på allvar).

T. o. m. en så förnuftig kritiker som "R:et" anser att det är dumt. Han glömmer sedan bort att både MFF, Norrköping, AIK och Sandviken varit utomlands. Och sedan skött sig bra. Och han glömmer likaså bort att han själv är med om att varje år starta ishockeylandslagets förberedelser med att skicka laget utomlands för träning.

Nej, kom inte och säg att träning utomlands är bortkastad tid — och pengar. Vet egentligen någon som kritiserar vad en träningsmatch här hemma går löst på? Förmodligen inte. Det blir i alla fall dyrare — åtskilliga tusenlappar t. o. m. — att åka ned och spela två söndagar i Skåne än att vara borta 16—18 dagar och träna utomlands.

Betydelsen av att få spela på en rejäl plan mot starka motståndare (vi räknar faktiskt inte dit hotellpersonalen på Mallorca, ty en bollspelare kan väl få ha litet kul och i det här fallet spelade forwards i försvaret och tvärtom) som pressar en till sista svett-droppen ger verkligen mycket. Tyvärr blir emellertid omkastningen från perfekta planer till debutmatchernas leriga underlag ibland för besvärlig. Därmed inte sagt att det knackiga spelet i vår berott på planen.

Som sagt: "Vi har kommit lite på sne" just nu. Man väntar på saklig — gärna hård kritik. Men nu älskar kollegerna i pressen att vara roliga, att vara ironiska och elaka. Det finns sällan några mellanlägen. Viljan (och förmågan?) till uppriktig och saklig kritik "skymtar fjärran" som det heter.

Propos turnéer så kan kan vara an-

ledning till att här i sammandrag visa upp de resor som Djurgårdens fotbolls-
elvor gjort under efterkrigsåren. Det visar sig då att vi matchat enligt följande:

1946
Holland

1947
Tjeckoslovakien

1948
Island
USA
Kanada

1949
Holland

1950
Burma
Vietnam
Hongkong
Filippinerna

1951
Israel
Turkiet

1952
Belgien
Frankrike
Spanien

1953
England
Finland
Sovjet
Hongkong
Japan
Kambodja
Vietnam

1954
Rumänien
Bulgarien

1955
Holland
Syd-Afrika
Portugisiska Öst-Afrika
Polen
Skottland

1956
Polen (2 gånger)
Guatemala
Costa Rica
Honduras

1957
Tjeckoslovakien
Spanien

Den uppmärksamme iakttagaren finner därvid det lustiga att blåänderna ännu inte spelat i Danmark, Norge och Tyskland — tre av grannländerna. Sammanlagt har det varit matcher i 28 länder.

Men förutom dessa länder har det i

samband med resorna gjorts strandhugg i 18 andra länder. I Europa är faktiskt de enda vita fläckarna Luxemburg, Portugal och Irland.

Djurgårdens fotbollenbrå brukar inte på turnéerna "komma på sne" utan har skött sig med den äran som ambassadörer. Och kommer väl att göra så även i fortsättningen.

Hoppas

Wolf Lyberg.
Int. sekr.

Vem skall man tacka?

Ur Jämtland-Härjedalens idrottsförbunds årsberättelse saxar vi nedanstående "bruksanvisning" för pristagare, som väl förtjänar spridning i vida kretsar.

Mången gång ser man tyvärr vid prisutdelningar, att de som ska hämta priser låter vänta på sej. En och annan måste få sitt namn utropat ett par gånger innan han går fram till prisbordet, och då kommer han lugnt promenerande, stundom "luf-sande". Den oinitierade får faktiskt den uppfattningen — givetvis felaktig — att vederbörande tänker så här: "Stå ni och vänta, jag har god tid på mej. Och för övrigt är jag så duktig, så jag har ingen anledning att göra mej någon överdriven brådska." Den som känner idrottsungdomen vet dock att förklaringen är en helt annan: Idrottsflickan eller idrottspojken känner sej blyg inför alla blickar och all uppmärksamhet, böjer generat ned huvudet och vill helst inte bli iakttagen. Låt oss i det här fallet lägga bort den mången gång klädsamma blygheten, stå redo att hämta vårt pris och med kända steg skyn-da fram — varför inte spänstigt springa till prisbordet? — och ta emot vår belöning av prisutdelaren.

Ja, just och endast av prisutdelaren. Observera att denne av tävlingsarrangören är delegerad att på deras vägnar dels lämna ut pristagarens tacksamhet. Det är sålunda en oartighet mot prisutdelaren, när en pristagare, sedan han fått sitt pris och tackat prisöverlämnaren, går fram till exempelvis sekreteraren eller andra funktionärer och med en handskakning tackar även dem. Som sagt: tävlingsarrangörerna uppdra alltid helt åt prisutdelaren (mestadels någon framstående person som ledningen på detta sätt vill visa sin uppskattning) att på deras vägnar ensam såväl överrätta som ta emot tacket för priserna.

DJURGÅRDARE JAG MÖTT

(eller mannen som föredrog blondiner)

Av KERJ JONSSON

Djurgårdare jag mött — ja, det har faktiskt hunnit bli en nätt liten rad under de 23 år jag hittills haft glädjen och lyckan att räknas till de blårandigas trogna och trofasta krets, det kan jag försäkra herrskapet. Och vilka djurgårdare har jag inte mött under dessa saliga år!

Naturligtvis har det funnits både bra och dåliga människor i denna minnenas kavalkad — ty inte ens alla djurgårdare är förvisso änglar, hur underligt det nu än kan låta. Sedan må gamla Djurgår'n vara paradiset hur mycket som helst och stå himmelriket närmare än någon annan jordisk företeelse. Men

mest har det förstås varit bra människor — riktigt bra t.o.m. — och en av de allra bästa jag mött är utan tvekan Einar Svensson, Stor-Klas kallad, som bl. a. 1936 i sin egenskap av ledare för A-laget utförde det otroliga konststycket att lotsa upp Djurgår'n i den allsvenska fotbollens societet, från vilken föreningen då varit utestängd allt sedan 1928.

Klas var verkligen en ledare, som kunde "ta" grabbar. Han engagerade sig hundra procentigt i sina adepters liv och leverne. För många av dem blev han som en far, och ingen skall komma och påstå annat än att det var verk-

ligt trivsamma tider när Klas skötte rodret på DIF-skutan. Kanske rent av lite' för trivsamma ibland — om ni förstår vad jag menar. Själv vet jag vad jag menar, ty jag var Djurgår'ns juniorledare på den tiden.

Klas var emellertid en utpräglad personlighet, och som alla sådana hade han också sina sidor och sina idéer, av vilka de sistnämnda kanske inte alltid kunde räknas till de ljusblåaste. Historierna om Klas är därför också många ity de är legio, en del är dagens sanning, en del är nattens vals. Sälunda påstods det alldeles bestämt, att vännen Klas till A-lagets bandymatcher stundom bara kallade tio spelare — för att därigenom göra sitt eget cirka 40-åriga inhopp till en lika sensationell som fullt motiverad och oantastlig realitet. Nåja, med tanke på den standard, som de senare decennierna varit DIF-bandyns ytterst vemdiga kännetecken, torde det väl också ha varit tvivel underkastat huruvida det verkligen var någon direkt försvagning när den grånande kämpen hoppade in i gänget. Ingen kunde i alla fall slå frislåg som han . . .

Det gick som sagt en hel del historier om Stor-Klas, och en av dem vet bl. a. att berätta att han under ett par säsonger envist framhärade i att det bara skulle finnas blonda spelare i Djurgår'ns A-lag i fotboll. Herrar föredrar blondiner, heter det ju, och en av dessa herrar var alltså herr Svensson. Alla svartmuskiga och mörkhåriga spelare var under denna känslolösa epok praktiskt taget bannlysta i de blårandiga tröjorna — det enda undantaget som bekräftade denna originella regel var väl strängt taget Bengt Garpe och så Arvid Schough förstås, men den sistnämnde tillhörde heller aldrig Svenssons förklarade favoriter. Däremot myllrade det av blonda gossar med mer eller mindre utslaget och yvigt hårburr. Där fanns målvakterna "Gutta" Karlsson och Kjell Cronqvist, backkrigarna Allan Persson och Gunnar Sandberg, halvbackarna "Stubben" Larsson, Karl-Johan Tornborg och Curt Sandberg (bror till Gunnar) samt forwardsspelarna Bosse Björkman, Broström (ej identisk med senare tiders centerhalva), "Kritan" Sandberg, Erik Nordgren, Pelle Larner och Arne Grunander (!) m. fl.

Och till yttermera visso gick Klas och

Ett fotbollsfynd tändes på Råsunda, då Djurgården kastade in Olle Hellström, "Lill-Lappen" från Sandviken, i en match mot AIK. Lillbrorsan Lars-Erik hälsade på i omklädningsrummet för att gratulera storebror och för att förklara att han var väldigt stolt.

ändrade Djurgårns klassiska randiga tröjor därhän, att de förvandlades till vita skjortor med blå slipovers. Under särskilt varma sommarkvarnar plockades till råga på allt de blå slipoverarna bort, varför man fick uppleva den fantastiska och ohyggliga sensationen att se Djurgår'n kicka boll i helvitt. Jag överdriver inte när jag påstår att det var en veritabel styggelse . . .

I höstas träffade jag förresten en annan av de klassiska gamla djurgårdarna, en som för mer än 30 år se'n stack till de stora möjligheternas land borta i väster och nu kom hem på en mycket fransysk visit med guldbågade goggles och ett visitkort, där man kunde läsa följande: "Sten Soderberg, Director of Engineering, Lyndhurst, New Jersey, USA". Det handlade alltså om den legendariske innern "Knata" Söderberg — svensk fotbollsmästare i Djurgår'n tre gånger, niofaldig landslagsman och "stor grabb" men kanske ändå mest berömd som vänsterinner i det lag, som den 8 oktober 1916 första gången besegrade Danmark i en landskamp. Det blev 4—0 i Stockholms Stadion. Den svenska kedjan bestod då från höger av följande hjältar: "Spela på Rune" Bergström (AIK), Kalle Köping-Gustafsson (DIF), "Iffa" Svensson (AIK), "Knata" Söderberg och Kalle Karlstrand (bägge DIF). Samtliga dessa gjorde mål. Utom "Knata". Vad detta nu kunde bero på . . .

Om denne "Knata" berättas också en ganska lustig liten historia. Det var nämligen så, att "Knata" någon gång i början på 1900-talet gick i Kungsholmens läroverk, varvid det en dag utbröt tysk skrivning. "Knata" löste uppgiften och lämnade in sitt opus, där han på bokens vänstra sida noga textat "Svenska" och på högra sidan "Tyska". Vilket föranledde klassföreståndaren att efteråt göra följande kommentar: "Det där 'Svenska' var kanske onödigt, men på-

Slutställningen i curlingserien 1957

Stallmästareg. I	10 7 0 3	93—73	14
Kronprinsen II.	10 6 1 3	108—65	13
Stocksund II ..	10 6 0 4	94—73	12
AIK II	10 6 0 4	98—78	12
Engelbrekt I ..	10 5 1 4	98—84	11
Amatörerna II .	10 5 1 4	93—92	11
Kvasten I	10 5 0 5	86—90	10
SIS I	10 5 0 5	83—95	10
Marieberg I ..	10 4 0 6	81—109	8
Djurgården ...	10 2 1 7	75—99	5
Skotten I	10 2 0 8	54—105	4

Nockes spalt

Det här hände på den tid, då lärdomarna ur boken "God ton och fint sätt" ännu hunnit verka hos den spelare, som av någon anledning tillhandlat sig ett exemplar. Den här spelaren, som vi kan kalla för "Apmoj", hade sina ljusa ögonblick på fotbollsbanketterna och särskilt när Nocke Nordenskjöld var uppe och festtalade kom det små inlägg.

Vid ett tillfälle hade hr Apmoj deltagit i en match för att kvalificera sig till A-laget och inte direkt gjort någon succé. Nocke pikade honom en smula för detta:

— Det var kanske inte så dumt förresten, att du inte lärde ut några knep.

Svaret kom snabbt:

— Nä, du kan ge dej katten på att jag tänkte på det också.

För att göra sitt tal en smula personligt räknar Nocke sedan upp en och annan av spelarna allteftersom hans öga når dem kring bordet. Hr Apmoj hjälper honom med några namn, som inte sitter så väl placerade och tillägger lugnande:

— Dom är här alla kisarna när det är nagg.

Ovanpå dessa små dialoger vid bankettbordet, flyttar vi oss snabbt ut till "skärgården" och berättar den här lilla historien:

— Under för handen varande omständigheter beordrar jag att hälsningsplikten inskränkes gälla endast två gånger per dag!

pekandet att högra sidan gällde "Tyska" var fullt motiverat!"

Och ändå ansågs Knata" vara en av sin generations mest begåvade djurgårdare. Ack ja!

(Flera djurgårdare som jag också mött utlovas till efterföljande nummer om Gud är med mej och "Kalle Lilja" vill).

GUSTAV WASA — MORA-NISSE

Ett dalareportage

G. W. var alls ingen dalkarl för då skulle han ha kallats Vasa Gustaf eller Vases Ers Gustafs. Han föddes enligt hävderna på Lindgården (därav måhända intresset på äldre dagar för mat och starka drycker).

Om han som pys älskade träning på laggekårsbräder (numera förkortat till lagg) förtäljer ej historien.

I likhet med vad bättre folk gjort i alla tider vistades han stundom vid Siljan och fick väl då sitt brinnande intresse för s. k. Vasalopp. Att han var en svag skidlöpare — han var ju ingen dalkarl — framgår av att han åkte sitt Vasalopp baklänges.

De riktiga dalkarlarna är ju som nog många lagt märke till lite tvärsför eller tvärsen — "eljes" som man själv säger — och åker därför Vasaloppet i rätt riktning. Bäst åker Mora-Nisse som blev kung vid samma ålder som Gustav och i likhet med denne utan att först ha varit prins.

Som många idrottsexperter vill man gärna leka med tanken på hur det hade gått vid en öppen tävlan mellan dessa bägge kungar när de båda var som bäst. Det hade varit medeltid mot nutid, hätt mot huva, 1 stav mot 2 stav, 2-takt mot 4-takt, men först och främst kung mot kung.

Kan inte Evert Nirlings duktiga flickor och pojkar hjälpa till med att lösa det problem som uppkommit nu då båda storheterna möts (ta gärna rumpmasen Sigge Bergh till hjälp. Han är ju enl. sportpressen expert på bondtolva som vägledare vid svårlösta problem).

Problemet lyder:

Nisse går från Sälen när tuppen gal. Gustav med draghjälp startar i en vallningspaus från Mora Noret. Han är bitter till sinnes och använder älvens andra brink. På gälusten är intet att anmärka. När, hur och var mötas de och vänder i så fall Gustav tillbaka till Mora?

Som ledning uppgives att rätta svaret innehåller orden: blåbärssoppa, bakhalt, tvärsväng, dalkulla, hölass, Philip och Svensk Damtidning.

Karl Erik Nordlund

(också dalmas, långsträckt sådan).

Tumbas debut i kyrkan

"Ställer gärna upp igen"

Sven Tumba Johansson, inte okänd i andra sammanhang, debuterade som kyrktalare på fredagskvällen, en snabb och sympatisk solodribbling med ämnet Idrott och ideal inför en välfylld Gustav Vasa-kyrka. Han talade goda ord om lagsamarbete och det var nu inget oävet lag som satts upp denna kväll: Ingeborg Nybergs vackra röst — med "Var jag går i skogar, berg och dalar", "Säg

minnes du psalmen", "Den store hvide flok", "Ave Maria" och åtskilliga därtill — KFUM:s gosskör och S:t Görans ungdomskör.

Avsikten var att samla pengar till den planerade idrottskyrkan vid Lida. Ett gott ändamål, menade Tumba. Med säkerhet åhörarna också för de betalade ett pris som låg väl i klass med ståplats på Råsunda.

Det var nu knappast den publik Tumba är van att möta — fränsett Djurgårdaren Hasse Tvilling, eller kanske var det Stig, som lugnade hans spända nerver i sakristian före talet — men Tumba har väl rätt upp besvärligare situationer förr. Så efter en något trevande start i talarstolen framför koret — predikstolen stod inte öppen denna gång — kom han väl i gång utan finter.

Idrotten är en folkrörelse av sådan betydelse att alla måste ta ställning för eller emot, likgiltig kan ingen vara, sa Tumba. Jag är glad att få tala om idrott på en plats som denna och jag ser det som ett led i det begynnande samarbetet mellan kyrka och idrott.

"Skojigt att idrotta"

Och så gick han utan onödiga krusiduller rakt på en självbekännelse om varför han tycker om att idrotta. Jag tycker det är skojigt, det är främsta drivkraften, sa han. Men idrotten skänker mig mer. Det ger mig exempelvis en hel del tillfredsställelse att vara känd, hyllad och omskriven. Och det är en skön känsla att vara vältränad, att känna sig spänstig.

Det händer att man förstör målchanser på löpande band, då märker man att det behövs en tåga, en vilja att lyckas. En sådan vilja måste vara av betydelse även i livet för övrigt, många misslyckas för att de aldrig verkligen vill lyckas. Men ändå, hur gärna man än vill så händer det att man åker på en ishockeyback som tar ner en, man möter sin överman — och det har sitt värde, man lär en viss ödmjukhet. Fler lärdomar finns av idrottandet, att underordna sig t. ex., att inte bara köra själv — det har jag nu mycket svårt att lära mig.

Och så kom han in på tillfredsställelsen i att arbeta för de yngsta, hjälpa småknattar att med idrottens ideal växa upp till bra karlar. Där tror jag kyrka och idrott har mycket gemensamt, därför tror jag också på nyttan av en idrottskyrka. Alla goda krafter bör sättas in för ungdomens framtid.

Det var hans korta och klara tal, sedan återvände han till sakristian följt av Hasse Tvilling — eller som sagt, kanske var det Stig — som gratulerade honom till god åkning.

Och Tumba själv tyckte uppenbarligen att detta varit fem goda minuter utan sumpade målchanser. Eller som han sa efteråt till en nyvunnen supporter inom prästerskapet: Det här gick ju bra. Stöt på om det behövs, jag ställer gärna upp igen.

Arve i DN 4/5 —57.

ÅRETS JORDBÄVNING PÅ RÅSUNDA

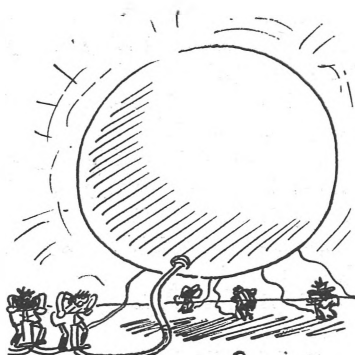

NOTERADES 45 SEK FÖRE FULL TID DÅ "TUMBA-JOHAN" TRÄNGT SE IGENOM OCH TOFFLAT IN 2-1 FÖR DJURGÅRAN. MILDA MAKTER

DET VAR ETT VRÅL SOM I LITTERATUREN ENDAST FÖREKOMMER I DANTES "INFERNO" OCH SOM GAV EN GOD ANTYDAN OM ALLA TORDÖNS TORDÖN — — — "THE HAMPDON ROAR" I GLASGOW.

Det här Ritola-repertaget handlade om 1956 års brakmatch mot AIK, inte den något vemodigare i maj 1957.

ATT DET BLEV ET SÅNT DÖN BERODDE PÅ ATT SPÄNNINGEN UNDER ANDRA HALVLEK PUMPADES UPP PÅ ETT DIABOLISKT SÄTT

VIA PARLINGS DESPARATA KNUFF + STRAFF-SPARKS-MÅLET 0-1.

VIA TUMBAS UTJÄMNING

VIA DET VILDA TEMPOT

VIA EN VÅDSAM DIF-PRESS OCH LIKA VÅDSAMT UPPLAGDA AIK-CHANSER.

VIA ALLT DETTA VAR 34.000 MÄNNISKOR SPRICKFÄRDIGA

--- OCH SPRACK!

DET VAR EN MAENIFIK ANDRA ROND.

En CHANS till förstärkning av sektionskassorna

Från Idrottsstyrelsen i Stockholm har vi fått det här meddelandet, som onekligen är något för våra olika sektioner att läsa igenom. Håll bara ögonen öppna, så kan det komma en 1.000-lapp flygande.

Till Idrottsorganisationerna.

På Stockholms stads idrotts- och fri-luftsstyrelses anläggningar ha tyvärr förekommit inbrott vid skilda tillfällen med åtföljande skadeverkningar. Styrelsens ekonomidelegerade ha därför funnit det erforderligt besluta särskilda motåtgärder till förebyggande av dylika brott. En belöning av 1.000 kronor kan erhållas för upplysningar, som leda till gripande av gärningsmän vid inbrott på styrelsens anläggningar. Allmänheten har i de dagliga stockholmstidningarna uppmånats lämna dylika upplysningar till kriminalpolisen.

Styrelsen finner det högst angeläget att på sina anläggningar skapa förutsättningar för trivsel för de organisationer och enskilda, som besöka och utnyttja anläggningarna, och det synes styrelsen icke vara tillfyllest att utfästa en belöning för uppdagandet av dylika inbrott. Tyvärr förekomma ju även stölder av besökandes tillhörigheter på idrottsplatserna. I dessa fall torde ett samarbete med idrottsorganisationerna vara erforderligt för att stölderna skola kunna i möjligaste mån förebyggas. För den skull hemställs härmed, att Eder organisation måtte benäget om möjligt söka medverka härtil, bl. a. genom att tillråda Edra medlemmar att vid sina besök på idrottsanläggningarna iakttaga största möjliga vaksamhet beträffande förvaringen av sina ägodelar m.m.

Stockholm, idrotts- och friluftsstyrelsens kontor den 6 april 1957.

H. Magnusson.

R. Franzén.

Från golfbanorna

En engelsman stod vid golfbanan och skulle just slå det avgörande slaget, då han såg ett begravningsståg närma sig.

Vördnadsfullt lät han klubban sänkas och stod med hatten i handen till dess tåget passerat.

— Ni kan verkligen behärska er, sa hans partner erkännande, jag hade bestämt varit så uppe i spelet att jag slagit till trots begravningsståget.

— Ja, det var inte lätt, svarade den förste, men vi var dock gifta med varann i 27 år.

Uppvärmningens betydelse vid träning och tävling

— utarbetad i samråd med
Dr Per Strömbäck

• Det berättas en historia om en svensk skidlöpare i Holmenkollen. Han startade i så lugn takt att åskådarna ropade åt honom att skynda på om han skulle hinna tillbaka före kvällen. Han kom tillbaka snabbare än de trodde, och det var också han som segrade i loppet. För 20 år sedan — för det var då — gick det att starta en tävling i lugnt tempo, för att värma upp sig, för att komma in i den s. k. andra andningen. Men det går inte i dag. Nu gäller det att vara uppvärmd från starten. Och uppvärmningen minskar också risken för skador.

• I synnerhet vid kall väderlek är det av stor fördel att kombinera den aktiva uppvärmningen med TRAFURIL liniment. Trafuril ger en intensiv ökning av hudgenombloodningen och blodtillströmningen till muskulaturen utan att eljest reta huden. Trafuril påstrykes armar och skuldror, höfter, lår och ben. Eventuellt kan man massera något, så att linimentet lättare tränger in i huden. Behandlingen av sportskador är alltid aktuell. Ett allmänt känt faktum är att aktiva idrottsutövare i mycket stor utsträckning ej vill hålla upp med idrottsutövandet vid akuta skador under tillräckligt lång tid för att skadan skall kunna läka ut. Det ligger därför i idrottsutövarens intresse att skadan får så kort varaktighet som möjligt.

• Trafuril har med stor framgång använts just för att påskynda läkningsförloppet vid i synnerhet muskelskador. Linimentet kan antingen masseras in 2—3 gånger dagligen eller också strykas på i ett relativt tjockt lager över det smärtande stället på kvällen. Därefter täckes området i fråga med yllemslag eller liknande. Men även vid skador av annan art, t. ex. stukningar och ryggskott, har man med stor framgång använt TRAFURIL liniment.

- Rekommenderas av läkare
- Receptfritt på varje apotek

Riktpris:
4: 25

KÖP HEM en flaska I DAG!

C I B A

Värt lägga på minnet...

En gång för många år sedan skickades en ung sportjournalist ut i landsorten för att recensera en teaterpjäs. Han var lika ung och entusiastisk som den fotbollsreferent som fick i uppdrag att recensera Othello, om vilket Frans G. Bengtsson (för att fortsätta med Röde Orm) skrivit en av sina mest lysande essäer. Den här recensenten berömde stycket mycket, det var spännande ända från avspark och det dribblades mycket skickligt på scenen. Han slutade med de tänkvärda orden:

"Författaren heter William Shakespeare, ett namn som torde vara värt att lägga på minnet."

Det var antagligen samma recensent som någon dag tidigare skrivit om en fotbollsmatch att den slutade oavgjord 0—0, "samma resultat som i halvtid."

Men det är inte alltid så lätt att recensera heller. Douglas Håge berättade häromdagen för mig att han en gång varit med om att spela "Värmlänningarne" någonstans i landsorten. I en av recensionerna fick han då det smickrande omdömet att han minsann kunde konsten att sätta luntan till fänghålet på det rätta sättet. Om styckets kvinnliga huvudroll sades det:

"I vansinnesscenerna var Anna inte så tokig."

Detta alltså menat som beröm. För man vet ju vilken kritik som en gång undfägnades Ophelia: "Ophelia spelade icke vansinnig. Hon var det."

Personligen har jag aldrig glatt mig så åt en recension som när en mycket barmskön sångerska fick som betyg:

"Hon har ingen stor röst, men den bor vackert."

Martin Öhman har också berättat att han en gång i landsorten, då han var ute och reste med en operett — det kan väl aldrig ha varit "Leendets Land" — kom till en stad, vars affischspelare hade prytt med reklam för en Gösta Ekman-film: "Kom och se Gösta Ekman i XXXXX", stod det på denna affisch. "Martin Öhman sjunger här den stora slagern Dig har jag evigt kär. Stormande skrattsuccé!"

Nisse Lundell bar alltid på sig ett klipp som han stolt visade. Det var från en gammal tidning som berömde honom för att han gjort en betjänt "med mycket god mimik i ansiktet".

(Flips i AB)

Djurgårdens Idrottsförening

Stiftad 12 mars 1891

Adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö.

Telefon: 21 15 83 — Postgiro: 56 916

Hedersordförande:

Bertil Nordenskjöld, Banérgatan 45, tel. 62 40 73.

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Åke Dunér, Riddargatan 29, tel. 60 40 74 (till arbetet 67 90 15).

Vice ordförande:

Karl-Erik Nordlund, Norrtullsgatan 35, tel. 32 97 37 (arbetet 23 35 30).

Sekreterare:

Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. 25 36 99 (arbetet 22 40 00).

Skattmästare:

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Hammarbyhöjden, tel. 49 16 64.

Intendent:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, Bromma, tel. 25 71 22 (arbetet 22 19 20).

Ledamöter:

Stig Eckerbrant, Tantogatan 11, 1 tr., tel. 40 33 58 (arbetet 54 10 40).

Hilding Lövdahl, Tegeluddsvägen 30, tel. 62 97 04.

SEKTIONSLEDARE:

(Inom parentes anges tel. till arbetet)

FOTBOLL:

Ordf.: Sigge Bergh, Körsbärsvägen 8, tel. 32 69 88 (61 73 72)

Vice ordf.: Birger Sandberg, Astrakangatan 65, Vällingby, tel. 38 55 88 (22 45 00)

Sekr.: Gunnar Lundqvist, Skulptörvägen 17, Johanneshov, tel. 48 84 77 (54 05 00)

Kassör: Arne Malmgren, Medlemsvägen 46, Johanneshov, tel. 49 95 06 (65 25 20)

Ledamot: Wolf Lyberg, Kammakaregatan 29, tel. 20 46 53 (28 92 60)

Ungdomsavd.: *Ordf.:* Nils Öst, Frimans väg 4, Huddinge, tel. 57 45 46 (40 13 16)

Is hockey:

Ordf.: Arne Grunander, S:t Eriksterrassen 72 B, tel. 54 33 75

Vice ordf.: Pelle Bergström, Ekhagsvägen 6, Stockholm 50, tel. 32 23 61 (24 11 20)

Sekr.: Lars Nordvall, Villavägen 12, Stocksund, tel. 55 48 55 (22 45 00)

Kassör: Lars Lindgren, Vasavägen 33 G, Jakobsberg, tel. 0758/320 61 (34 96 10)

BOXNING:

Ordf.: Bengt Modigh, Petrejusvägen 53, Johanneshov, tel. 39 15 39

Kurt Hammargren, Surbrunnsgatan 40, tel. 30 14 44 (32 33 06)

BROTTNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, Johanneshov, tel. 49 95 56.

Bertil Anér, Hagavägen 16, Solna, tel. 27 95 44

BANDY:

Gösta Keyser, Solhemsvägen 40, Spånga, tel. 36 30 68

BORDTENNIS:

Olof Lindsjö, Vittangigatan 20, Vällingby, tel. 37 97 82

BOWLING:

Sten Hedlund, Bergstigen 8, Solna, tel. 82 21 85

CURLING:

Lars-Olof Laurell, Essingestråket 37, tel. 53 19 34

HANDBOLL:

Gillis Florsjö, Maria Prästgårdsgata 38, tel. 40 41 14

ORIENTERING:

Stig Hammar, Odengatan 90, tel. 32 90 68

SKIDOR:

Evert Nirling, Ringvägen 82, tel. 44 19 52

SLALOM:

Sven Nilsson, Grimstagatan 177, Vällingby, tel. 38 28 70

Damidrott:

Ordf.: Gunvor Orest, Kvarnvägen 8, Jakobsberg.

Gunvor Hellman, Odenvägen 35, Saltsjöbaden, tel. 17 05 65

KONSTÅKNING:

Henry Henningsson, Anders Reimersväg 9, tel. 68 68 66.

VM-GULD

2 GÅNGER

OLYMPISKT GULD

14 NORDISKA
MÄSTERSKAP

11 SEXDAGARS
SEGRAR

73 SVENSKA
MÄSTERSKAP

1.000-tals andra svenska och utländska
storsegrar

Crescent

världsmästarcykeln

DJURGÅRDARE PÅ SILVERPALL

Vid olympiska spelen i Melbourne 1956 hamnade Djurgårdens ende deltagare, Edvin Vesterby, på silverplats i grekisk-romersk brottning i bantamvikt. Här står vår silvermedaljör (till vänster) efter väl förrättat värv i sällskap med ryske guldmannen Vyroupajev och rumänske bronsmannen Horvat.

Djurgårdens Idrottsförenings medlemsblad

Redaktör: Karl Liliequist • I redaktionskommittén: Åke Dunér